

ΑΤΛΑΝΤΙΣ

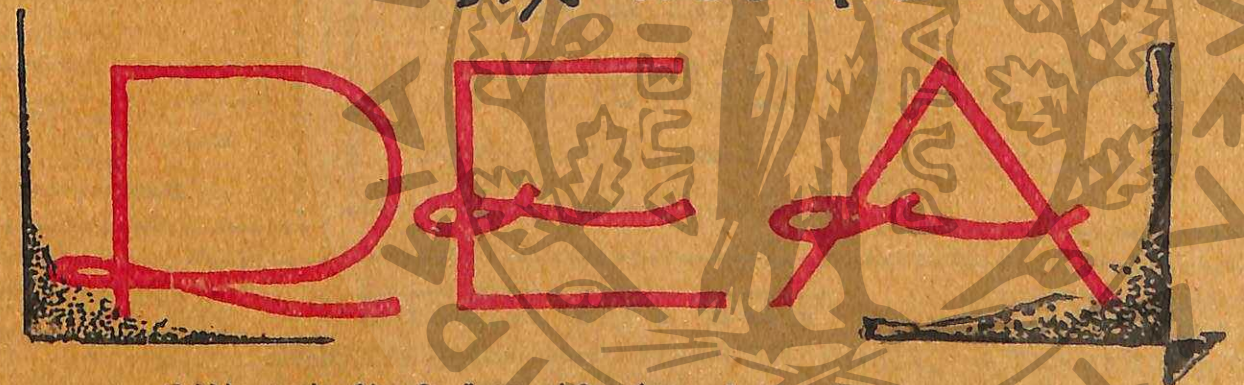
ΜΑΝΝΑΣ Α. ΤΣΟΥΛΑΣ
ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ
ΜΑΡΙΝΟΣ ΚΑΙ ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΑΔ. 1 ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟ- 4 ΑΔΧ.
ΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΟΡΗΣΙΣ

Μία
μοναδική
έπιτυχία
είναι,
ἡ ἐπὶ ἐντελῶς
νέων βάσεων
κατασκευῇ τῆς πούδρας

Πολλές φορές θὰ σὰς ἔτυχε νὰ θαυμάσετε σὲ μιὰ αἵθουσα χοροῦ ἢ σὲ μιὰ ἀπλὴ συγκέντρωση τὸ ὥραιο χρῶμα καὶ τὴν ἀπαλότητα ἑνὸς προσώπου. Μὴ φαντασθῆτε ὅτι εἶνε δύσκολο νὰ τὸ ἀποκτήσετε καὶ σεῖς.

Μιὰ ἐντελῶς ἀγνωστὴ μέχρι σήμερον νέα μέθοδος εἰς τὴν κατασκευὴν τῆς πούδρας τὴν ὁποίαν ἠκολούθησαν οἱ εἰδικοί, οἱ κατασκευάσαντες τὴν πούδρα PEA, καὶ τὸ ἐκλεκτὸ συστατικὸν τῆς τὴν καθιστοῦν λεπτοτάτην καὶ ἱκανὴν, ὥστε μὲ μιὰ πολλὴ ἐλαφρὴ ἐπίθεσι διὰ τῆς οὐπ νὰ προσδίδῃ στὴν κάθε ἐπιδερμίδα μιὰ θελούδινη στιλπνότητα.

Καὶ ἡ δυσκολωτέρα ἐπιδερμὶς θὰ εὕρῃ εὐθὺς τὴν ἀπαιτούμενην τῆς ἀπόχρωσι εἰς τὸ πλούσιο χρωματολόγιον τῆς πούδρας PEA.

Ἐπὶ πλέον τὸ λεπτὸν τῆς ἀρώμα θὰ εἴς ἀφῆσθ ἡθουασμένην.

ΓΙΑ ΣΑΣ ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Είς την εποχή αυτή της μεγάλης κρίσεως, η γυναίκα έχει απόλυτον ανάγκην της καλλονής της. ΠΡΕΠΕΙ δὲ νὰ ξεύρη δι, διὰ νὰ υπολογίζεται ἀπὸ τὸν ἄνδρα της, πρέπει πρῶτα νὰ υπολογίζεται ἀπὸ τὸν κόσμον. ΔΙΑ νὰ ἐπιτύχῃ ὅμως αὐτό, δὲν ἐξαρτᾶται μόνον ἀπὸ μίαν ὥραία τουαλέττα, ἀλλ' ἐν συνδυασμῷ μὲ ἕνα τέλειο μακιγιάζ τοῦ προσώπου ὅσον καὶ ἕνα θαυμάσιον κτένισμα, ἀπὸ αὐτὸ πού λανσάρεϊ ὁ οἶκος ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ.

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΩΣ διὰ τὴν ἀνοίξιν θὰ λανσάρῃ 200 νέα κτενίσματα ἐξαντρίκ, σὲ στὺλ δι' ὅλα τὰ πρόσωπα.

ΕΠΙΣΗΣ 15 χρωματισμοὺς μαλλίων διὰ τὸ Μικαρέμ ἦτοι: χρυσά, ἀργυρά, μπλέ, ρόζ, πορτοκαλλί κλπ., ἀσσορτί μὲ τὸν χρωματισμὸν τῆς τουαλέττας σας.

ΚΑΘΙΣΤΑ ἐπίσης γνωστὸν δι, ἐκτὸς τῶν τελειότατων ὀργανωμένων τιμημάτων διὰ τὴν δι' ἡλεκτρισμοῦ καὶ ἀνευ ἡλεκτρισμοῦ PERMANANT, λειτουργοῦν καὶ τὰ ἄνωγι τιμήματα, διευδυνόμενα ἀπὸ πεπειραμένους καλλιτέχνους καὶ καλλιτέχνιδας:

1ον) Διὰ κτενίσματα μαρσέ. 2ον) Διὰ Μιζ-άν-πλ. 3ον) Μαρσέζ καὶ μακιγιάζ προσώπου. 4ον) Μανικιούρ. 5ον) Διὰ βαφὰς μαλλίων σὲ ὅλας τὰς ἀποχρώσεις. 6ον) Διὰ ΠΕΡΡΟΥΚΕΣ, κοτσίδες, ποστὶς κλπ.

ΓΑΡΥΦΑΛΛΟΥ

ΠΑΤΗΣΙΩΝ-ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 20. ΤΗΛΕΦ. 25-341.

Ὅσοι γνωρίζουν τὴν δύναμιν τῆς κινηματογραφικῆς διαφημίσως καὶ ἔχουν φωτεινὰς ἐπιγραφὰς καὶ διακοσμήσεις, ἄς ἐπωφεληθοῦν τῆς εὐκαιρίας νὰ τὰς κινηματογραφήσουν. Ἐὰν προβληθοῦν στοὺς μεγαλύτερους κινηματογράφους.

Πληροφορίαι:

ΑΠΑΚ-Φίλμ

Ἀδριανού 84.

ΚΟΣΤΟΥΜΙΑ ἐπὶ μέτρῳ μὲ ἐφαρμογὴν τελείαν.

ΥΦΑΣΜΑΤΑ εἰς πλουσίαν συλλογὴν Ἑλληνικὰ καὶ Ἀγγλικά.

Πωλοῦμεν καὶ μὲ τὸν πήχυν

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

ΑΔΕΛΦΟΙ ΦΕΤΣΗ

Σταδίου 58. Τηλέφ. 27-209.

ΣΠΑΝΙΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΝΕΩΤΕΡΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΤΟ ΠΛΟΥΣΙΩΤΕΡΟΝ ΕΙΣ ΣΥΛΛΟΓΗΝ τὸ ἐνημερώτερον εἰς πληροφάνειαν ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ

ΕΥΘΥΜΙΟΥ Δ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

15 Β ΟΔΟΣ ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ

Ἀγοράζονται

παντὸς εἶδους βιβλία.

Ἀναλαμβάνομεν τὴν προμήθειαν παντὸς βιβλίου, ἔστω καὶ σπανίου.

ΑΠΟΘΗΚΗ: ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ 14

ΑΘΗΝΑΙ

Κατάλογοι δωρεάν.

Ἑγγλέζικες ἐπιπλώσεις
ΧΩΛ — ΣΑΛΟΝΙΑ — ΤΡΑ-
ΠΕΖΑΡΙΑΙ — ΠΟΛΥΩΤΑ —
ΛΑΜΠΑΤΕΡ — ΑΜΠΛΙΚ —
ΠΟΡΤΑΤΙΦ

ΣΚΥΡΙΑΝΑ ΚΑΙ ΒΥΖΑΝΤΙ-
ΝΑ ΣΑΛΟΝΙΑ ΚΑΙ ΧΩΛ
ΑΠΟ 3500 ΚΑΙ ΑΝΩ
ΤΑ 10 ΤΕΜΑΧΙΑ

ΤΟΡΤΟΡΕΛΗΣ

ΓΩΝΙΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΚΑΙ ΚΟΛΟΚΥΝΘΟΥΣ
ΤΗΛ. 27-570

MAGIC VOICE RADIO

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
Μ. ΚΑΝΕΛΛΗΣ — ΣΙΣΥΦΟΣ

Γραφεία:
Εὐριπίδου 8 (Μέγαρον Γαργάρη
Κεντρικὸν Πρακτορεῖον Ἐφημερίδων)
Τυπογραφεία: Βούλγαρη 11

ΑΤΛΑΝΤΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ:
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

Συνδρομαί:
Ἑσπερικὸν: Ἑτήσια Δραχ. 200
Ἑσπερικὸν: Ἑτήσιον Δραχ. 110
Ἑσπερικὸν: Ἑτήσια Δολλάρια 7
Ἀπρ. Ἀγγλ. 1.10

ΕΤΟΣ Α' ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 1

ΑΘΗΝΑΙ 6 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1935

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΧ. 4

Ἡ ἔκδοσίς μας

Ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μας καὶ μὲ συγκίνησι, σὰς χαιρετᾷμε σήμερα, ἀναγνώστρια καὶ ἀναγνώσταί...
Τὸ σημερινὸ τεύχος τῆς «Ἀτλαντὶδος» εἶνε, βλέπετε, τὸ πρῶτον καὶ τὸ πρῶτον σας, σήμερα ἐγκαινιάζει τὴν σταδιοδρομίαν του, σήμερα ἀρχίζει νὰ ζῇ...

Ἦς σὰς φαίνεται;
Βέβαια λέει ἡ παροιμία:
«Κάθε πρῶτον, ὑποκόσμος...»
Ἡ «Ἀτλαντὶς» μας ὅμως ἔχει τὴν γνῆσιν δι, καὶ μὲ τὸ σημερινὸν της, τὸ πρῶτον της φύλλον, θὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν συμπέδαια καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ ἐκλεκτοῦ της ἀναγνώστου κοινού.

Δὲν ὑποσχόμεσθα τὰ ἀδύνατα.
Νοιώθουμε ὅμως τὴν ὑποχρῶσιν νὰ διακηρύξωμε δι, ἡ ἔκδοσίς μας ἔρχεται ἐπὶκαιρὰ νὰ χαρίσῃ στὸν ὀραυκόκοσμον καὶ τῶν δύο φύλων ἕνα καινούργιον, πολιτισμένον, σύγχρονον περιοδικὸν —δι, ἀκριβῶς ἔλειπε στὴν Ἑλλάδα.

Καὶ ἰδίως:
—Οἰκονομικῶς!
Ἡ «Ἀτλαντὶς» θὰ εἶνε τὸ μοναδικὸν σας περιοδικόν, ὃ ἀγαπημένους συντρόφους τῆς χαρῆς σας, τὸ κομψὸν καὶ τρισεχριστομένον μέσον, πού θὰ σὰς δωρίσῃ ἀληθινὰς ὄφεις ὑγιᾶς πνευματικῆς ἀπολαύσεως.

Ἀγαπήσατε τὴν «Ἀτλαντίδα», ὅπως σὰς ἀγαπᾷ καὶ ἐκεῖνη. Καὶ θὰ βρῆκατε τόσους θησαυροὺς μέσα στὶς σελίδες της, ὥστε δὲν θὰ σὰς κἀν πῶς ὅσοτο οὐτὸ κᾶν νὰ ἀνοίξετε τὰ ἄλλα περιοδικά.

Τόσο θὰ σὰς σκλαδίζῃ τὴν ὑπερκοχὴν ὅλη της —πού εἶνε ὁ ἀπὸ δὴ ὅλα τὰ ἀριστουργήματα τῆς γῆς.

Ἀναγνώστα μας:
—Λέμε ὑπερβολή:
Διαβάσατε καὶ θὰ πεισθῇτε.
Σὰς εὐχόμεσθα σὺ διδάσκαμά σας:
—Καλὴ διασκέδασι!

Τὰ ἐξώφυλλα

Τὰ θαυμάσια, πολὺχρῶμα ἐξώφυλλά μας —τὰ βλέπετε! —ἐπὶνὰ σὲ χάρτη ὑπερπολυτελείας, ἡ λουστρασίον! —εἶνε καλλιτεχνήματα, σωστά μιμνῶντα.

Καὶ εἶνε ἔργα τῆς μεγάλης βιομηχανικῆς ἐπιχειρήσεως Ἀσπιότη Ε. Λ. Κ. Α. —φίρμας διεθνούς καὶ ὁλοκληρᾶ τὰ Βαλκάνια.

Εἰμασθε εὐτυχεῖς πού ἐκράζετε ἀπὸ τῶν σπηλῶν καὶ τῶν θερμῶν μας εὐχαριστίες σὲ μεγάλα ἔργαστάσια τῆς Ε. Λ. Κ. Α., γιὰ τὴν εὐρωπαϊκὴν ἔργων μας.

Ἀληθεῖς, γιὰ τόσο τέλεια ἔργαστάσια δικαιούται νὰ ὑπερηφανεύεται ἡ ἀγαπημένη μας πατρίδα.

Δύο!

Καθὼς βλέπετε, ἡ «Ἀτλαντὶς» ἔχει δύο ἐξώφυλλα πολὺχρῶμα καὶ ὄχι ἕνα, ὅπως ὅλα —ἀνεξαιρέτως ὅλα— τὰ ἄλλα περιοδικά.

Ἡ πρόσθετος δαπάνη μας γιὰ τὸ δεύτερον ἐξώφυλλον —τὸ ὁποῖον! —εἶνε τεραστίαν φυσικὰ, αὐτὸ δὲ κατὰ τὴν ἀνάγκην καὶ διὰ τὴν ἀντίθεσιν ἀπὸ ἐκδόσεις. Διηλαδὴ διπλασιάζεται ἀκριβῶς γιὰ μᾶς ἡ τιμὴ τοῦ ἐξωφύλλου, ἀφοῦ ἀντὶ ἐνός, ἡ «Ἀτλαντὶς» θὰ ἔχῃ πάντοτε δύο.

(Ἀρθροῦμεν κατὰ μέρος, δι, τὰ ἄλλα περιοδικὰ στὴ θέσιν τοῦ ὁποῖου ἐξωφύλλου βάζουν ρεκλάμα καὶ τὴν... πληρώνονται).

Ὅμως καμμιὰ θυσία δὲν εἶνε μεγάλη, ὅταν πρόκειται νὰ συντελέσῃ στὴν πανηγυρικὴ καὶ λουστὰν μας ἐμψύχισιν.

Διότι τὸ εἴπαμε:
—Ἡ «Ἀτλαντὶς» φιλοδοξεῖ νὰ γίνῃ τὸ πῶς πλοῦτον, τὸ πῶς ὀρατὸν περιοδικόν.

Καὶ μὲ τὴν πολὺτιμὴν ἀγάπην σας, θὰ τὸ κατορθώσῃ. Ἡ «Ἀτλαντὶς» δὲν εἶνε δική μας καθόλου. Εἶνε δική σας, φίλοι ἀναγνώσταί...!

Ἡ ὕλη

Θερμότερα συνιᾶμε στοὺς ἀναγνώστας μας νὰ παρακολουθοῦν τὰ πέντε μυθιστορήματά μας. Τὰ πέντε αὐτὰ εἶδος του.

Μέχρις ἀγωνίας τὴν συγκίνησιν, δὲ σὰς συγκλονίσουν, θὰ σὰς μαγεύσουν.

Ἀπὸ τὸ πρῶτον μας φύλλον ἀιχμαλωτίζεται τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνώστου, πού διπλᾶ νὰ δι, τὴν συνέχειαν καὶ περιμένει μὲ ἀνυπομονήσιν τὴν ἀλλ... ἐξομολόγησιν.

Ἡ «Ἀτλαντὶς»

μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐκπλήξεων, θὰ προσφέρῃ στοὺς ἀναγνώστας της ὡς

ΔΩΡΑ

τὰ κάτωθι βιβλία, διαλεγμένα ἀπὸ τὰ ὠραιότερα ἀριστουργήματα τῆς παγκοσμίου φιλολογίας.

Κάθε οἰκογένεια πού θὰ μᾶς παρακολουθεῖ τακτικὰ θὰ σχηματίσῃ χωρὶς δαπάνην τὴν πῶς πλοῦσιν... καὶ τὴν πῶς ἀνεκτίμητην βιβλιοθήκην ἀπὸ τελειῶν ἄνθων καὶ ἀνέκδοτα ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα μεγαλοφυήματα.

Ἰδοὺ ὀλίγα ἀπὸ τὰ βιβλία τῆς πολυτίμου αὐτῆς σειρᾶς:

1) Πῶς Μπουρζέ: «Ματωμένες καρδιές».

2) Κολέτ: «Ἡ γυναίκα τοῦ δρόμου».

3) Κολέτ: «Ὁ δικός της».

4) Φρ. Κοππέ: «Ποιὸς φταίει;».

5) Ντελλού: «Θλιμμένες ψυχές».

6) Ντελλού: «Πάρε τὴν καρδιά μου».

7) Ζύπ: «Ἐζήτησε τὴν εὐτυχίαν της».

8) Ζύπ: «Μὴ μὲ ζηλεύεις!».

9) Γκὺντ Μωπασάν: «Ἡ ἔνοχη μητέρα».

10) Ζῶρζ Ὀνέ: «Ἐνα στερνὸ φίλον».

11) Μαρσέλ Πρεβώ: «Μυστικὴς ἀγάπες».

12) Μαρσέλ Πρεβώ: «Ὁ ὅταν χαράξῃς τὴν αὐγὴν».

13) Ρασίλντ: «Ὁ πύργος τῆς ἀγάπης».

14) Ρασίλντ: «Σὲ μισῶ!».

15) Ρονύ, Αἰνέ: «Ἡ γυναίκα πού ὅλοι ποθοῦν».

16) Ρονύ, Αἰνέ: «Τὰ χεῖλη πού διψοῦν».

17) Ρονύ, Αἰνέ: «Μοντέρνον κορίτσι».

18) Ἐρ. Σιέγκεβιτς: «Ἐνα ὄμμα τοῦ ἐρωτός».

19) Μαρσέλ Τινάιρ: «Δάκρυα σὲ σκοτάδι».

20) Μαρσέλ Τινάιρ: «Ἐρωτευμένες σκιές».

ΣΗΜ. — Λοιπόν, γιὰ ν' ἀποκτήσῃ τὴν πρωτοφανήν αὐτὴν σειράν τῶν ἀριστοτέρων ἀισθηματικῶν ἔργων τοῦ κόσμου ἀποκόπτετε καὶ κρατεῖτε ἀπὸ σήμερον τὰ Δελτία πού καταχωροῦμε στὴν σελίδα 60.

Λεπτομέρειες τῆς παραλαβῆς τῶν βιβλίων, θὰ δώσωμε σὲ ἐρχόμενον τεύχος τῆς «Ἀτλαντὶδος».

Ἐπὶ πλέον

ἡ «Ἀτλαντὶς» θὰ προσφέρῃ εἰς ὅλους τοὺς ἀναγνώστας της μίαν θαυμασίαν καὶ πολυτελεῖαν

Βιβλιοθήκην

Ἐπιπλο λούσου, κόντρα-πλακέ

Ὁ.. «Φουντοτσάρουχος»

Εἶνε ἀληθινὰ ἀριστουργήματα δροσιάς, κεφαλοῦ καὶ ἐξυπνάδας οἱ «Ἱστορίες τοῦ χωριοῦ», τοῦ ἐκλεκτοῦ μας συνεργάτου κ. Νίκ. Γσκεῖ, πού θὰ δημοσιεύωμε τακτικὰ στὴν «Ἀτλαντίδα».

Τὰ ἐξωφρενικά κατορθώματα τοῦ διαδοχικοῦ ἐναγιστοῦ Φουντοτσάρουχου —ἐννοιοῦνται!— κλειστοῦ-κοιτᾶς! —καθὼς καὶ τοῦ ἐξ ἰσοῦ ἀδελφῶν ὑπασιτοῦ τοῦ «δικανέου» Γσκαροῦχου, θὰ σὰς σκορπίζουν τὴν χαρὰ καὶ τὸ ἐκκαρδιστικὸν χῶρον καὶ ἐξομολόγησιν —τὸ γλῆνι τῆς ψυχῆς, πού εἶνε τὸ πῶς πλοῦτον συστατικὸν τῆς ὕλης.

«Φουντοτσάρουχος» ἴσον;
—Ἀπόλαυσις!

Ἐάν...

Μία θερμότερη παράκλησις θὰ μᾶς ἐπιτρέψουν οἱ ἀναγνώσταί μας νὰ τοὺς ὑποβάλωμε:

Ἐάν τοὺς ἀρέσῃ ἡ «Ἀτλαντὶς», ἐάν βροῦν μέσα στὶς σελίδες της ἐκεῖνα πού χρόνια τώρα μάταια ἀναζητοῦσαν στὰ ἄλλα περιοδικά —δηλαδή, τὸ ζωντανόν, τὸ ἐπικαιρὸν, τὸ μοντέρνον, τὸ καινούργιον! —τότε ἄς μᾶς συστήσουν καὶ στοὺς φίλους των. Φιλοδοξοῦμε νὰ γίνῃ ἡ «Ἀτλαντὶς» κοινὸν κτήμας καὶ Ἑλλήνων καὶ κάθε Ἑλληνοφίλου.

—Φιλοδοξία μας εἶνε νὰ χαρίσωμε τὸ ἰδεώδες περιοδικὸν γιὰ κάθε σπιτί, αὐτὸ ἀκριβῶς πού ἔως τώρα εἴπαμε ἀπὸ τὴν πολιτισμένην καὶ πατρίδα.

Οἱ συνεργάται μας

Ἡ «Ἀτλαντὶς» θεωρεῖ ἰδιαίτερη τιμὴν τῆς δι, κατενόησε νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν συνεργασίαν τῶν καλλιτέρων συγγραφέων.

Παραθέτομε ἐδῶ τὰ ὀνόματα τῶν συνεργατῶν μας, κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν:

Γ. Ἀσπρέας, Ὁδ. Ἀργυρόπουλος, Ἰ. Ἀσπρέας, κ. Ἀσπρέας, Ἰ. Ἀνδρουλιδάκης, Δ. Βουτυράς, κ. Γιαννακόπουλος, Δ. Γιαννουκάκης, Στ. Δασινί, Ἀγ. Δόξας, Ἀλ. Δράκος, Θ. Δράκος, Δ. Εὐαγγελοῦ, Κ. Δ. Ἑλληνας, Β. Ἡλιάδης, Δ. Κόκκινος, Κ. Καπετανάκης, Α. Καρακάσης, Εἰρ. Κασκάνη, Σπ. Καμηλιέρης, Ναπολ. Λαπαθιώτης, Ν. Ἰ. Λασκαρῆς, Νέστορ Λάσκαρης, Ἀλέκος Λιδωρίκης, Κώστας Λαδοπούλος, Δ. Λαμπρῆς, Ἀλέξ. Μαυρογένους (Ἑσμεράδα), Εὐάγ. Μπέρος, Σπ. Μεταξάς, Μ. Μυλωνάς, Β. Μεσολογγίτης, Μενεστρέλ, Ν. Νικολαΐδης (Πῶς Νόρ), Π. Παπαδόπουλος, Α. Πηνιόπουλος, Ἀλ. Πριονιστή, Μ. Πριονιστή, Γ. Πυρίδης, Α. Παπαδήμας, Μ. Ροδᾶς, Μπένκα Ρομαίος, Ἰ. Σιδέρης, Ὑλδης, Ἀ. Σκελλέρης, Γ. Σπηλιώτης, Ν. Τσεκούρας, Γ. Τσουκαλάς, Θ. Τσαβέας, Γ. Φτέρης, Μιχ. Χαννοῦρας, Δ. Ψαθάς, κ. ἄ.

Καλλιτεχνικοὶ μας συνεργάται:

Α. Κοντοπούλου, Δομ. Βαρδακώστας, Ε. Γερζοπούλου, Π. Παυλίδης, Π. Νάγος, Μ. Γάλλιος, Γ. Βελισσαρίδης.

Τὰ «Λουλούδια»

Ἰδοὺ καὶ μίαν πολὺ συμπάθητικὴν καινοτομία τοῦ περιοδικοῦ μας, πού ἀσφαλῶς θὰ εὐχαρίστησῃ ὅλους τοὺς φιλικὸς μας ἀναγνώστας:

Ἡ ὀπὸ τὸν τίτλον: «ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ» ἐξομολογᾶται μίς στήλη, πού θὰ γράφῃ, κατ' ἐξομολόγησιν, τακτικὸς συνεργάτης μας, ἐπιλεκτὸς γενόμηνος. Ὅσοι ἀναγνώστες ἀσπῶν τὰ λουλούδια καὶ διατηροῦν στὰ σπιτία τους ἀσθητικὴν ἡ γλάστρες, θὰ βρῶσιν στὴν στήλην αὐτὴν ὅλους τοὺς τρόπους νὰ τὰ συντηροῦν καὶ νὰ τὰ περιποιῶνται, χωρὶς δαπάνην, τὰ ἀγαπημένα τους λουλούδια...

Ἄς προσέξετε...

Συνιστάμεν στοὺς ἀναγνώστας μας θερμῶς νὰ προσέξουν πῶς στὴν εἰδικὴν στήλην τοῦ περιοδικοῦ μας, τὴν ὀπὸ τὸν τίτλον: «ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ» ἐξομολογᾶται μίς στήλη, πού θὰ γράφῃ, κατ' ἐξομολόγησιν, τακτικὸς συνεργάτης μας, ἐπιλεκτὸς γενόμηνος. Ὅσοι ἀναγνώστες ἀσπῶν τὰ λουλούδια καὶ διατηροῦν στὰ σπιτία τους ἀσθητικὴν ἡ γλάστρες, θὰ βρῶσιν στὴν στήλην αὐτὴν ὅλους τοὺς τρόπους νὰ τὰ συντηροῦν καὶ νὰ τὰ περιποιῶνται, χωρὶς δαπάνην, τὰ ἀγαπημένα τους λουλούδια...

Ἄς προσέξετε...
Νὰ συνδεθῇ τὸ τερπνόν μὲ τὸ ὀφελίμον, νὰ διασκεδάσῃ, ἀλλὰ καὶ νὰ ὀφελῇ τὸ κοινόν της, ἡ συμπληρωμένη πάντοτε τῆς ἀλλελείας της, ἔως ἔτου πλέον μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου ἀποφῇ πρᾶγματικὸν ἐμπειρικὸν περιοδικόν, ὅπως τὸ ἐννοιοῦνται οἱ ἐκδοταί του καὶ ὅπως τὸ ἐπείμενε ἐπὶ αὐτῇ ἡ ἀγαπημένη μας Ἑλλάς.

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Στο καμπαρέ, το θράδυ εκείνο, η διάθεση, το γλέντι, το κέφι το τρελλό είχαν φθάσει στα ούρανια. Τα τραπέζια δλα πλημμυρισμένα από κόσμο έδιναν την χαρούμενη εικόνα της ξέγνοιαστης ζωής, ξεχείλιτα τα ποτήρια άδειαζαν κάθε λεπτό για να ξαναγεμίσουν πάλι, το κεχριμπάρι του κρασιού και το χρυσάφι της σαμπάνιας έδιναν την ωραία νότα του πρόσκαιρου ιλιγγίου, την άρμονία μιας ψεύτικης φανταστικής ζωής, που δλοι μέσα στο μεθύσι μιας θραδυάς τη ζούμε φευγαλέα.

Σμόκιν και φράκα, τουαλέττες πλούσιες και φουστανάκια τολημρά που έφερναν γοητευτικές καιμπύλες μπροστά στα διψασμένα μάτια των κατακτητών... Τι νύχτα!.. Μιά απ' τις σπάνιες νύχτες που οι άνθρωποι αφήνουν τους ύπολογισμούς, τους πόνους και τα βράσανα, ξεχνάνε τους λογαριασμούς, τα χρέη, τις μικροδουλειές, τις ταπεινές κακίες, κι έρχονται πρόθυμα να τυλιχθούν στον πέπλο κάποιας ζάλης μαγικής για να λησμονηθούνε ώρες, ώρες, ώσπου νάρθη το ξημέρωμα.

Η μουσική έδινε, σκόρπιζε διαρκώς πλάνους και ρυθμικούς τη μία φορά, αρρυθμικούς έπειτα, έξωφρενικούς, τους γαργαλιστικούς ή τους νοσταλγικούς σκοπούς της, ο θολοιτζής τσιγγάνος κατέβαινε απ' τη θέσι του και τρύπωνε προς τα τραπέζια, έσκυβε επάνω απ' τα ζευγάρια με παράξενους του όργάνου του κελαιδισμούς, ο νεαρός τραγουδιστής γλυστορούσε μέσ' την «πίστα» και αιοθησιακά, θραχνά λιγάκι, πετούσε λόγια αγαπής, πόθοι και τρελλών δεσμών, λόγια κοινά και ψεύτικα, μα που έρέδιναν εκείνη τη θραδυά τις σκέψεις και τα σώματα.

Σ' ένα τραπέζι μια συντροφιά μεγάλη από κορίτσια κι από νέους άντρες. Πωμένοι, ζαλισμένοι οι περισσότεροι, γερμένοι ο ένας προς τον άλλον, υπέρδεναν τα φίλια τους πάνω απ' το τραπέζι, έχαναν σε ήδονικά συμπλέγματα τα πόδια τους κάτω απ' αυτό... Ποιοί ήταν;.. Τι σημασία είχε;.. Μιά πινελιά νεότης τρελλής, νεότης χρυσής, νεότης του 1935 που έχει καταργήσει τις προλήψεις, που αγαπάει ελεύθερα, φιλάει φανερά, σε μια στιγμή ακόμα, τραβάει προς το δειρο του πυρωμένου αγκαλιάσματος, χωρίς να δίνει λόγο σε κανένα. Μέσα σ' αυτούς, ένας ψηλός, μελαχροινός, όμορφος νέος, ο Πέτρος, τραγουδσε θαυμασμό κι αγάπη, σχεδόν απ' όλες τις κοπέλες. "Όλες τον προτιμούσαν και μάλιστα ακούραστα απ' όλες έπαιρνε ένα «κάτι» τις για να διαλέξει ως το τέλος της θραδυάς την εξαιρετική συντροφιάσα που θαφθανε μαζί της σε κάθε τρέλλα...

Πό κάτω, σ' άλλο τραπέζι, μια συντροφιά μικρότερη. Δυο άντρες, μια γυναίκα. Δυο θαυμαστές και η Καίτη. Ζωντοχηρούλα, μάτια που άστραφταν από φωτιά και θέλησι, με μια βαθειά, σχεδόν που δεν φαινόταν, σκιά μελαγχολίας ανάμεσά τους, ένα κορμί προκλητικό, άφρατο, πλημμυρισμένο ακόμα απ' το σπαράτσια κάποιων—Εί! όσο νάνε—συγκρατημένων πόθων. Οι άντρες έσκυ-

βαν κοντά της, έτρωγαν με τα μάτια τη σάρκα τη ροδόλευκη που φάνταζε όρεκτική κάτω απ' την μεταξοκεντημένη τουαλέττα κι' εκείνη έπινε, έπινε ελεύθερα, άθιαστα, με μια διαβολολεμένη διάθεση... Τόν έναν απ' τους δυο συντρόφους της τόν κύτταζε με πιότερη άνεσι, με θάρρος πιότερο γιατί ήταν λίγες μέρες που είχε δεθεί μαζί του σαρκικά κι' αυτός έρωτευμένος, έπηρεασμένος, ξαναγμένος απ' τις φλόγες του μεγάλου πάθους, της είχε ορκιστή αιώνια αγάπη... Τρελλό παιχνίδι, που κάθε τόσο έρχεται και ξανάρχεται για να γεμίση τάχα τη διψασμένη ύπαρξί μας...

Σε μια στιγμή, ο άντρας του μεγάλου τραπέζιού και η γυναίκα του μικρού, εκείνος που τόν τριγύριζαν οι κοπέλες, κι' αυτή που άσυγκράτητα την θαύμαζαν οι άντρες, ο Πέτρος και η Καίτη αφέσανε τα μάτια τους να κυτταχτούν... Πολύ, με δύναμι, παράξενα, έκφραστικά. Σε μια θολάδα στην αρχή, που τήν γεννούσε του ποιοτού ή άραχνην κυρτίνα, την κύτταζε σάν κάτι ξένο, άγνωστο, καινούργιο, που τόν μαγνήτισε από μακριά. Κι' αυτή, που δεν τόν είχε αντίκρισει τόση ώρα, είδε μπροστά της έναν άντρα ωραίο, έπιθλητικό, ν' άστράφτη από ζωή και νεύατα, «έναν» που—δόξα σοι ο Θεός...—της έκανε αληθινή εντύπωση...

Για μια στιγμή μονάχα αλ, αυτά... "Ετσι σάν άστραπη πέρασε αλτή η άπατη μιάς φαντασίας γρήγορης. "Επειτα, όλα ξεδιάλυναν άμέσως... Γνωρίστηκαν... Θυμήθηκαν... "Εζησαν γρήγορα, άπότομα, κεραυνοβόλα το παρελθόν τους... Τις ώ-

ρες, τις στιγμές— τις τρομερές αυτές στιγμές— που ένωσαν τους παληούς ανθρώπους των και όχι τους— τόσο διαφορετικούς— σημερινούς.

"Εξη η επτά;.. "Επτά η όκτώ, πρίν, χρόνια;.. Πόσος καιρός να ήταν άκριθώς και ποϋ να τόν θυμούνται!... Είχαν ένα κοινό στρώμα, οι άναπνοές τους μπερδεύονταν πολύ συχνά, τα χείλη τους ρουφούσαν, σε κοινή ήδονική προσπάθεια, του πόθου των τό μέλι και τα κορμιά τους δεν είχαν μυστικά... Τόν αγαπούσε σάν τρελλή... Την αγαπούσε από καπρίτσιο... "Η Καίτη, υπνωτισμένη απ' τών όνειρων της τη δύναμι, τόν έβλεπε μπροστά της σάν μια δλόκληρη ζωή... "Ο Πέτρος περιγελώντας τους αληθινούς, τους σοβαρούς, όπως τους λένε και τους λέγανε, δεσμούς, την έβλεπε σάν περιπέτεια, σάν τραγουδι που αρχίζει απαλά, φθάνει ως το πιο ξέφρενο... «κρεσσέντο» και πέφτει έπειτα σ'τό μελαγχολικό «ντιμιουέττο» του σδυσίματος. Μιά παρεξήγησης!

Δυο κόσμοι διαφορετικοί... "Εφθασε κάποια μέρα, που ζήταγε απ' το στόμα του φιλιό κι' έπαιρνε δηλητήριο. Ζήταγε απ' τα μάτια του χαρά κι' έθλεπε μίσος. Ζήταγε απ' τό κορμί του γλύκα, χάδι, ξεστασιά, κι' εύρισκε παγωνία φρικτή. Τού είπε:—Σ' αγαπώ ακόμα... Και της απάντησε:—Βαρέθηκα... Τού είπε:—Δέν μπορείς να φύγεις... Κι' άκουσε λόγια άπαισία, σκληρά που της εξέσχισαν την καρδιά. —Ξεφόρτωνέ με!... Τι τά θέλεις!.. Αλτή είν' η ζωή... Κι' έφυγε δίχως τύψεις... Πέταξε σ' άλλ-

Μέσα σ' αυτούς ένας ψηλός, μελαχροινός, όμορφος νέος, ο Πέτρος...

Ξημέρωσε κι' αύλή ή νύχτα...

ΤΟΥ Ε. ΑΛΕΚΟΥ Μ. ΔΙΑΦΡΙΚΗ

λα λούλουδα να πάρη τόν χυμό τους, σάν πεταλούδα που τά πλουμιστά, ωραία-όχρωμα, μεταξοκέντητα φτερά της την φέρνουν διαρκώς στο άπειρο, στο χάος, στο «παντού και πουθενά».

Μιά μέρα, άφου δέν ήταν θελετό να τόν ξεχάσει, πήγε στο νέο, σπιτί του.

— Προσπάθησα μα δέν μπορώ να λησμονήσω... Πάλαιψα μα δέν φεύγεις από μέσα μου... Τι θές να κάνω;..

Σήκωσε ελαφρά τούς ώμους: — Τι με ρωτάς έμένα;..

Πήγε κοντά του... Τό μάγουλό της πυρμένο ακούμπησε σ'τό πρόσωπό του...

"Εφρισε δλόκληρη από συγκίνησι και πόθο, απ' τα μαλλιά της αναδινόταν μια μυρωδιά έρεθιστική— επίτηδες την είχε θάλει— κι' από τα μάτια της έσταξαν ύποσχέσεις, ύποσχέσεις... Και έπειδή...— τί έπειδή;— είχε καιρό να την κρατήσει δίπλα του, και έπειδή έύπνησε μέσα του για λίγο ο πόθος ο παληός, την άρπαξε, την αγκάλιασε με τρελλή μανία, κόλλησε άχόρταγα τα χείλη του επάνω σ'τά δικά της, και νά!... γύρισε πάλι πίσω τρεις και πέντε κι' έξη μήνες...

"Η Καίτη πίστεψε στην ανανέωσι του έρωτα... Ξανάρθε να τόν δει... Μα τώρα δέν χωρούσαν ψέματα... Δέν θ' άρχιζε και πάλι η ίδια ιστορία...

— Τι πιστεύεις, λοιπόν;.. Πώς θα ξαναζεστάνωμε τό παγωμένο μας φαί;..

— Μα άφου... — Δέν έχει άφου... "Αντίο, άσε με, θα ρυέμαι!...

— Μα κάποτε μου είχες πη... — Καίτη, αντίο... — Πώς θέλεις να ξεχάσω;.. — Καίτη, ξεφόρτωνέ με... — Γιατί μου φέρεσαι έτσι;.. — "Ω... "Ωχ!...

Μπράμ!.. Μιά την πόρτα του σπιτιού κατ'άμουτρά της!... Τυφλώθηκε απ' τόν πόνο κι' έπ' την προσβολή... "Η αγάπη

μετεβλήθηκε σε μίσος. "Ο πόθος έγινε μια τρέλλα εκδικήσεως αφάνταστη. Και άσυναίσθητα... χωρίς να ξέρη πώς, το χέρι της, το άπλό, φινό, δλόλευκο αυτό χεράκι φούχτωσε τό πιστόλι...

Μιά νύχτα τόν περίμενε μπροστά στην πόρτα που της χτύπησε κατάμουτρα... Μόλις την είδε αυτός, γύρισε διαστικά τις πλάτες... Πήγε κοντά του... Μα τάχυνε τό βήμα... Τόν άρπαξε απ' τό χέρι... Και για απάντησι, την τίνανε μακριά... Γονάτισε στη λάσπη... Μα, άστραπη, σηκώθηκε... "Ολα έγιναν ένα τραγικό κουθάρι σ'τό μυαλό της... Και άσπλαχνα, θάνασσα, άσυλλόγιστα, τράβηξε τό παιχνίδι του θανάτου... Μιά, δυό... δυό σφαίρες και τόν σάρρισε στο θούρκο...

Νύχτα και έρημιά... Γονάτισε από πάνω του κι' άκουσε τό παράπονό του και τό θάρυ του μουγκρητό... "Εσκυψε και τόν φίλησε...

— Συχώρεσέ με... Θα σκοτωθώ κι' εγώ...

Κι' έφυγε σάν τρελλή μέσ' στο σκοτάδι... Μα δέν σκοτώθηκε... Την κράτησε η ζωή... Την κράτησε η έλπίδα... Κι' εκείνος, ίππότης, αναγνωρίζοντας ίσως τό λάθος, τό κακό που έκανε, παίρνοντας ίσως σάν μια περιπέτεια κι' αυτές τις σφαίρες που δέν έφεραν τό τέλος μα τούδωσαν μια όδύνη πρόσκαιρη, δέν την κατάγγειλε, δέν την τιμώρησε, δέν θέλησε ποτέ να πη ποιος, (που και ποτε), έπαίξε τόσο άσυλλόγιστα μαζί του τό παιχνιδάκι του θανάτου...

"Ετσι για μια στιγμή μονάχα δλ' αλ... "Ετσι σάν κύμα που ξεσπάει γρή-

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΙΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΔΙΑΚΤΟΡ ΤΟΥ ΕΝ ΑΤΟΝΙ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

γορα στο δρόχο, άφρίζει κι' έπειτα λυώνει σ' ένα τίποτε, έτσι άπότομα θυμήθηκαν, έζησαν κάτι απ' τό παρελθόν...

"Ηταν αυτός κι' εκείνη... "Επειτα από χρόνια... Λησμονημένοι, ξεχασμένοι, λήθη μά και παρηγοριά, άνθρωποι, άνθρωποι όπως όλοι μας...

"Η Καίτη πήρε τό ποτήρι της και τ' άδειασε με κίνησι γοργή... Πού βρέθηκε «αυτός» μπροστά της;.. "Ο Πέτρος έσκυψε προς τη διπλανή του κοπέλλα και κά-τι της ψιθύρισε σ' αυτί... Μιά κουταμάρα, μια φράσι ψευτοτροφερή για να... ξεπλύνη τη ματιά που τούφερε στο νοϋ τη νύχτα την παλιά τό εφιάλτη...

Και έπειτ' από λίγο (κρασί ακόμα και σαμπάνια και κελαιδίσματα βολιδών και λουλούδια και γέλια, γέλια...) σηκώθηκε για να χορέψη... Πήρε την κοπελλίτσα, την τύλιξε σ'τά μπράτσα του και γλύστρησε στην πίστα... Κι' έλεγε, έλεγε σ' αυτί της, τί δέν έλεγε... "Ο άργός, μονότονος, παθητικός τό τυροφερό ταγκού σκο-πός, τόν έκανε να πλάθη παραμύθια, να ξαναρχίξη πάλι, ακούρατος, αδιόρθω-τος, τό τακτικό παλιό του παραμύθι...

Τα φώτα αναβόσθουναν... Τα χείλη του άκουμπούσαν ελαφρά, θρόισμα δλόγλου-κο, σ'τά δλόχρυσά μαλλιάκια της μικρού-λας, τα χέρια έσφιγγαν τα φυλτισμένα, θάλεγε, χεράκια... Κι' έπειτα ο ρυθμός της μουσικής άλλαξε άπότομα... "Ένα φός-τρότ... Μιά ρούμπα... Μιά σολάτα!.. "Ετρεχε μέσ' στην πίστα, στροβιλιζόταν, περνούσε ρυθμικά, σπίθα, μέσα στους άλλους χορευτές... Μα μια στιγμή ξεφυ-γε, αστόχησε, έπεσε επάνω σ' ένα άλλο ζευγαράκι που άκολουθούσε διαστικά τούς ίδιους του χορού ρυθμούς...

Στράφηκε σάν λιγάκι ντροπισάμενος, άπεχνα, μουμουρίζοντας μια φευγαλέα δικαιολογία:

— Παρντόν... Με συγχωρείτε... Δυο φορές...

Κι' αντίκρουσε πάλι τα μάτια της... Πικρά, παράξενα, σάν υπερκόσμια ακόμα, η Καίτη, η «ντάμα» του άλλου ζευγα-ριού του απάντησε:

— Παρακαλώ... Δέν έχει σημασία!...

Κι' έπειτα τίποτα... Τίποτ' άλλο... Μόνο που είχε μια θαύτητα, ένα ιδιότροπο καμπάνισμα ή φωνή της...

Για ένα σκούνημα! Για ένα άσήμαν-το λαθάκι του χορού!...

— Παρντόν... Με συγχωρείτε!...

— Παρακαλώ, δέν έχει σημασία!...

Κι' έπειτα...

Τί άστείο, τί κομωβία, τί θλακεία, τί παραμύθι και όνειρο που είν' ο χρό-νος, η ζωή!...—πρίν από έξη χρόνια η επτά, δυό σφαίρες, λόγια πικρά, αίμα, δεσμός άγριωπός, χωρίς «παρντόν», χω-ρίς «παρακαλώ», χωρίς μουσικές και πο-τήρια και λουλούδια...

"Ετσι ξημέρωσε κι' αλτή η νύχτα της ζωής...

Μιά νύχτα παραπάνω!...

ΑΛΕΚΟΣ Μ. ΔΙΑΦΡΙΚΗΣ

ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ

τι εκείνο, επάνω στο οποίο είχε σκοτωθεί το θύμα του.

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΟΥ ΙΠΠΟΤΟΥ

Ο Χάρλαντ διηγείται μέσα σ' ένα διβλίο του «Ιστορίες του Λαγκασάιρ», το έξης παράδοξο:

«Η παράδοσις αναφέρει ότι ένα φάντασμα, που παίρνει το σχήμα ενός ιππότη, επισκέπτεται μία φορά το χρόνο τον πύργο του Ουαϊθόλλερ. Φορεί ένα μανδύα της εποχής των Στούαρτ και τα γκέμια του αλόγου του έχουν ένα παράξενο σχήμα. Βλέπουν αυτό τον ιππότη να καλπάζει όρμητικά στο δρόμο, να περνά τη στενή γέφυρα και να σταματά απότομα στην είσοδο του πύργου. Κατεβαίνει από τ' αλόγο του, ανεβαίνει τη φαρδιά σκάλα και μπαίνει μέσα σ' ένα από τα δωμάτια του πύργου. Ακούγονται τότε τρομερές κραυγές γυναικας, κι έπειτα μουγγρητά παράξενα. Ο Ιππότης κατεβαίνει πάλι, καθαλλικεύει το αλόγο του και ξαναφεύγει από τον ίδιο δρόμο που ήρθε».

ΦΩΝΕΣ ΠΕΡΑΝ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ

Μεταξύ των εμφανίσεων της ίδιας κατηγορίας πρέπει να αναφέρω και μία παράξενη ιστορία, που διηγείται ο δόκτωρ Λή στις «Υπερφυσικές Ιστορίες» του.

Η Ιστορία σχετίζεται με τον Ιερέα Νόρθ Στάνλεϋ, έφημέριο στο Ρίτον. Ο Ιερεύς αυτός έτυχε να θρεβή κάποτε ένδεκα περίπου μίλλια μακρυά από την πόλη της Υόρκης, σε κάποιο χωριουδάκι. Μία νύχτα, λοιπόν, άκουσε σπαραχτικές κραυγές. Δεν μπορούσε να καταλάβει όμως ακριβώς από που έρχόνταν οι φωνές.

Ιήν άλλη μέρα, άρχισε να ρωτά τους χωρικούς, οι οποίοι του είπαν ότι κάποτε είχε συμβεί εκεί κοντά ένα τρομερό έγκλημα. Του διηγήθηκαν επίσης ότι είχαν κάποια λευκή σκιά να περιφέρεται στον τόπο ακριβώς του έγκλήματος.

Λ. ΦΡΑΚΑΡΟΛΛΙ

Προσευχή στά... ψάρια

Τώρα με την άνοιξη, οι κάτοικοι της χώρας του 'Ανατέλλοντος 'Ηλίου κάνουν μία τελετή, που είναι ένα από τα πιο παράδοξα έθιμά τους.

Ως γνωστόν, η κυριώτερη τροφή των 'Ιαπώνων είναι τα ψάρια. Τούλάχιστον μία φορά την ημέρα τα έχουν στο τραπέζι τους! 'Επομένον, λοιπόν, είναι να κάνουν μεγάλη φθορά στους κατοίκους του ύγρου στοιχείου, τους οποίους ψαρεύουν με πρωτόγονα εργαλεία ψαρικής, ή με κάτι ειδικά πουλιά, τους κορμουράνους, που βουτούν στη θάλασσα και πιάνουν τα ψάρια. Γι' αυτό, οι πονηροί 'Ιάπωνες έχουν από παλαιότατον χρόνον ένα έθιμο, που εξιλιώνει... τα ψάρια.

Κάθε τέτοιον καιρό, οι Ιερείς των παραθαλασσιων συνοικισμών και πλήθος κόσμου, φορώντας τα καλά τους ρούχα, ανοίγονται μ' ένα πλοίο στο πέλαγος, όπου και σταματούν. Αρχίζουν τότε να ανατέμπουν, ή μάλλον να... καταπέμπουν δειήσεις προς τα ψάρια, για να τους συγχωρήσουν που έφαγαν τόσα πολλά τον περασμένο χρόνο. Τα παρακαλούν συγχρόνως να έρχονται και να πιάνονται εύκολα στα δίχτυα τους.

Έπειτα από όλην αυτή την ιεροτελεστία, ή οποία διαρκεί αρκετές ώρες, επανέρχονται στην Ήρρά με έλαφρη ήν συνεδίησι και με νέον ζήλο να πιάνουν πολλά ψάρια.

Είνε φανερόν ότι αυτό το έθιμο, το εθιμούργησαν οι βιωτικές ανάγκες των 'Ιαπώνων, οι οποίοι σάν άπλοϊκοί ψαράδες, είναι δεισιδαίμονες και νομίζουν ότι έτσι είναι εν τάξει με τα ψάρια, που ίσως —διάβωλε!— να αντιπροσωπεύουν... κακά πνεύματα...

Μιά έκδίκησις στή Ζούγκλα

— Ταυτάμ! Ταυτάμ! Ταυτάμ! Μέσα στη νύχτα άκούστηκε να προσκαλή ο Ράχ 'Ιζά το λαό του γύρω από την καλύβα του.

Δυο μεγάλες φωτιές φεγγοβολούσαν και φωτίζαν τα δόλωμαυρα γυαλιστερά πρόσωπα των 'Αγκρατιν.

Γυναίκες, άντρες και παιδιά πετάχθηκαν από τις καλύβες και χαρωποί έσμιγανε, νάρθουνε να νιορτάσουν με το ταυτάμ τη μουσική του Ράχ 'Ιζά τους γάμους.

Παντρευότανε ο φύλαρχος, την τρίτη του γυναίκα, μία όμορφη μιγάδα που τοδχαν προξενέψει απ' το γειτονικό χωριό.

Το θράδυ εκείνο θ' άρχιζαν οι γιορτές, κι' ο Ράχ 'Ιζά θά πήγαινε να φέρη πέρα από την καλύβα την όμορφη μιγάδα, τη Ναζούα.

Δίπλα του ο Ράχ 'Ιζά, τυλιγμένος μέσα σε δέρια λεοπαρδάλεως, είχε φωνάξει τον άρχιερέα και σοφό μάντη συμβουλτορά του, τις δυο μεγάλες μάγισσες που ήξεραν γιάτροσόφια κι' άλλα μαγικά, και όλη την οικογένεια και τα παιδιά του, να παρασταθούν στην τελετή.

Τα δόντια του άσπρίζανε από τη χαρά και τα μάτια του λαμποκοπούσανε.

Κι' όταν μαζεύθηκε πιά όλη ή φυλή, ξεκίνησε μονάχος, λυγερός και κουνηστός, τεντώνοντας τους ώμους, πλατώνοντας τις πλάτες, όλόρθος σάν γίγας ο Ράχ 'Ιζά, να πάη να φέρη τη μέλλουσα γυναίκα του...

Πέρα, μακρυά, από το δάσος, άρχιζε ή Ζούγκλα, και μέσα στο σκοτάδι που και ποδ άκούσαν το στρίγγλισμα της ύαινας, και το κλαψάριο μουγκρητό της τίγρεως.

Καμαρωτός, άφιος πίσω το χωριό να τραγουδά, να χαίρεται. Κι' αυτός, κάποιο τραγουδι που θυμήθηκε παλιό, κάποιο τραγουδι ποδγε πη στην πρώτη του γυναίκα, τραγουδούσε.

Το φεγγάρι τοδδειξε το σκοτεινό δγκο της καλύβας, κι' έτρεξε ν' ανοίξη, να μπη, στα χέρια του ν' άρπάξη την άγαπημένη του.

— Ναζούα! Ναζούα! Μά στη φωνή του δεν άπάντησε παρά το στρίγγλισμα της ύαινας μέσα στη Ζούγκλα.

— Ναζούα! Έφαγνε στα σκοτεινά, με τις γροθιές και με τα πόδια σκόρπισε τα δώλα, τα κλαριά, γκρέμισε την καλύβα.

Κύτταξε γύρω του, ψηλά προς το φεγγάρι κι' έβγαλε μέσα απ' τα πλατεία του στήθη μία κραυγή όργης και παραδού, μία πολεμική κραυγή μίσους και έκδικήσεως.

— Αχού, άχού! 'Ω! ά! Τρεχάτος, κατέθηκε το λóφο. 'Ολα είχαν σωπάσει γύρω του και οι 'Αγκρατιν, όλη ή φυλή του ζητούσε μέσ' στα μάτια που λαμπύριζαν από τις φλόγες το κοκκίνισμα, να δη, να μαντέψη τη λύπη του Ράχ 'Ιζά.

— Άλλοι σ' έκεινον που μοδκλεψε τη Ναζούα! 'Ορκίζομαι μπρός στους Θεμούς πως θά έσκόσω το κορμί του κομμάτια να το δώσω στις τίγρεις, στις ύαινες.

— Άχού! Άχού! 'Ω!...ά! 'Ολοι σάπασαν και πάλι. Κάνε τα μάγια σου, Ραζού, ρίξε τα βότσαλα γρηές, σφάξε κότες και θώδια, θράστε τα θότανα που έχετε, να θρήπε την άγάπη μου... Τώρα το θέλω!

— Νά έφημερώση, για να δομω τα πατήματα... έλεπε ο Ραζού, ο μάγος.

— Πριν χαράξη, θέλω να μάθω σε τί νος χέρια θρίσκειται! Και ή αούη έχάραξε, και ή άλλη, και άλλα πολλά πρώινά πέρασσαν μά ούτε κανείς ποτέ του έμαθε ποιός πήρε τη Ναζούα, ούτε και τί άπόγινε από το θράδυ εκείνο ο μάγος ο Ραζού.

Είπαν πως τον ρούφηξε ή γή μαζί με τη μεγάλη του μαντεία, είπαν πως άνέθηκε στον Ζαναχάρι τον Παντοδύναμο, να του γυρέψη συμβούλη, είπαν...είπαν, γιατί φοδόντανε όλοι τη μαγεία και τη δύναμή του, είπαν πως εκείνος είχε κλέψει τη Ναζούα.

Ο Ράχ 'Ιζά από την πρώτη εκείνη νύχτα το κατάλαβε, γι' αυτό και κλειστήκε ως το πρωί με το κεφάλι μπρούμυτα μέσ' στην καλύβα. Έκρουσε το κλάμα του στη μοναξιά να μη τον δούν οι άλλοι και τον ποδν δειλό.

Κι' όταν έθγηκε την αούη και τοδπανε, τί τοδπανε για το Ραζού—, εκείνος χαμογέλασε. Μάζεψε τους γεροντότερους, κάτι τους είπε μυστικά, και πήρε τα δάση, τα θουνα μέσα στην άγρια Ζούγκλα χώθηκε.

Επήγαινε να θρή τον άτιμο Ραζού, που τοδχε κλέψει την άγαπημένη του. Ποδ θά την εύρισκε; 'Οπου κι' άν ήτανε, και μέσα στη φωλή των λιονταριών, των τίγρεων ακόμα άν την είχε φυλαγμένη.

Πέρασαν μήνες. Μέσα στην πιο μεγάλη άγριοτοπία ήταν στημένη μία καλύβα. Και κάθε νύχτα, συρτός έφθανε στην καλύβα κι' άκουε ο Ράχ 'Ιζά, ψιθυρίσματα από φιλή και λόγια άγάπης να προφέρωνται.

Ήταν δυνατός ο Ραζού και θύμα του ή Ναζούα. Καμιά έκδικησι δεν θά μπορούσε ποτέ να φτάση το μίσος του για το μάγο.

Πότε: Πότε επί τέλους θά έπιασε ή εούχη που έκανε στον Ζαναχάρι; Κομμάτια να τον τραδούνε τα θηρία της Ζούγκλας! Τέτοιο τάξιμο είχε κάνει ο Ράχ 'Ιζά.

Δεν μπορούσε να περιμένη πιά, κι' άν δεν την έφερνε ο Θεός την τίγρη, θά την έφερνε αυτός. Έπρεπε να ευχαριστηθή ή ψυχή του από την έκδίκησι, έπρεπε να τον δη να τον έσوخίζουν τα θηρία και να φωνάξη, να ούρλιαξη από τους πόνους, όπως τοδ έσχισε κι' αυτός την ψυχή του κι' έκαμε να την ρημάξη ο πόνος.

Πηδούσε ο Ράχ 'Ιζά απ' τη χαρά του ένα πρωί και δάγκανε τα χείλη του, να μη φωνάξη και προδοθή. Μέσα σ' ένα γούδωμα, από κλαριά γεμάτο, αντίκρουσε ένα μαρό, ένα μικρό τιγράκι. 'Η μάνα του έλειπε. Το πήρε γρήγορα στην άγκαλιά του και σκυφτός ήρθε έως την καλύβα του Ραζού. Το βαστούσε μην τοδ φύγη και τοδκλεινε το στόμα μην ούρλιαξη.

Έρχεται ή θεία δική! Άγριέμένο μούγγρισμα άκούσθηκε πίσω απ' τα κλαριά και σάν την είδε να προδάλη τη μάνα τοδ μωροδ, τινάξε το τιγράκι με όρμη πάνω στην καλύβα.

Την ίδια ώρα πετάχθηκε έξω από την καλύβα ο Ραζού.

— Ήρθε ή ώρα σου, άτιμε, εύχήθηκε στο Ζαναχάρι να σε σπαράξουν τα θηρία!

Με μία μαχαίρα πήγε να χυμήξη και να σφάξη το Ράχ 'Ιζά, και πιο γοργή ή τίγρη τον έδάγκωσε, τον χτύπησε, τον έσχισε. Τα κόκκαλά του τσάκισαν κι' οι σάρκες του γέμισαν αίμα.

Πήδησε πάνω ο Ράχ 'Ιζά κι' άρπάζοντας στα χέρια του τη λιποθυμήμένη άγάπη του, τράβηξε πέρα από τη Ζούγκλα, νύχτα και μέρα περπατώντας.

— Ναζούα! 'Οχαχα! 'Οχαχα! άηγγειλε με ούρλιαχτό χαράς τον έρχομό του ο Ράχ 'Ιζά!

Και πάλι πέρα άκούσθηκε χαρούμενος ο ήχος του ταυτάμ! —Ταυτάμ! Ταυτάμ! Ταυτάμ! Μ. ΣΩΓΙΕΡ.

ΑΣΙΑΤΙΚΑ ΕΘΙΜΑ

ΤΑ ΜΟΥΣΤΑΚΙΑ ΤΗΣ ΤΙΓΡΕΩΣ

Μέσα στα παρθένα δάση του Άννάμ, όπου ή τίγρις έχει στήσει το βασίλειό της και ό δυνατός τρώει τον άδύνατο, ζή μία άπολίτιστη φυλή σε μία πρωτόγονο κατάσταση.

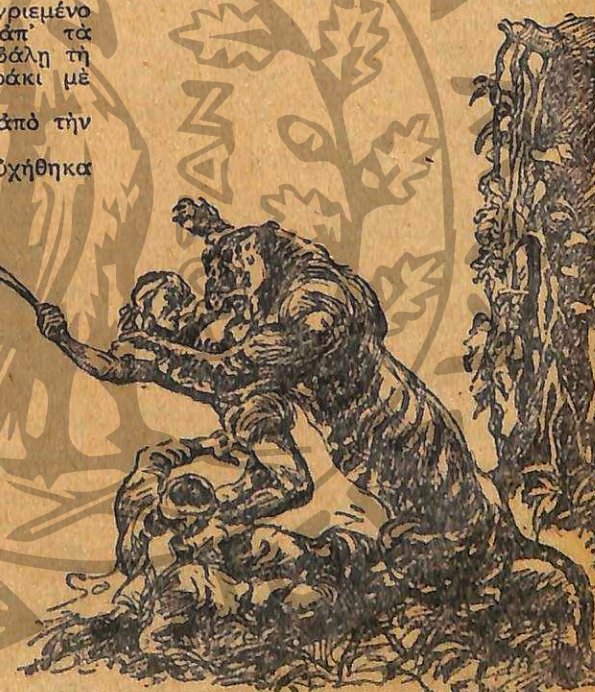
Η φυλή των Μοάς, καθώς ονομάζεται, αντίθετα προς όλες τις άλλες φυλές, τρέφει άσπονδον μίσος προς τας τίγρεις. Άλλοίμονο σε καμιά απ' αυτές, τις «μηνήτερ» (άνθρωποφάγοι τίγρεις), άν συλληφθή από τους ανθρώπους της φυλής των Μοάς! Την σκοτώνουν με τα άγριώτερα μαρτύρια.

Ευθός λοιπόν μόλις θά συλλάβουν μία τίγρη, όλόκληρο το χωριό, που δεν είναι παρά καμιά τριανταριά καλύβες από κλαδιά, βρίσκειται στο πόδι. Νομίζουν ότι τους την έστειλαν τα πνεύματα και έτοιμάζονται να τελέσουν το πατροπαράδοτο έθιμό τους.

Η πλάτη του χωριού γεμίζει από κόσμο, ένθ στη μέση είναι δεμένη ζωντανή ή τίγρις. Ο μάγος της φυλής, φορώντας τα έορτάσιμα, ιήν προσωπίδα του και διάφορα μπχιλιμπιδία, προχωρεί σοβαρός προς την τίγρη και της κόδει τά... μουστάκια. Τα παίρνει και τα τοποθετεί σ' ένα καλάμι μπαμπού. Το πρώτο μέρος της τελετής τελειώνει έτσι.

Ύστερα από 100 μέρες, παρουσία όλου του χωριού, βγαίνει από το καλάμι ένα... δηλητηριώδες φείδι, τοδ οποίου το δηλητήριο παίρνει ο μάγος, και άφου συμβουλευθεί τα πνεύματα, το δίνει σε μερικούς ανθρώπους, οι οποίοι πεθαίνουν μέσα σε φρικώδεις πόνους, αλλά είναι... ευτυχισμένοι, γιατί τους εκάλεσαν τα πνεύματα.

Έπειτα από τον θάνατο των «ευτυχών κλητών των πνευμάτων», ή τίγρις φονεύεται με τον πιο άγριο τρόπο και τρώγεται με βουλιμία από τους κατοίκους, που έπιστρέφουν ύστερα από μεγάλη... κρασοκατανύξι στις καλύβες τους. Η τελετή έχει τελειώσει.

Πιά γοργή ή τίγρις, τον έσχισε...

Τὸ παρσμουθι τῆς ἀγάπης

Ὁ Κεντήρ τὸν λάτρευε τὸν κῆπο του. Σ' αὐτὸν δούλευε ὅλη μέρα... Σκάλιζε καὶ πότιζε. Καὶ διαφορετικὸς ἀπὸ τ' ἄλλα περιβολορῶντα, ποὺ σὰν τελειώνουν τὴ δουλειά τους, πῆγαιναν στὴ φιλενάδα τους μ' ἕνα κόκκινο γαρύφαλλο στὰ δόντια, ὁ Κεντήρ δὲν ἔκοθε ποτὲ τὰ λουλούδια τοῦ καὶ δὲν εἶχε φιλενάδα.

Κοντὰ νὰ δύση ὁ ἥλιος, ὕστερα ἀπ' τὴ βραδυὰ προσευχὴ, τὰ ἐρωτευμένα περιβολορῶντα, σταυροπόδι ἔξω ἀπ' τὴς πόρτες, τραγουδῶσαν τὴν ἀγάπη. Τραγουδῶσαν τὴν ἀγάπη, ὥσπου οἱ γρύλλιες ἀπ' τὰ παράθυρα τῶν κοριτσιῶν μισάνοιγαν κι' ἀναστεναγμοὶ ἀπαντοῦσαν στὰ δειλὰ παράπονα τῶν τραγουδι-στάδων.

Ὁ Κεντήρ, τὴν ἄλλη μέρα, στὸν κῆπο του, ρώτησε τὰ λουλούδια:

— Τί εἶνε ἡ ἀγάπη;

— Ὁ ἥλιος ἔσκασε στὰ γέλια... Ἦταν ὁ βασιλεὺς τοῦ κήπου ὁ ἥλιος καὶ εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ γελάσει.

Ἦταν καλοκάγαθος βασιλεὺς κι' ὅλοι τὸν ἀγαποῦσαν.

Τὸ ἡλιότροπο μάλιστα τόσο τὸν λάτρευε, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ ξεκολλήσει τὰ μᾶτια τοῦ ἀπὸ πάνω του.

— Τί εἶνε ἡ ἀγάπη; Ξαναρώτησε ὁ Κεντήρ.

— Ὅλα τὰ λουλούδια τότε βυθίστηκαν σὲ μεγάλες σκέψεις, γιὰ νὰ μπορέσουν νὰ δώσουν μὴν ὥρα καὶ κι' ἐξυπνὴ ἀπάντησι.

Μόνο ὁ κρίνος, ντοῦρος-ντοῦρος καὶ καμαρωτός, ἀπάντησε ἀμέσως ἑρπύ:

— Ἡ ἀγάπη εἶνε ἕνα ἀνήθικο πράμα.

— Ἀνήθικο; φώναξαν ὅλα τὰ λουλούδια μαζί.

Τὸ γαρύφαλλο, περήφανο στὴ θελουδενία φορεσιά του, ἔσκυψε κι' εἶπε κάτι στὸ γιαντεμὶ ποῦχε κοντὰ τοῦ κι' ἐκεῖνο ἔσκισε στὰ γέλια.

Ἡ ὕσσινα θύμωσε καὶ μουρμούρισε:

— Κι' αὐτοὶ οἱ ἀριστοκράτες ἔχουνε κάτι τρόπους!...

— Αἱ! Αὐτὴ τὰ πρόσεχε πολὺ κάτι τέτοια...

Ἡ πεταλούδα ἔσκυψε κι' ἐφίλησε τρυφερά τὸ πὶδὸ κόκκινο τοῦ κήπου τριαντάφυλλο... Καὶ μόνο ἡ μαργαρίτα ἔκλαψε πικρά...

Ἦταν κοινὸ μυστικὸ, πὼς ἡ μαργαρίτα ἀγαποῦσε τὸν αὐτοῦ κρίνο κι' ὅλοι τὴν λυπότανε γι' αὐτό...

— Τὴν καυμένη τὴ μικρούλα ἔλεγαν οἱ γεροντοκόρες οἱ τσουκνίδες, ποὺ ἔφεραν ὅλα τὰ αἰσθηματικὰ μυστικὰ τοῦ κήπου.

— Μὰ τί, λοιπόν, εἶνε ἡ ἀγάπη; ρώτησε γιὰ τρίτη φορὰ ὁ Κεντήρ.

Ὁ ἥλιος βγήκε ἀπὸ τὸ σύννεφο ποῦχε κρυφτὴ γιὰ νὰ σκεφθῇ:

— Νὰ σοῦ πῶ, παιδί μου, δὲν ξέρω. Ἡ ἐξομολογία μου ἡ Σελήνη μου διηγείται ἕνα σωρὸ ἱστορίες γιὰ ἐρωτευμένους.

Ἡ κελὴν εἶνε πολὺ περίεργη καὶ πρὸς τὴν αἰτίαν γιὰ τέτοιου εἶδους ἱστορίες, βροντὰ βλέπει... Ἀλλὰ εἶνε γλυκύλογη καὶ οἱ ἐρωτευμένοι τὴν ἐπιπαινεῖται... Ἐγὼ δὲν βλέπω παρά ζευγάρια νὰ μαλώνουν... Τί ἄλλο νὰ σοῦ πῶ;

— Τὴν πρόταξη γεροντοκορῶν καὶ μουρμούριων τὰ λουλούδια ποῦχαν μὴν φωνή κατὰ πόδα γιὰ τὸν ἥλιο.

Μὰ κανένας δὲν ἀπαντοῦσε.

— Κόκκινο τριαντάφυλλο, εἶπε ὁ Κεντήρ, ἔσένα ποῦ σ' ἀγαπᾷ τόσο πολὺ, εὐ ποῦ μοιάζει τόσο μὲ τὴν καρδιά μου, δὲν θὰ μοῦ πῇ τί εἶνε ἡ ἀγάπη;

Τὸ τριαντάφυλλο λικνίστηκε ἀπαλὰ στὸ κλαρί του κι' ὕστερα ἀπάντησε:

— Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ...

Κι' ὅλα τὰ λουλούδια εἶπαν:

— Δὲν μποροῦμε νὰ σοῦ ποῦμε... Ὁ Κεντήρ ἀπελπίστηκε.

— Κανένας, λοιπόν, δὲν θὰ μοῦ τὴν πῇ...

— Ἐγὼ! Ἐγὼ! Ἐγὼ! φώναξε ἡ αἰσρα, ποῦρε ὅπως πάντα τρέχοντας... Ἐγὼ θὰ σοῦ πῶ πὼς νὰ μάθης...

Ἡ μαργαρίτα ἔκανε τὴν πιδὸ ὥραία τῆς ὑπόκρισι, ἐνῶ ἡ αἰσρα τσαχπίνια πείραζε ὅλο τὸν κόσμο...

— Σὲ παρακαλῶ, νὰ μὴ με κουνᾷς! φώναζε ὁ κρίνος θυμωμένος.

— Καλὲ τί μᾶς λές... τοῦπε ἡ αἰσρα καὶ τὸν κουνῆσε περισσότερο.

— Παρακαλῶ μὴ τὸν κουνᾷς: παρακάλεσε κι' ἡ μαργαρίτα. Εἶνε τόσο νευρικός! Οἱ τσουκνίδες γελοῦσαν...

— Λοιπόν, νέε μου, εἶπε ἡ αἰσρα στὸν Κεντήρ, ἐγὼ θὰ σοῦ πῶ πιότερα ἀπ' ὅλους ἐδῶ μέσα... Ξέρεις ἐγὼ μπαίνω παντοῦ, κυττάζω ἀπ' τὴς κλειδαρότρυπες καὶ σηκώνω τὰ φουστάνια τῶν κοριτσιῶν γιὰ νὰ γελοῦν οἱ νέοι... Γιὰ νὰ μάθης αὐτὸ ποῦ θέλεις, πρέπει νὰ φύγης ἀπὸ δῶ, νὰ συναντήσης πολλές κοπέλλες. Θὰ τὴς κυττάξης ὅλες στὰ μᾶτια κι' ὅποια κοκκινίσῃ καὶ κατεβάσῃ τὰ βλέφαρα, πλησίασέ τὴν. Αὐτὴ θὰ σοῦ μάθῃ τί εἶνε ἀγάπη.

Κι' ἡ αἰσρα ἔφυγε σὰν πάντα τρέχοντας.

— Γρήγὰ μουρλή! μουρμούρισε ὁ κρίνος μ' ἀνακούφιση.

Μὰ ὁ Κεντήρ ἐτοιμάστηκε νὰ φύγῃ.

— Εἶμαι γεροντοπαλλήκαρο, εἶπε ὁ ἥλιος. Μὰ δὲν θὰ μοῦ κακοφαινόνταν νᾶξεραι κι' ἐγὼ τί εἶνε ἡ ἀγάπη... Θὰ μοῦ τὸ πῇς σὰν τὸ μάθης;

— Σοῦ τ' ὀρκίζομαι, ἀπάντησε ὁ Κεντήρ.

Κι' ἔφυγε γιὰ κεῖ ποῦ τοῦπε ἡ αἰσρα. Στὸν κῆπο σχολιάστηκε πολὺ αὐτό.

Ὡς καὶ τὰ χρυσόψαρα εἶπαν τὴ γωνίαν τους καὶ τὰ μικρὰ χρυσοψαράκια ἔβγαλαν τὸ κεφαλάκι τους ἔξω ἀπ' τὸ νερὸ γιὰ ν' ἀκούνε καλλιτέρα.

— Δὲν εἶνε κουβέντες γιὰ μικρὰ παιδιά; εἶπε ὁ πατέρας. Φευγάτε!

— Μὰ δὲν καταλαβαίνουν τίποτε! εἶπε ἡ μητέρα.

Καὶ πραγματικά, τὰ χρυσοψαράκια δυσανασχετοῦσαν καὶ δὲν καταλάβαιναν. Δὲν ἔχαναν ὅμως οὔτε λέξι ἀπ' ὅ,τι λεγόταν... Εὐτυχῶς ποῦ ἦταν φυσικὰ κόκκινα χρυσοψαράκια, κι' ἔτσι δὲν μποροῦσαν νὰ κοκκινίσουν καὶ νὰ μαρτυρηθοῦν.

Ὁ Κεντήρ γύρισε ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ, μὲ μὴν κατὰξενη κοπέλλα.

Τὸ ἀχνάρι π' ἄφηνε τὸ πόδι τῆς ἦταν τόσο μικρὸ, μὰ τόσο μικρὸ, ποῦ θὰ νόμιζε κανεὶς πὼς μὴν νεράδι πέρασε.

Καὶ τὸ χέρι τῆς ἔτρεψε στὴν παλάμη του, σὰν μὴν αἰσχυρὰ πεταλούδα.

— Εἶνε πολὺ ὥρα! εἶπαν ὅλοι στὸν κῆπο.

— Χμ!... εἶπε ὁ κρίνος...

Δὲν τὸν ἐνδιέφερε ἡ γυναικεία ἀμορφία...

— Ἡ κοπέλα λουλούδι! εἶπε ἡ κοπέλλα.

Ὁ Κεντήρ τὸν ἔκοψε καὶ τὸν πῆρε.

— Ἀχ! Θὰ πεθάνω! εἶπε ἡ μαργαρίτα. Καὶ λιποθύμησε.

— Ἀρὰ γέ μ' ἀγαπᾷς ὅσο λές; ἔκανε μὲ γέλι ἡ κοπέλλα κόβοντας τὴ μαργαρίτα.

— Ἄ! ἀγαπᾷ... Δὲν μ' ἀγαπᾷ. Ναι! ἀποκρίθηκε τὸ τελευταῖο λευκὸ φυλλάρι.

— Πὼς σοῦ πᾶει αὐτὸ τὸ γαρύφαλλο σ' αὐτὴ;

Καὶ τὸ γαρύφαλλο κόπηκε.

— Ἀχ! Τὸ ὥραιο τριαντάφυλλο! εἶπε ἡ κοπέλλα σταματώντας μπροστὰ στὸ πὶδὸ κόκκινο τοῦ κήπου τριαντάφυλλο.

— Εἶνε γιὰ νὰ σὲ στολισῇ ἀπάντησε ὁ Κεντήρ, κόβοντας τὴν τριαντάφυλλο.

Ἡ πεταλούδα ἀπερριπτοῦσε ἀπελπισμένα καὶ ἡ λυγρὴ ἔκανε τὰ φτεράκια τῆς νὰ τρέμουν...

— Θέλω καὶ τὴν πεταλούδα... εἶπε ἡ κοπέλλα.

Καὶ τὴν πέρασαν σὲ μὴν καρφίτσα.

Τὸ τριαντάφυλλο δὲν βόσταζε στὸ θέαμα...

Τὰ πέταλα τοῦ λουλουδίου ποδοπατοῦσε μὲ καρδιά, φάνταζαν στὸ χορτάρι σὰν μὲ...

Μὲ λίγες γραμμαῖς

— Τὸ ἡλιακὸ ὁρολόγιον εἶνε ἐφευρεσι τῶν Χαλδαίων. Πρῶτη φορὰ φάνηκε στὴ Ρώμῃ τὸ 262 π. Χ.

— Τὸ βούτυρο χρησίμευε δταν πρωτοκατασκευάστηκε ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους γιὰ κατὰπλασμα στὴς πληγές.

— Ἡ ἐφευρεσι τῆς βελόνας ὀφείλεται σὲ μὴν Ἑλληνίδα. Πρὶν βρεθῇ, οἱ γυναῖκες μεταχειρίζονταν μυτερά κόκκαλα, ψαροκόκκαλα κ. ἄ.

— Οἱ Ἀσιαῖτες πρῶτοι ἱδρυσαν τὰ λουτρά. Τοὺς μιμήθησαν οἱ Ἕλληνες καὶ ὕστερα οἱ Ρωμαῖοι.

— Ἡ πρώτη ἐφημερίδα μὲ ἑλληνικὰ στοιχεῖα ἐκδόθηκε στὴ Βιέννη μὲ τὸν τίτλο «Τηλέγραφος» τὸ 1810.

— Ὁ Φραγκλῖνος παντρεύθηκε σὲ ἡλικία 24 χρόνων, ὁ Μόζαρτ 25, ὁ Δάντης καὶ Οὐώλτερ Σκὼτ, ὁ Βύρων, ὁ Οὐάσιγκτον καὶ ὁ Βοναπάρτης 27. Τὸ ἴδιο καὶ ὁ Νέλσον. Ὁ Οὐδέλλυγκτον παντρεύθηκε 37, ὁ Λούθηρος 42, ὁ Μολιέρος καὶ ὁ Σουτ 49.

— Ὁ θόλος τοῦ Ἀγίου Πέτρου τῆς Ρώμης ἔχει ὕψος 139 μέτρα, τὸ κωδωνοστάσιον τοῦ Ἀγ. Παύλου τοῦ Λονδίνου 110 μ. καὶ τὸ Πάνθεον τῶν Παρισίων 79 μέτρα.

— Τὸ περίφημο ἔργο τοῦ Τολστόι «Πόλεμος καὶ Εἰρήνη» ἐκτός ἀπ' τὴς πολλὰς μεταφράσεις του στὴς διάφορες γλώσσες, μεταφράσθηκε πρὶν 40 χρόνια ἀπὸ μὴν ἀνθρία τοῦ συγγραφέως στὴ γλώσσα τῶν... τυφλῶν, καὶ βγήκε σὲ χιλιάδες ἀντίτυπα ποῦ διαβάζονται μὲ τὰ χέρια.

— Πόσο ζυγίζει ἕνα δισεκατομμύριο; Ἀν εἶνε σὲ ἀργυρὸ, ἔχει θάρος 5,000 χιλ. ὡς γράμμα. Σὲ χρυσὸ 322,580 χιλ. Σὲ πεντακοσίδραχμια, 9,460 καὶ σὲ ἑκατοντάδραχμια, 47,300 χιλ.

— Γιὰ νὰ μεταφερθῇ ἕνα δισεκατομμύριο, δεδομένου ὅτι ἕνας ἄνθρωπος σηκώνει κατὰ μέσον ὅρον θάρος 100 χιλιogrammas, χρειάζονται: γιὰ τὰ πεντακοσάρικα 94 ἄνδρες, γιὰ τὰ ἑκατοσάρικα 470 ἄνδρες, γιὰ τὸν χρυσὸν 3,226 ἄνδρες καὶ γιὰ τὸν ἀργυρὸν 50,000 ἄνδρες.

— Ἀν τὸ δισεκατομμύριον εἶνε σὲ πεντακοσάρικα καὶ δεθῇ σὲ θιβλίον, θ' ἀποτελέσῃ 4,000 τόμους, ἀπὸ 500 φύλλα τὸν καθένα.

— Σὲ ἕνα χωριὸ τῆς Ἰταλίας ἔβρεξε, τὸ 1890, σὲ ἀκτῖνα 2-χιλιομέτρων, ἐπὶ μὴν ὥρα, αἷμα. Αὐτὸ ἀποδείχθηκε ἀπὸ τὴν χημικὴ ἀνάλυσιν ποῦ ἔγινε στὸ κόκκινο ὀρόχινο νερὸ.

— Ὡς καὶ τὰ λουλούδια, ἀδίαφορη γιὰ τὸ φυλάττειν, γύριμε ἄλλα λουλούδια.

— Δὲν εἶνε ἀνάγκη ἡ διαφύλαξιν σου ἀπὸ στολίδια, μὰ γιὰ ἄλλο ἀπὸ τὸν λουλούδι; τῆς εἶπε ὁ Κεντήρ... Θέ νὰ τὰ κόψω ὅλα γιὰ χαρτὴ σου.

Ἡ κοπέλλα ἔριψε φωνὴν στὰ ψαράκια καὶ γέλασε μαζί τους.

Κι' ὁ Κεντήρ ζήλευε τὰ χρυσόψαρα.

— Θὰ ρίξω φάρμακον στὸ νερὸ! σκέφτηκε.

Ἡ αἰσρα ἔπαιζε παιγνιδίσματα μὲ τὰ μαλλιά τῆς κι' ὁ Κεντήρ, συχθὲν τὴν αἰσρα, ἔσκυψε τρελλὸς στὰ χεῖλη τῆς, μὰ τοὺς φάνηκε πὼς ὁ ἥλιος τοὺς ἐκτίναξε.

— Οἱ! Ὁχι! Ὁχι! φώναξε. Μὰς βλέπουν.

Κι' ὁ Κεντήρ ἐμίσησε τὸν ἥλιο.

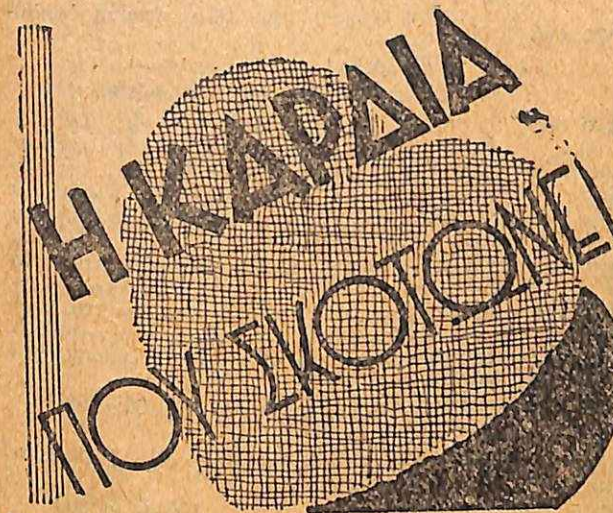
Εὐτυχῶς κόντευε νὰ βασιλεύῃ.

— Αἱ! τοῦ φάνηκε γέροντας πὼς ἀπ' τὸ βουνὸ θυμῶσα πὴν ἀρρίστηκες! Τώρα ποῦ ξέρεις, δὲν θὰ μοῦ πῇς κι' ἐμένα τί εἶνε ἡ ἀγάπη;

Ὁ Κεντήρ στάθηκε λίγο σκεφτικός, πρὶν ἀπαντῆσθαι ὀργά:

— Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ...

ΜΠΕΡΝΑΡ ΣΑ

Πρωτότυπο μυθιστόρημα τοῦ κ. Μανώλη Κανελλῆ-Σισύφου

Ὁ Νίκος Ἀστέρης ἐκτύπαε στὸ κομψὸ σαλονάκι τῆς μηστῆς του τὸ βάζο τοῦ μεσαίου τραπέζιου.

Ἐχλώμιασε, ἔβρινε κίτρινος σὰν πεθαμένος.

Τὸ ἀρρενωπὸ, ἀνδρικό του πρόσωπο ἐκέρωσε ὅλο. Τὰ χεῖλη του ἐπάνιασαν καὶ ἀρχισαν σπασμωδικὰ νὰ τρέμουν, λές καὶ τὰ ἐφύσηξε ἑξαφνα κρύος ἀνεμὸς τάρου...

Ἀρρώωσε μὲ συγκρατημένη ταραχή: — Κάκια μου...

Ἡ δεσποινὶς Κάκια Ρανίδου — ἡ διορφο κῆρ τοῦ γνωστοῦ ἐμπόρου τῆς ὁδοῦ Αἰόλου — ὕψωσε πάνω του μὲ κάποιο ζοφερὸ ἐρωτηματικὸ τὰ πελῶρια, σχιστὰ σὰν ἀμύγδαλα, μᾶτια τῆς.

Τὸν ἐρώτησε σιγανά, φευγαλέα: — Τί;

— Κάκια! Τὰ γαρύφαλλα. Κάκια!

Ἐκελὴν ἔκανε τάχα ὅτι δὲν καταλαβαίνει:

— Αἱ, λοιπόν, τὰ γαρύφαλλα; Ποιὰ γαρύφαλλα;

Πινυμένος ὁ ἀρραβωνιαστικὸς τῆς ἐφέλισε:

— Τὰ γαρύφαλλα... Τὰ γαρύφαλλα, ποῦ σοῦφερα προχθὲς δῶρο γιὰ τὰ γενέθλιά σου... δὲν τὰ βλέπω στὸ ἀνθογαλὶ...

Τὸ νεαρὸ κορίτσι τοῦ ἀποκρίθηκε ἡσυχᾶ, μὲ ἀδιόρατη εἰρωνεία στὴ φωνή, ποῦ τὸν αἰμάτωσε:

— Ἀπολύστατα, φίλε μου... δὲν τὰ βλέπεις, γιὰτὶ δὲν ὑπάρχουν πιά στὸ ἀνθογαλὶ... ἀν ὑπῆρχαν, θὰ τὰ βλέπεις...

— Μὰ, αὐτὸ ἀκριβῶς θέλω νὰ πῶ, Κάκια! Γιατὶ δὲν ὑπάρχουν; Τί ἔγιναν;

Μὲ τὴν ἴσα ἀδιαφορίαν τοῦ ἐδήλωσε:

— Αἱ, τί ἥθελες τάχα νὰ γίνουν; Εἶχες τὴν ἀξίωσιν ἀπὸ προχθὲς νὰ τὰ χάς ἀκόμα στὸ βάζο; Μαράθηκαν, τὰ βγάλα...

— Καί... τί τὰ κάμεις;

Τοῦ ἔριψε τὸ ἴδιο κρύο τῆς θλέμμα.

— Ὅ,τι κάνει κανεὶς κατὰ τὸν μαρταίνεται...

— Δηλαδή, τὰ πέταξες, αἱ;

— Τὸ εἶπες!

Ὁ νεαρὸς ἄντρας τὴν ἐκτύπαε μὲ μάτια, ποῦ τὰ αὐλάκωσαν ἀστραπὲς κακῆς τρικυμίας.

Γιὰ μὴν στιγμή τὸ στόμα του ἀνοίξε νὰ προφέρῃ κατὰ τὸ βαρὺ, ἀλλὰ μετάνοιωσε, οἱ σπῆδες τῶν ὀφθαλμῶν του ἐσοῦσαν στὸν ὕγρὸ του καὶ ἀπελπισμένο του πόνο...

Τρία λεπτὰ ἐπέρασαν στενὸχωρῆς αἰωπῆς — σὰν κατὰ νὰ ἐκιδεῖτο μέσα στὸ θυμῶντιο.

Καὶ πάλι ὁ Νίκος, ποῦ δὲν ἔπαυε νὰ κρατῇ καρφωμένο τὸ βλέμμα του στὸ ἀνθογαλὶ, ρώτησε βραγχνός:

— Καί... βλέπω... ἔβαλες στὴ θέσιν τῶν δικῶν μου λουλουδιῶν, ἄλλα, αἱ; Τριαντάφυλλα;

ἀπὸ τὴ ζήλια σου, ποῖος μοῦστευε τὰ σημερινὰ τριαντάφυλλα, θὰ μπορούσες πὸ λογικὰ νὰ ρωτήσης ποῖα...

Στεναγμῶς ἐλπίδους γιὰ λίγο ἐξέλαφρωσε τὴ δυστυχισμένη καρδιά τοῦ Νίκου Ἀστέρης.

— Αἱ! ἔκαμε. Σοῦ τὰστευε γυναῖκα;

Εἶνε ἡ ἀφάνταστη ψυχικὴ τραγωδία ἐνὸς νέου ἀρχιτέκτονος — τοῦ Νίκου Ἀστέρης! — ποῦ ἀγαπᾷ μὲ ἔρωτα παράφορο ἕνα πορὰ ἔνο καὶ αἰνιγματικὸ — ἀλλὰ τόσο ὁμορφο κορίτσι! — τὴν Κάκια Ρανίδου.

Εἰς τὴν ἀγάπην;

Τὸν μισεῖ;

Καὶ τὸ ρομάντο — ποῦ εἶνε παρμένο ἀπὸ τὴν σπαρταριστὴ ἀλήθειαν τῆς Ἀθηναϊκῆς ζωῆς — ἀρχίζει συγκλονιστικὸ, ἀγρία, γεμάτο ἀσθμία καὶ πάθος, γιὰ νὰ δὴνησῇ τοὺς ἥρωας τοῦ πρὸς τὴν εὐτυχίαν... ἡ πρὸς τὸν ἀνεπαρκῆ ὁλεθρο;

Ποῖος ξέρει...

— Ἡ κυρία Φραντζί, ἡ παλὰ μου συμπαθήτρια στὴν Τήνο.

— Δὲν τὴν ξέρω!

— Προχθὲς ἀρραβωνιαστήκαμε ἀκόμη. Πρὸ ἑξῆς μηνῶν οὔτε καν ἤξερα πὼς ὑπάρχει στὸν κόσμον ἕνας κύριος, ποῦ λέγεται Νίκος Ἀστέρης, ἀρχιτέκτων. Δὲν εἶνε οὕτε καν ἕνας μῆνας, ποῦ μῆρες στὴ ζωὴ μου. Λοιπὸν τί ἀπαιτῇς ἔχεις νὰ ζήρῃς; Κόλλας ὅλες τὴς φιλενάδες μου;

— Ἐχεις δίκην, Κάκια! Συγγνώμῃ με! Πολλὰς φορές σὲ ἀδικῶ, σὲ στενοχωρῶ, τὸ ξέρω. Ἀλλὰ σ' ἀγαπῶ! Σ' ἀγαπῶ! Σ' ἀγαπῶ! Νᾶξερεις τί τρελλὴ ἀγάπη ἔχω γιὰ σενα! Ἀγάπην θεορατὴ, ποῦ φτάνει στὸ ὕψος τῆς τὸν οὐρανὸ καὶ στὸ βάθος τῆς τοῦ θανάτου. Ὅλη νύχτα — Κάκια μου, ἀκούεις; — ὅλη νύχτα σὲ βλέπω στὸν ὕπνο μου, σ' ἀγκαλιάζω παράφορα μέσα στοὺς ἀτμούς τοῦ ὄνειρου μου, ὅλη νύχτα σὲ φιλῶ στὰ μᾶτια καὶ μέσα στὸν ὕπνο μου κλαίω...

Γιὰ ἕνα δευτερόλεπτο ἡ Κάκια ἐνοιωσε οἶκτο — τόσο ἦταν φρικτὸς ὁ σπαραγμὸς τοῦ.

Τοῦ ἐχάιδεψε τὰ ξανθὰ καὶ σὰν μεταξωτὰ μαλλιά τοῦ.

— Ἐλα, σάπα!

— Κάκια μου!

— Κι' ἐγὼ σ' ἀγαπῶ, κακόπαιδο!

—Τί ενδιώξεις;
—Πώς... πώς... ήσουνα μόνη!
—Η μεγάλη αδελφή εξέστιασε:
—Και μόνη αν ήμουνα, πάλι, έτσι υπαί-
νουν στα ξένα δωμάτια; 'Ανατροφή, νά
τη χαρώ!...
—Ο Νίκος λυπήθηκε το κοριτσάκι, πού
τά φουσκωμένα του βλέφαρα ήσαν έτοιμα
νά χύσουν ποτάμια...
—'Ελα, Κάκια μου, μὴν τὴ μαλώνης.
Λέγε, μικρούλα μου, τί θέλεις. Καί μὴ συ-
νερίζεις τὴν ἀδελφή σου, εἶνε λίγο στὰ
νεύρα της σήμερα...
—'Η Μπεμπέκα ἐτραύλισε:
—'Ηθελα νὰ τὴ... ρωτήσω... τί ὥρα εἴ-
νε... γιὰ νὰ πάω στὸ... σχολεῖο...
Φουρκισμένη ἡ Κάκια τῆς ἀντιμίλησε:
—Ξεφορτώσου με, δὲν ἔχω ρολόϊ. Καί
τώρα δίνε τοῦ!
—Ὅταν ἡ μικρὴ ἔγινε ἀφαντὴ, καταπί-
νοντας τὰ ἀθάνα της ἀναφυλλήτα,
μὲ κόπο, — πελιδνὸς ὁ Νίκος, μὲ πό-
νο, σὰ ρόγγον ἐτοιμοθανάτου, ἐρώ-
τησε τὴ μνηστὴ του:
—Τί τῶκαμες τὸ ρολογάκι, πού
σοῦ χάρισα, Κάκια;
—Αὐτὴ ἀφηρημένη:
—Ποιὸ ρολογάκι;
—Κεῖνο... τὸ μπρασσελέ μὲ τὰ
μπριλνταντάκια;
—'Απότομα τοῦ εἶπε ἐκεῖνη:
—'Α, τῶχα θάλει σὲ κάποιο συρ-
τάρτι τοῦ κομποδίνου μου... δὲ θυ-
μαίμαι τώρα...
—Ὁ Νίκος ἐκλονίσθηκε:
—'Ετσι πετάς τὰ δῶρα τοῦ ἀρρα-
θωνιαστικοῦ σου;
—'Η γυναικὰ ὕψωσε ἀνυπόμονα
τοὺς ὤμους:
—Αἶ, χάλασε! Τί ἤθελες νὰ τὸ κά-
μω; Χαλασμένο ρολοῖ θὰ φορῶ στὸ
χέρι μου, γιὰ νὰ μὲ κροϊδεύουν οἱ
φίλες μου; Τὸ φύλαξα κάπου...
—Καλά, δὲ μοῦ εἶπες ποτὲ ὅτι
εἶχε χαλάσει.
—Αἶ, σοῦ τὸ λέω τώρα!
—'Εκανε νὰ τῆς πῇ ὅτι τοῦ φαίνε-
ται πολὺ παράξενο αὐτὸ τὸ ἐξαφνι-
κο χαλάσμα τοῦ ρολοιοῦ. 'Ὅκτὼ
χιλιάδων ρολοῖ, μὲ τέλειο, ἐλβετι-
κὸ μηχανισμό, ἐγγυημένο γιὰ εἴκο-
σι χρόνια, πῶς συνέβη νὰ σπάσῃ
τόσο γρήγορα καὶ τόσο εὐκόλα;
—'Επρωτίμηνε νὰ σωπάσῃ.
Καί νὰ μιλοῦσε, ποδὸς τί;
—'Ενοιώθε ὅτι αὐτὸ τὸ πεντάμορ-
φο κορίτσι τοῦ ἦταν ἀκύρη ὁλοτε-
λα ξένο—τοῦ ἐξέρετο, ἀλλοίμονο!
σχεδὸν ἀχθρικά!—'Ενοιώθε, ὅτι ἡ
μοῖρα τὸν εἶχε ἐτάξει, ἐρωτευμένο
παρὰφρονα, στὰ πόδια μιᾶς πανώ-
ρης σφίγγας...
—'Αναψε τὸν ἄρο.
(Τὰ δάκτυλά του ἔτρεμαν, ἔκαψε πέν-
τε σπέρτα, ἔως ὅτου τὸ ἀνάφη...)
—'Η Κάκια ἐκύτταζε πέρα, ἀπὸ τὸ μισά-
νοικτο παράθυρο, τὰ πορφύρα τριαντά-
φυλλα τοῦ ἡλίου, πού ἔλουζαν τὴν πλάσι
στὶς γλυκεῖες τους ἐαρινὲς πυρκαϊές.
Καί ἦταν τὸ σιβυλλικὸ καὶ καταχθόνιο
βλέμμα τῆς σὰ νάθελε νὰ πετάξῃ σ' ἄλ-
λους κόσμους, σ' ἄλλα ὄνειρα, σ' ἄλλα
πελάγη — ἡ καί σ' ἄλλο δωμάτιο τῆς γῆς...
...
—Κάκια, πάμε στὸν κῆπο; 'Αχ, γλυκὸ
μου κοριτσάκι, τί ὥραϊα πού μυρίζει ἡ
ἀνοιξί, κύττα! Πάμε μιά βόλτα στὸν κῆ-
πο σας... ἀφῆσέ με νὰ χαρῶ μέσα στα
μάτια σου τὴν ἀνοιξί τοῦ πατρικοῦ σου
κῆπου...
—Δὲ μπορῶ τώρα!
—Γιατί;
—Εἶνε ἡ ὥρα, πού κάνω μάθημα ζω-
γραφικῆς. Τὸ ξέρεις. Καί ἀφοῦ τὸ ξέρεις,
τί γυρεύεις περίπατο;
—'Αύσας τώρα τὸν ἐξέσχιζε καί ἀπὸ τῆ
φράσι τοῦ ἐχθρὸ καὶ θερμὸ τὸ αἷμα:
—Κάκια, σήμερα εἶνε Τρίτη!
—Λοιπόν;
—Δὲν ἔχεις μάθημα σήμερα!
—'Η Κάκια ἐκοκκίνησε, δικαιολογήθηκε:

—'Α, ναι, τὸ ξέχασα, καθίμενε! Πάμε,
λοιπόν, στὸν κῆπο...
—Τώρα ὁ ἀντρας ἀρνῆθηκε, κρύος σὰν
πῶμα:
—Ὅχι, δὲν πάμε!
—Γιατί;
—Γιατί, δὲ μ' ἀγαπᾷς! ἄκοῦς τί σοῦ
λέω; δὲ μ' ἀγαπᾷς!
—Τὸ νεαρὸ κορίτσι ἐφρικίασε σύγκορμο.
'Επιθύρρισε ἄτονα, χωρὶς πεποιθήσι:
—'Αθῶς ἔχεις...
Κίτρινο γέλιο — γέλιο στριγγό! — ἐ-
στρέβλωσε τώρα τὸ βλοσυρὸ στόμα τοῦ
νέου.
—Τὴν ἄρπαξε βίαια ἀπὸ τὸ μπράτσο της
—καί αὐτὸ τὸ μπράτσο της, τὸ ροδόλευ-
κο, πού ἄλλοτε καί ἡ θεὰ τοῦ μόνῃ τὸν
ἠλέκτριζε, αὐτὸ τὸ μπράτσο της τώρα τὸ
ἐσφίγγε βίαια, σὰν νάθελε στὴ μανία τοῦ
νὰ τὸ τσακίσῃ...

Πελιδνὸς ὁ νέος ἀπὸ τὴν ἀγωνία, τῆς εἶπε: —Κά-
κια, δὲν μ' ἀγαπᾷς!

—'Ὅχι! Τώρα τὰ μαντεύω δλα. 'Ὁ λαί
Σῶπαίνε. Μὴν προσθέτεις καὶ ψεῦδος
στὴν ἀπάτη. Δὲ μ' ἀγαπᾷς! Δὲ μ' ἀγά-
πησες ποτὲ σου, ποτὲ σου. 'Ω... Καί νά-
την μονάχα αὐτὸ, ἴσως νὰ εἶχα κάποια
ἐλπίδα, πῶς θὰ μποροῦσα μὲ τὰ χάρδια
μου ἀργότερα νὰ σοῦ κινήσω τὴ συμπά-
θειά... ἀλλὰ συμβαίνει κατὶ χειρότερο,
μὲ μισεῖς...
—Νίκο!
—Μὲ μισεῖς! Μὲ μισεῖς. Εἶσαι ὁλόκλη-
ρη, ἀπὸ πάνω ἔως κάτω, ἓνα μίσος γιὸ
μένα... Εἶμαι ὁ ἀρραθωνιαστικὸς σου καί
ὁμως μὲ μισεῖς.
—'Αποτελεῖσθε ἀργά, βραχνά:
—Καί μὲ μισεῖς, γιατί ἀγαπᾷς ἄλλον!
—Ὅχι!
—'Αγαπᾷς ἄλλον! ἄλλον! Καί θὰ τὸν
μάθω αὐτὸ τὸν ἄλλον, αὐτὸ τὸν ἀγνωστο
ἀντίζηλο, ἔστω κι' ἂν πρόκειται νὰ ἀνα-
ποδογυρίσω ὁλόκληρη τὴ γῆ. Θὰ τὸν μά-
θω, ναι... καί τότε ἄρθω νὰ σοῦ φτύσω
κατὰμουτρα τὸ βδελυρὸ ὄνομά του... καί
τότε θάρθω νὰ σοῦ φωνάξω: —Κάκια Ρα-
νίδη, δὲν ἐφέρθηκες τίμια ἀπάντησί μου,
γιατί ἐδέχθηκες νὰ μὲ πάρῃς, ἐνῶ ἔχεις
δώσει ἄλλου τὴν καρδιά σου... Κάκια Ρα-
νίδη, ἐπαίσεις μαζί μου μὴν ἀίσχρη καί
ἐλεεινὰ κατωδία... Κάκια Ρανίδη, εἶσαι

μιὰ γυναικὰ τοῦ δρόμου!...
Στὴν τρομερὴ τοῦ ὕβρι, ἐκείνη ἐκραύ-
γασε:
—Πρόσεξε!
—Αὐτὸς, ἔξαλλος πιά, ἐβρυχήθη:
—Τοῦ δρόμου! Τοῦ δρόμου! Καί θά-
θελα νάχα τὴ δύναμι νὰ τὸ οὐρλιάσω σ'
ὅλη τὴν οἰκουμένη, ἀπὸ τὸν ἓνα τῆς πό-
λο στὸν ἄλλο. Κάκια Ρανίδη, εἶσαι μιὰ
γυναικὰ τοῦ δρόμου, εἶσαι χειρότερη καί
ἀπὸ γυναικὰ τοῦ δρόμου, γιατί ἐκεῖνες
δὲν ξεγελοῦν καί δὲν παντρεύονται, στὸ
φίλο τους τὸ λένε καθαρά, τοῦ λένε: —'Αν
μὲ θέλῃς, πάρε με γιὰ μιὰ νύχτα, γιὰ
μιὰν ὥρα, γιατί ἐγὼ εἶμαι μιὰ γυναικὰ
τοῦ δρόμου καί δὲν ἔχω ἀξίωσι γιὰ
γάμο!...
—'Η Κάκια ἐκραύγασε ἀπειλητικά:
—Κύριε!
—Ὁ νέος, ἀσθμαίνοντας σὰν ἐτοιμοθά-
νατος, ἐφέλλισε:
(—'Ακολουθεῖ)

Νυκτωδία

'Απόψε πού ἔγειρε ἡ βραδυὰ τόσο ἀπαλὴ, τόσο καλὴ,
πῶς νοιώθω τὴν ψυχὴ μου κουρασμένη!
(Τ' ἀγέρι χᾶδι, τὸ φίλι, ἓνας λυγρὸς, κάποιο βιολι...)
'Απόψε πού ἔγειρε ἡ βραδυὰ τόσο ἀπαλὴ, τόσο καλὴ,
μὲς' στὴν ψυχὴ μου κατὶ ἀργοπεθαίνει.
Νοιώθω τὴ σκέψι μου πούλι, τρελλὸ ἀπ' τὸ φόβο
(τοῦ πούλι),
σπασμένα τὰ φτερά ν' ἀναταράξῃ.
(—'Ενας λυγρὸς, ἓνα φίλι, τ' ἀγέρι χᾶδι, τὸ βιολι...)
Νοιώθω τὴ σκέψι μου πούλι, τρελλὸ ἀπ' τὸ φόβο
(τοῦ πούλι) —
ποῖος φόβος ἡ ποιά ἀγάπη μὲ τρομάζει;
Δυὸ μάτια βαθυστόγαστα, δυὸ λάγνα μάτια λαζουλί,
δυὸ χεῖλη ὠρὰ ἀπὸ τὴ λανθάνου καὶ τὸν πόθο!
(Τ' ἀγέρι χᾶδι, τὸ φίλι, κάποιο λυγρὸς, ἓνα βιολι...)
Δυὸ μάτια βαθυστόγαστα, δυὸ λάγνα μάτια λαζουλί
τὴ σάρκα μου ν' ἀγγίζου πῶς τὰ νοιώθω!
'Απόψε πού ἔγειρε ἡ βραδυὰ τόσο ἀπαλὴ, τόσο καλὴ
μὲς' στ' ἀνδρό καί τ' ἀνὰθο περὶόλι —
(Τ' ἀγέρι χᾶδι, τὸ φίλι, κάποιο λυγρὸς, ἓνα βιολι...)
'Απόψε πού ἔγειρε ἡ βραδυὰ τόσο ἀπαλὴ, τόσο καλὴ,
στὴ σάρκα μου τρεμίζει ἡ 'Ανοιξί ὅλη!

ΜΠΙΑΝΚΑ ΡΩΜΑΙΟΥ

ΝΕΟΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΑΙ

Χωριατοπουλες

Στ' ἀχνὸ τὸ ρόδιμα τοῦ πλάνου 'Απρίλη
γλυκόλατρες καμπάνες τοῦ ἐσπερίου
δυό-δυὸ τίς θερμολυγερὲς καλοῦνε
στ' αἶθρι τυλιχτὴν πὸν δειλινὸν.

Δυό-δυὸ σειστὲς περνοῦν οἱ περισσότερες
οἱ νεῖες καιροφροῦδες τοῦ χωριοῦ,
ἔχουν μαλλιά τ' ἀποσπέρτη ἀχτίδες
καί στὴ ματιά τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ.

Κι' ἔχουν τὴν κοριτσιότικὴ τὴν ὄψη,
σὰν ἄκακα κι' ὁλόαγα παιδιὰ,
κι' ἔχουν ἀκόμα ὅλες κεντημένα
ὅλα τ' 'Απρίλη τ' ἀθία στὴν ποδιά.

ΦΟΙΒΟΣ ΔΕΛΦΗΣ

Σὰν πεθάνω

Θὰ πεθάνω, μὰ θάρθουν νὰ σοῦ πούν τὸν ἐρωτὰ μου
τὰ θλιμμένα μου τραγούδια σὰ βιολί ζωγραφιστά,
μὰ ὅταν πιά θὰ μὲ λυπάσαι θάνη ἡ νεότης ἡ καρ-
(διά μου)
ρόδα ὠρὰ καὶ μαρμαμένα καί τὰ μάτια μου κλειστά.
Κάθε πίκρα ποῦχα νοιώσει μὲ τὴν πένια ἱστορήν
θὰ τὴν δοῦν τὰ δυὸ σου μάτια δακρυσιμένα, αἰσιπλά
κι' ἡ ζωὴ μου, πού σοῦ ἦταν τόσο ἀνιδέη καί ἐξην,
μὲς' στὴ μνήμη σου μὲ κάθε λεπτομέρεια καὶ κυλά.
Θὰ πεθάνω, μὰ ἡ μεγάλη θάλαθρ ψυχὴ μου θάνη
μέσα στ' ἀγαπὸ βιολί γιὰ νὰ κλαίῃ παντοτεινὰ
κι' οἱ διαβάτες, πού ἀπ' τὸ κρὸς μάρμαρό μου θὰ
(περνᾶνε,
θὰ σοῦ φέρουν πικραμένα χαϊρετίσματα στερνά.

ΝΙΚΟΣ Β. ΣΦΥΡΟΕΡΑΣ

Ο «Βέρθερος» θεωρεῖται ὡς ἓνα ἀπὸ
τὰ ὠραιότερα ἔργα τοῦ μεγάλου γερμα-
νοῦ ποιητοῦ Γκαίτε. Εἶναι ἡ πιὸ ρωμαν-
τικὴ ἱστορία πού γράφτηκε ποτὲ κι' ἓνα
ἀπὸ τὰ ἔργα πού ἐκαμαν πολλὰ τρυφε-
ρὰ μάτια νὰ δακρύσουν. Τὴν ἐποχὴ πού
κυκλοφόρησε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ βιβλί-
ο αὐτό, χιλιάδες ἐρωτευμένων αυτοκτόνη-
σαν μιμούμενοι τὸ παράδειγμα τοῦ ἥρω-
ς. 'Η ἐπίδρασις τοῦ ἔργου ὑπῆρξε κατὰ
πληκτική: 'Ἰδοὺ ἡ ὑπόθεσις τοῦ:

Η ΥΠΟΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ

Ὁ Βέρθερος εἶνε ἓνας νεαρὸς ζωγράφος,
πού πηγαίνει στὸ μικρὸ χωριουδάκι Βαλ-
χάιμ γιὰ νὰ βρῇ θέματα. Ἀπ' ἐκεῖ, ὑπὸ
τύπον ἡμερολογίου γράφει τὶς ἐντυπώ-
σεις του στὸν φίλο του Γουλιέλμο. Με-
ταξὺ ἄλλων τοῦ ἀναφέρει ὅτι οἱ νέοι τοῦ
χωριοῦ ὠργάνωσαν ἓνα χορὸ στὴν ἐξοχὴ
καί τὸν πῆραν μαζί τους γιὰ νὰ γνωρί-
σῃ μιὰ ὠραία κοπέλλα.
—Προσέξτε μὴ τὴν ἐρωτευθῆτε, τοῦ
εἶπαν.

Ὅστόσο ὁ Βέρθερος ἀντὶ νὰ ἐρωτευθῇ
αὐτὴν, ἐρωτεύεται τὴν Σαρλόττα Σ., ἓ-
να ὠραῖο ὀρφανὸ κορίτσι πού ζῇ μόνη μὲ
τὰ δυὸ ἀδελφάκια της.

Ἡ Σαρλόττα ὅμως εἶναι ἀρραθωνια-
σμένη μὲ τὸν 'Αλθέρο. Χορεύουν, παί-
ζουν διάφορα παιχνίδια μαζί καί ὁ Βέρ-
θερος δέχεται μερικὸς... μπάτσους ἀπὸ
τὸ χέρι της —τὸ ἀπαιτοῦσε τὸ παιχνίδι—
'Ὑστερα τὴν παρσάσκει σὲ μιὰν ἀπόμειρη
γυναικὰ καί τῆς φιλά τὸ χέρι. Τὴν ἄλλη
μέρα τὴν ἐξαναθλέπει. Καί γράφει στὸ ἡ-
μερολόγιό του:

Ἐπὶ τὴν ἡμέραν, τὸ φεγγάρι, τ' ἀ-
στέρια μποροῦν ν' ἀκολουθοῦν τὴν τροχί-
α τους ἡσυχά. Ἐγὼ δὲν ξέρω πιά πότε εἶ-
ναι μέρα καί πότε νύχτα.

Ὁ Βέρθερος εἶναι τρελλὰ ἐρωτευμένος
μαζί της. Κι' ἐνῶ θάπτεται γι' αὐτὸ νῦναι
χαρούμενος κι' εὐτυχισμένος, ἀπεναντίας
εἶνε δυστυχὴς, γιατί ἡ Σαρλόττα δὲν τὸν
προσέχει...

ΕΡΩΤΙΚΗ ΑΓΩΝΙΑ

Ἐ'Αναζητήσα τὰ μάτια τῆς Σαρλόττας,
γράφει. Μὰ ἐκεῖνα γυρνοῦσαν ἀπ' τὸν ἓ-
να στὸν ἄλλο νέο. Ἐπάνω σ' ἐμένα δὲν
ἐπείσαν οὔτε μιὰ φορὰ. Ἡ καρδιά μου
τῆς ἔλεγε χίλια χάρεις κι' ἐκείνη δὲν μ' ἀ-
παντοῦσε. Ὁ Βέρθερος σιγά-σιγά ἀρχί-
ζει νὰ μὴ ἐξερτῇ τί νοιώθει, ἀκριβῶς. Μιὰ
τὴν μισεῖ καί δὲν θέλει νὰ γίνεταί λόγος
γι' αὐτὴν κι' ἄλλοτε πάλι διερωτᾶται:
«Μ' ἀγαπᾷ! Πόσο λατρεύω τὸν ἑαυτὸ
μου ἀπὸ τότε πού μ' ἀγαπᾷ». Ὅταν ὁ-
μως ἐκείνη μιλά μὲ τὸν ἀρραθωνιαστικὸ
τῆς, τότε νοιώθει πῶς μοιάζει μ' ἓναν πού
τοῦ ἀφαιροῦν ὅλες τὶς τιμὲς καί τ' ἀξί-
ωματα, ὥς κι' αὐτὸ τὸ σπαθί.

Ὅστόσο, τίποτε δὲν τὸν ἐμποδίζει νὰ
ἀρχίσῃ νὰ ζωγραφίσῃ τὸ πορτραῖτό τῆς
Σαρλόττας. Συχνὰ πηγαίνει στὸ σπίτι
τῆς καί τὴν βλέπει. Ἐκεῖ συναντᾷ καί
τὸν ἀρραθωνιαστικὸ τῆς 'Αλθέρο. Αὐ-
τὸς ὅμως εἶναι τόσο καλὸς, πού δὲν ταρα-
ζει τὴν εὐτυχία τοῦ Βέρθερου μὲ καμμιὰ
σκηνὴ ζήλειας καί τὸν περιβάλλει μὲ ἐγ-
κάρδια φίλια.

Η ΙΔΕΑ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Μιὰ μέρα ὁ Βέρθερος βλέπει τὸν 'Αλ-
θέρο νὰ καθορίζῃ τὰ πιστόλιά του. Τοῦ
παίρνει ἓνα ἀπ' τὰ χέρια καί τὸ φέρνει
στ' ἀστέρι στὸ μέτωπό του, ἐπάνω ἀπ' τὸ
δεξιὸ μάτι του.

—Τρελλάθηκες; τοῦ φωνάζει ὁ 'Αλ-
θέρος. Τί σημαίνει αὐτό;

—Μὰ ἐσεῖς οἱ ἄνθρωποι, ἀπῆντησε ὁ
Βέρθερος, ὅταν μιλάτε γιὰ κάτι, πρέπει σῶ-
ναι καί καλὰ νὰ λέτε: αὐτὸ εἶναι τρέλλα.
αὐτὸ εἶναι φρόνιμο, αὐτὸ εἶναι καλὸ, αὐ-
τὸ εἶναι κακό! Τί θέλουν νὰ πούν ὅλα
αὐτά; Ἐχετε μήπως ἐρευνήσῃ τις ἐσω-
τερικὲς σχέσεις μιᾶς πόλεως; Μπορεῖ-
τε νὰ ἀναπτύξετε μὲ θεοεισιότητα τις ἀ-

Βέρθερος

Ὁ πιὸ τραγικὸς ἐραστὴς τῶν αἰώνων

φορμές, γιὰ τις ὁποῖες συνέβη, γιὰ τις
ὁποῖες ἔπρεπε νὰ συμβῇ;

Ἐκείνη τὴ μέρα χωρίστηκαν χωρὶς νὰ
νοήσῃ ὁ ἓνας τὸν ἄλλο. Καί ὁ Βέρθε-
ρος σκεπτόταν, ὅταν ἔμεινε ἀργὰ τὸ θρά-
δι μόνος σπῆτι του: «Ὅστόσο εἶναι θέ-
σιο πῶς τίποτε δὲν κάνει τὸν ἄνθρωπο
ἀναγκαῖο παρὰ ἡ ἀγάπη. Τὸ νοιώθω αὐ-
τὸ μὲ τὴν Σαρλόττα...».

Η ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΑΣ

'Ὑστερα ἀπὸ λίγες μέρες ὁ Βέρθερος
γιώρταζε τὰ γενέθλιά του. Πῆρε ἓνα πα-
κετάκι ἀπ' τὸν 'Αλθέρο. Εἶχε μέσα ἓναν
τριανταφυλλὶ φύγγο, τὸν ἴδιο πού φο-
ροῦσε ἡ Σαρλόττα στὸ στήθος της ὅταν
τὴν πρωτογνώρισε, καί δυὸ βιβλία. 'Ε-
σκυψε κι' ἀρχισε νὰ φιλᾷ τὸ φύγγο μὲ
μανιὰ καί σὲ κάθε ἀναπνοὴ τοῦ εἶχε τὴν
ἐντύπωσι πῶς ρουφῶσε τὴν ἀνάμνησι
τῆς εὐδαιμονίας πού τοῦχαν γεμίσει οἱ
λίγες εὐτυχισμένες κι' ἀγύριστες ἐκεῖνες
μέρες...

Τὸ αἶσθημα τοῦ Βέρθερου γιὰ τὴν Σαρ-
λόττα ὁλοένα καὶ μεγαλώνει.

Ὅταν κάθωμαι κοντὰ της, — γράφει
στὸ ἡμερολόγιό του — γοντεύομαι ἀπ' τὴν
μορφὴ της, ἀπ' τοὺς τρόπους της, ἀπ'
τὴν οὐράνια ἔκφρασι τῆς λαλιάς της καί
σιγά-σιγά ὅλες μου οἱ αἰσθήσεις ἐντί-
νονται, θαμπώνουν τὰ μάτια μου, μόλις
ἀκούω καί κάτι μοῦ σφίγγει σὰν δολο-
φόνος τὸν λαμό.

Καί καταλήγει στὸ συμπέρασμα: «Πρέ-
πει νὰ φύγω». Τέλος παίρνει τὴν ἀπόφα-
σι καί τρέχει ν' ἀποχαιρετήσῃ τὴν Σαρ-
λόττα:

—Χαῖρε, Σαρλόττα, τῆς λέει, θὰ ἐξα-
ναϊδοῦμαι ὅμως, θὰ ἐξαντατώσωμαι.

—Ναι, ἀβριο, ὑποθέτω, προσθέτει ἡ
Σαρλόττα πειράζοντάς τον. Κι' αὐτὸ τὸν
«ἀβριο» τὸν πληγώνει βαθειά.

Ὁ Βέρθερος πράγματι φύγει. Πηγαί-
νει κοντὰ σ' ἓναν πρεσβεῦτὴ ὡς βοηθὸς
του. Εὐτυχῶς πού στὴν ἴδια πολιτεία ἔχει
γνωστὸ καί τὸν κόμητα φόν Κ., πού τὸν
ἀγαπᾷ πολὺ καί τὸν ἀποζημιώνει γιὰ τις
ἰδιοτροπίες τοῦ πρεσβευτοῦ.

Συχνὰ γράφει γράμματα στὴ Σαρλότ-
τα. Σ' ἓνα ἀπ' αὐτὰ τῆς λέει:

«Ὁ ἥλιος βασιλεύει ὀπίσθερα πέρα ἀ-
πὸ τὴν χιονόλαμπρὴ χώρα, ἡ καταιγὶς
πέρασε κι' ἐγὼ... πρέπει νὰ κλεισῶ στὸ

κλουβί μου. 'Αντίο! Ὁ 'Αλθέρος εἶνε
κοντὰ σ' ἐμεῖς; 'Ας μοῦ συγχωρήσῃ ὁ Θεὸς
αὐτὴ τὴν ἐρώτησι».

Ὁ Βέρθερος ὅμως δὲν τὰ περνᾷ καλὰ
μὲ τὸν πρεσβεῦτὴ. Εἶναι ἰδιότροπος καί
τοῦ κάνει διαρκῶς παρατηρήσεις. Γι' αὐ-
τὸ ὑποβάλλει τὴν παραίτησι στὴν
Αὐλὴ καί ἀποφασίζει νὰ γυρίσῃ. Πού ὁ-
μως;

—Ποῦ θέλω νὰ πάω; γράφει στὸν φίλο
τοῦ Γουλιέλμο. Θὰ σοῦ τὸ μαρτυρήσω
ἐμπιστευτικά. Δυὸ ὁδομάδες πρέπει νὰ
μείνω ἀκόμα ἐδῶ. Ὅστόσο ἔπεισα τὸν ἐ-
αυτὸ μου ὅτι θέλω νὰ ἐπισκερθῶ τὰ με-
ταλλία τοῦ Χ... Κατὰ βάθος ὅμως δὲν εἶ-
ναι τίποτε ἀπ' αὐτά. Θέλω μόνο νάρθω
πάλι πὸν κοντὰ στὴν Σαρλόττα.

Κι' ἐπιστρέφει πράγματι κοντὰ της.
Ὅταν τὴν ἐξαναθλέπῃ, φουντώνει ἡ φλό-
γα μέσα του.

«Καμμιὰ φορὰ — σκέπτεται — δὲν κατα-
λαθαίνω πῶς μπορεῖ νὰ τὴν ἀγαπᾷ ἓ-
νας ἄλλος, πῶς τολμᾷ, ὅταν ἐγὼ τόσο ὁ-
λότελα μόνος, τόσο θαθεῖα, τόσο ζεστὰ
τὴν ἀγαπᾶ».

ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ

Μιὰ ἀπ' τις μέρες αὐτές, ξαναπηγαίνει
νὰ τὴν δῇ. Ἐκείνη σηκώνεται νὰ τὸν ὑπο-
δεχθῇ κι' ἐκείνος τῆς φιλά τὸ χέρι. 'Ε-
να καναρίνι πετὰ ξαφνικά ἀπ' τὸ περδᾶξ
τοῦ καθρέφτη στὸν ὅμο της.

—Νέος φίλος! φωνάζει ἡ Σαρλόττα χα-
ρούμενη. Αὐτὴ ἡ φράσι ξετρελλώνει τὸν
Βέρθερο.

«'Αχ! αὐτὸ τὸ κενό, αὐτὸ τὸ φοβερὸ
κενὸ πού νοιώθω στὸ στήθος μου — μονο-
λογεῖ τὸ θράδι σπῆτι του — ἂν μιὰ φορὰ
μποροῦσα νὰ τὴν σφίξω στὴν καρδιά μου,
ὅλο αὐτὸ τὸ κενὸ θὰ γεμίξῃ».

Ἡ Σαρλόττα ὅμως τοῦ φέρεται πολὺ
ψυχρά, κάνει πῶς δὲν καταλαβαίνει τις
προθέσεις του καί διαρκῶς τὸν τυραννεῖ
μὲ τὴν ἀφελὴ προδιάθεσί της πού τοῦ δι-
νει ἐλπίδες...

Αὐτὸ φέρνει σὲ τρομερὴ ἀπελπισία τὸν
Βέρθερο πού ἀπηύδυσε νὰ ὑποφέρῃ.

«Χτᾶς, ὅταν ἐφευγα —γράφει στὸ ἡμε-
ρολόγιό του— μούδωσε τὸ χέρι καί μοῦ-
πε: «'Αντίο, ἀγαπημένε Βέρθερε». 'Αγα-
πημένε; Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ πού μοῦ
τῶλεγε καί τὸ ἐνοίωσα ὡς τὸ μεδούλι τῶν
κοκκαλίων μου».

Τόση εἶναι ἡ παραφροσύνη τοῦ ἀπ' τὸν
μεγάλον ἐρωτὰ του γιὰ τὴν Σαρλόττα,
ὥστε βλέποντας ἓναν τρελλὸ νὰ μαζεῦῃ
λουλούδια στὸ δάσος γιὰ νὰ τὰ δώσῃ
στὴν ἀνύπαρκτη καλὴ του καί προσέχον-
τας τὴν γαλήνια εὐδαιμονία τῆς μορφῆς
του, φωνάζει:

—Θεέ μου! Ἔτσι ἔφτιασες τὴ μοῖρα
τῶν ἀνθρώπων, νὰ μὴν εἶναι εὐτυχισμέ-
νοι παρὰ μόνο πρὶν ἐρθοῦν στὰ λογικά
τους καί πάλι ἀφοῦ τὰ χάσουν.

Η ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΣΙΣ

Φαντασθῆτε τώρα τὴν κατάπληξί του,
ὅταν, λίγο ἀργότερα, μαθαίνει ὅτι ὁ
τρελλὸς ἐκεῖνος ἦταν ἄλλοτε γραφέας
τοῦ πατέρα τῆς Σαρλόττας καί διώχτη-
κε ἀπ' τὴν ὑπηρεσία του ἐξ αἰτίας τοῦ
τρελλοῦ ἐρωτικοῦ πάθους πού ἔτρε

‘Η έγκληματική σαρκοφάγος

‘Ανάμεσα στα πλέον αξιόλογα αντικείμενα αιγυπτιακής, που κατέχει το Βρετανικό Μουσείο του Λονδίνου, βρίσκεται και το φέρετρό που περιείχε τη μούμια της Τσέσερ-Κά-Ρά, πρώτης Ιέρειας του ‘Αμέν-Ρά, Θεού-ήλιου της Αιγύπτου.

‘Η Ιέρεια αυτή, κατά τους αιγυπτιακούς, έπαιξε έναν πρωτεύοντα ρόλο στη θρησκεία της χώρας της. ‘Εζησε το 1600 πρὸ Χριστού.

Στο Βρετανικό Μουσείο βρίσκεται, εννοείται, μονάχα η σαρκοφάγος, γιατί, κατά την παράδοση, η Ιέρεια είχε πάει στο ποτάμι, όπου οι κροκόδειλοι έφαγαν το θύμα αυτό της Θεότητας του ‘Αμέν-Ρά.

ΤΟ ΦΕΡΕΤΡΟ ΜΕ ΤΑ ΙΕΡΟΓΛΥΦΙΚΑ

Πρὸ τριάντα ὀκτὼ ἐτῶν ἡ βρετανικὴ ἀρχαιολογικὴ ἀποστολὴ ἔκαμε ἀνασκαφὲς κάτω ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους ναοὺς τῶν Θηβῶν τῆς ‘Ανω Αἰγύπτου. ‘Επειτα ἀπὸ μιαν ἐπίμονη ἐργασία ἡμερῶν, κάτω ἀπὸ τὸν καυστικὸν ἥλιο τῆς Αἰγύπτου, ἡ σκα-

στὴν ἀγαπημένη του Σαρλόττα.

«Σαρλόττα, Σαρλόττα, πάει μὲ μένα. Τὰ λογικά μου θολῶνουν, ὁχτὼ μέρες τώρα ἐνῶ ἐγὼ τὴν δύναμι νὰ σκεφτῶ, τὰ μάτια μου εἶναι γεμάτα δάκρυα. Πουθεὶνὰ δὲν εἶμαι εὐχαριστῆμένος. Δὲν ποθῶ, δὲν ζητῶ τίποτε. Καλλιτέρα θάταν νὰ φύγω».

ΠΡΟΣ ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟ ΤΕΛΟΣ

‘Ετσι, σιγά-σιγά ἡ ἀπόφασις ν’ ἀφήσῃ τὸν κόσμον κερδαίνει δλοένα τὴν ψυχὴ τοῦ! Καὶ μὲ τὴν θλιβερὴν ἰδέαν ἐξοικειωνόταν δλοένα καὶ πὸ πολλῷ, ὅσο ἡ Σαρλόττα δὲν τοῦ ἔδινε καμμιὰ θετικὴν ἐλπίδα. Μὰ καὶ ἐκείνης ἡ θεὰ δὲν εἶναι εὐχάριστη. Νοιώθοντας τὴν δεινὴν κατάστασι τοῦ Βέρθερου, προσπαθεῖ νὰ τὸν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ κοντὰ της. ‘Αν ἀργούσε νὰ το ἐπιτύχῃ, σ’ αὐτὸ συντελούσε μιὰ ἐγκάρδια φυικὴ ἐπιείκεια ποὺ ἐνοιοῦσε γιὰ τὸν δυστυχισμένον φίλον της γιὰτὶ ἤξερε ποσο θὰ τοῦ κόστιζε αὐτό. Μιὰ μέρα τοῦ τὸ λέει:

— Φανήτε ἀντρας. Τραβήξετε αὐτὴ τὴν θλιβερὴν ἀφοσίωσιν σας ἀπὸ ἑνὰ πλάσμα ποὺ τίποτε ἄλλο δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ γιὰ σᾶς, παρὰ νὰ σᾶς λυπᾶται.

— ‘Αγαπητὴ Σαρλόττα, ἀφήστε με λίγο ἀκόμα καὶ ὅλα θὰ διορθωθοῦν, τὴν παρκαλεῖ ἐκεῖνος.

‘Εκείνη εἶναι ἀνένδοτη.

Τὴν Δευτέρα πρωὶ σὺς 21 Δεκεμβρίου τῆς γράφει ἑνα γράμμα ποὺ τὴν εἰδοποιεῖ ὅτι ἀπεφάσισε νὰ πεθάνῃ ἡρεμα καὶ ἡσυχᾶ, ὕστερα ἀπὸ τὴν τελευταία στάσι τῆς».

‘Η Σαρλόττα, ποὺ ὕστερα ἀπὸ τὴν συνομιλίαν της μὲ τὸν Βέρθερον ἐνοιοῦσε ἄφ’ ἐνὸς τὸν ἑαυτὴν δεμένο γιὰ πάντα μ’ ἑνα ἄντρα ποὺ τῆς ὥρισε ἡ μοῖρα — τὸν ‘Αλθέρτο — καὶ ἄφ’ ἐτέρου μιὰν ἀγνὴ ἀδελφικὴ ἀγάπῃ γιὰ τὸν Βέρθερον, ἔπεσε σὲ μιὰ παράξενη νευρικὴ κατάστασι ποὺ ἤρθε νὰ ἐπιδεινώσῃ τὸ γράμμα τοῦ.

‘Ο Βέρθερος τὴν ἴδια μέρα ποὺ ἔγραψε τὸ γράμμα, ζήτησε ἀπὸ τὸν ὑπηρετὴ τοῦ νὰ τοῦ φέρῃ τὰ πιστόλια του, κρασί, ψωμὶ καὶ χαρτὶ, γιὰ νὰ γράψῃ.

‘Ενας γείτονας εἶδε τὴν λάμπι τοῦ μπαρουτιοῦ καὶ ἀκούσε τὸν πυροβολισμό. ‘Όταν ἤρθε ὁ γιατρός, διαπίστωσε τὸν θάνατό του.

Γιὰ τὴν τρομάρια τοῦ ‘Αλθέρτου, γιὰ τὸ κλάμα τῆς Σαρλόττας, ὅταν ἔμαθαν τὴν θλιβερὴν εἰδήσι, καλλιτέρα νὰ μὴ γράψῃ κανεὶς τίποτε.

ΜΙΧ. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

πάνη ἐνὸς Αἰγυπτίου ἐχτύπησε πάνω στὸ φέρετρό. Μὲ μεγάλη προσοχὴ καθάρισαν τὴν κίτρινη σαρκοφάγον καὶ ἐπιδόθηκαν νὰ διαβάσουν τὰ ἱερογλυφικά ποὺ ἦσαν γραμμένα πάνω στὸ φέρετρό.

Η ΙΕΡΕΙΑ ΕΚΔΙΚΕΙΤΑΙ

‘Επειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα ἄρχισαν τὰ δυστυχήματα.

‘Τὸ ὄπλο ἐνὸς τῶν ἀρχαιολόγων ἐκπυρσοκρότησε ἀπρόοπτα καὶ τὸν βρῆκε στὸ χέρι.

Τὸ ἀπέδωσαν σὲ μιὰ σύμπτωσι, ἢ σὲ μιὰ ἀπρόσεξι.

Τὴν ἄλλῃ μέρα ἕνα δεύτερο δυστύχημα, ἐντελῶς ἀνεξήγητο ἐπροξένησε τὸ θάνατο ἐνὸς τῶν μελῶν τῆς ἀποστολῆς. Τὴν ἐπομένη ἐβδομάδα ἕνα ἄλλο μέλος, ὁ ταμίας τῆς ἀποστολῆς, ἔχασε ὅλα τὰ χρήματά στοὺς χαρτοπαίγνιους.

‘Η Τσέσερ-Κά-Ρά ἄρχισε νὰ ἐκδικεῖται.

‘Ο πέμπτος ἀρχαιολόγος ἐπέστρεψε τότε μόνος στὴν ‘Αγγλία. ‘Εφερε μαζί του τὴν μοιραία σαρκοφάγον καὶ τὴν δώρησε στὴν ἀδελφὴν του, μαριωδὴν συλλέκτρια ἀρχαιολογικῶν εὐρημάτων.

‘Εκείνη, εὐτυχὴς ὅτι κατεῖχε ἕνα τέτοιο ἀντικείμενον ἀρχαιολογικῆς ἀξίας, ἐτοποθέτησε τὸ φέρετρό τὴν πῖο περιφανῇ θεοῖ τοῦ σαλονιοῦ της.

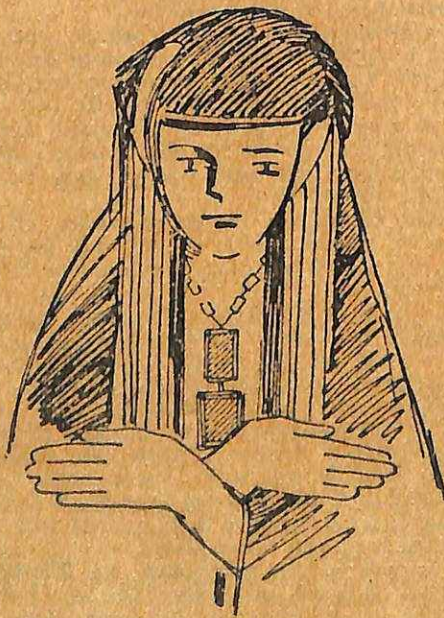
Η ΜΟΥΜΙΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΣΤΕΡΓΕΙ ΝΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΗΘΗ

‘Απὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, πολλὰ τὰ δυσάρεστα συνέβησαν σ’ αὐτὸ τὸ σπίτι. Θάνατοι, οικονομικὲς καταστροφές καὶ ἄλλα. ‘Αλλὰ κανεὶς δὲν ἐσκέφθηκε τὴ μούμια.

Κάποτε τοὺς ἤρθε ἡ ἰδέα νὰ τὴν φωτογραφίσουν. Κάλεσαν λοιπὸν ἕνα φωτογράφον, ὁ ὁποῖος τράβηξε πολλές πλάκες καὶ τὶς ἐπῆγε στὸ ἐργαστήριό του νὰ τὶς ἐμφανίσῃ. ‘Εξακρίβωσε τότε ὅτι ὅλες εἶχαν ἐπιτύχει, ἀλλὰ δυστυχῶς ἀπὸ ἀπρόσεξι αὐτοῦ ἔπεσαν χάμω κι’ ἔσπασαν, ἐκτὸς μιᾶς.

Τὴν ἐσήκωσε μὲ προσοχὴ καὶ τὴν ἐκύτταξε στὸ κόκκινο φῶς. Μὲ τρόμο παρατήρησε ὅτι τὸ πρόσωπο ποὺ ἀναπαρίστανε ἡ πλάκα δὲν ἦταν ἐκεῖνον ποὺ εἶχε ἀφήσει τὰ ἱχνη τοῦ μέσα στὴ σαρκοφάγον, ἀλλὰ ἕνα πρόσωπο μὲ μάτια γουρλωμένα καὶ μὲ ἔκφρασι ἐντελῶς διαβολικὴ.

‘Ο φωτογράφος κατέστρεψε κι’ αὐτὴ τὴν πλάκα καὶ ζήτησε τὴν ἀδεία νὰ φω-

‘Η Τσέσερ-Κά-Ρά, πρώτη ἱέρεια τοῦ ‘Αμέν-Ρά.

τογραφῆσῃ ξανὰ τὴ σαρκοφάγον. Μόνος τοῦ λοιπὸν, ἀφοῦ ἀγόρασε τὶς πλάκες, τὶς ἐπιθεώρησε γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι ἦσαν σὲ καλὴ κατάστασι.

‘Εκαμὲ τὴ φωτογραφίαν, ἀλλὰ καὶ πάλι στὴν ἐμφάνισι ξαναβῆκε αὐτὸ τὸ διαβολικὸ πρόσωπο. Θύμωσε τότε κι’ ἄρχισε νὰ ὑβρίζει τὴ μούμια καὶ τὴ σαρκοφάγον. Τρεῖς ἐβδομάδες ἀργότερα, πέθανε ὑπὸ πολλῶν περιεργῶν συνδύχων.

Σκέφθηκαν τότε ν’ ἀσχοληθοῦν μὲ τὴν Τσέσερ-Κά-Ρά. ‘Ηταν τάχα πράγματι αὐτὴ ἡ αἰτία ὅλων τῶν ἀτυχημάτων;

‘Η ἀδελφὴ τοῦ ἀρχαιολόγου ἀποφάσισε νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὸ σπίτι τὴν σαρκοφάγον καὶ νὰ τὴν δώρῃ στὸ Βρετανικὸ Μουσείο, τὸ ὁποῖον τὴν ἐδέχθηκε εὐχαρίστως.

Δύο ἀχθοφόροι εἶχαν ἐπιφορτισθῇ νὰ κουβαλήσουν τὸ ἀξιόλογο αὐτὸ δῶρον. Ὅτε ὅμως ἕνας οὔτε ὁ ἄλλος εἶχαν τύχη. ‘Ο ἕνας πέθανε μέσα στὴν ἴδια ἐβδομάδα καὶ ὁ ἄλλος ἔπεσε κι’ ἔσπασε τὸ χέρι του.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ!

Κατὰ τὸν μῆνα ποὺ ἐπακολούθησε καὶ ἐνῶ ἐξακολουθοῦσαν οἱ ἐργασίες γιὰ τὴν ἐγκατάστασι τῆς σαρκοφάγου μέσα στὴν βιβρίνα τοῦ Μουσείου, δύο ἀπὸ τοὺς φύλακες πέθαναν.

Τὸ δυστύχημα αὐτὸ ἀνησυχῆσε τοὺς διευθυντὰς τοῦ περιφήμου Μουσείου τοῦ Λονδίνου καὶ κυρίως γιὰτὶ ἐδυσκολεύονταν νὰ βροῦν νέους φύλακες γιὰ τὴν φρουρὴν τῆς σαρκοφάγου.

Τέλος, ἕνας ἐδέχθηκε. ‘Ηταν ἄλλοτε στρατιώτης στὴν Αἴγυπτον. Μολονότι ἤξερε μάλιστα καὶ κάποιον παλῆδ περιστάτικόν, ποὺ συνέβη σ’ ἕνα ἀξιωματικόν του, γέλασε καὶ τῆρε τὸ ζήτημα ἀψηφιστά. ‘Ο ἀξιωματικὸς τοῦ εἶχε πάρει μαζί του μιὰ μικρὴ σαρκοφάγον ποὺ ἔγραφε ἐπάνω: «‘Όποιος ταραξῇ τὸν ὕπνον μου θὰ πεθάνῃ». Πράγματι, ὁ ἀξιωματικὸς ἔπειτα ἀπὸ λίγες ἐβδομάδες πατήθηκε ἀπὸ ἕνα μεγάλον ἐλέφαντα στὶς ‘Ινδίες καὶ πέθανε.

‘Ο στρατιώτης λοιπὸν ἀιήφιστα ἀνέλαβε τὴν ὑπηρεσίαν του. ‘Αλλοίμονο! Μετὰ τρεῖς ἡμέρες πάθαινε κι’ αὐτὸς ἡμιπληγία.

‘Απὸ τότε, τοῦλάχιστον καθ’ ὅσον ἔεργουμε, δὲν συνέβη κανένα νέο δυστύχημα. Οἱ ἐπισκέπτες ὅμως τοῦ Μουσείου προσπερνοῦν καὶ κυττοῦν τὴ σαρκοφάγον μὲ κάποιον δέος.

Τὸ πνεῦμα τῆς Ιέρειας τοῦ ‘Αμέν-Ρά πλανᾶται ἀόρατο γύρω ἀπὸ τὶς ἀνήσυχες ψυχές τους.

ΜΙΧ. ΠΡΙΟΝΙΣΤΗΣ

Δάνειος σοφία

‘Ο Ναπολέον εἶχε μανία νὰ κάνῃ ὅτι τὰ ἤξερε ὅλα. Κάποτε βρισκόταν στὴν ‘Αμιένη καὶ δεχόταν τὶς ἀντιπροσωπεῖες τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν διαφόρων ἐπιστημονικῶν ἐταιρειῶν.

Στὴν ἀντιπροσωπεῖα κάποιου ἐκπαιδευτικοῦ σώματος εἶπε ὅτι θαυμάζει τὴν πῶλιν του, ἡ ὅποια ἀν καὶ ποτὲ δὲν ἀνέδειξε σπουδαίους φιλόλογους, εἶχε μολταυτὰ ἐκτὸς ἀπ’ τὸ ἐκπαιδευτικὸν σῶμα καὶ ἀκαδημία φιλολόγων.

Τότε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀντιπροσώπους, ἀπήντησε ὅτι στὴν ‘Αμιένη γεννήθηκαν οἱ διάσημοι φιλόλογοι Ντουκάνζ καὶ Γκρεσέ.

Μετὰ τὴν πρώτη ἀντιπροσωπεῖα, ἤρθε γιὰ νὰ παρουσιασθῇ στὸν αὐτοκράτορα ἡ πρεσβεῖα τῆς ‘Ακαδημίας. ‘Ο Ναπολέον μιλώντας στοὺς ἀντιπροσώπους, εἶπε ὅτι ἡ πόλιν τους ἦταν διάσημη μετὰ τῶν διανοουμένων, γιὰτὶ ἐγέννησε δύο μεγάλους ἀνδρας, τὸν Ντουκάνζ καὶ τὸν Γκρεσέ.

‘Ολοι ἐθαύμασαν τὴν σοφίαν καὶ τὴν μόρφωσι τοῦ αὐτοκράτορος, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα μόνον, ποὺ ἦταν... μέλος καὶ τῆς προηγούμενης ἀντιπροσωπεῖας!

ΟΙ ΑΘΛΟΙ
ΤΟΥ ΕΝΩΜΟ-
ΤΑΡΧΟΥ
ΦΟΥΝΤΟ-
ΤΖΑΡΟΥΧΟΥ

ΑΚΡΙΔΕΣ

ΤΟΥ ΝΙΚ. ΤΣΕΚΟ

— Τί δηλαδὴς, θρὲ κατακάθ’ τοῦ γινναίου σώματος τῆς Χουρουφυλακῆς! Δὶν οὐσφράνθ’ ὅτ’ κινδυνεύουμι νὰ μείνω! χουρὶς σαλατικό; ‘Η ἀστυνομικὴ σ’ οὐδενὴ δὲν ἀντιλήθ’ ὅτ’ ἂν ἱερακοῦ-λουθῇς ἡ κατουχὴ τοῦ χουριοῦ ὑπὸ τοῦν ὀδελυρῶν πιτουμένων, θὶ νάρθ’ μισμὲρ ποὺ θὰ ἀναγκασθοῦμι νὰ φάμ’ πιλικούδ’ οὐδόλους συνοδιόμινι μιτὰ ραπανακί-συν, ρόκας κὶ καρδάμ’;

— Τοῦ ἀντιλήθην μὲ σπαραγμὸν καρδίας, κύρ Νουματάρχ’μ’, ἀλλὰ τί νὰ κάνου οὐ ἔρμους; ‘Ιψὲς μπιστόλισα δύο ἀκρίδες, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν συγκίνησ’ ἔτρεμ’ τοῦ χέρι μ’ κὶ δὶν τὶς πτύχα!.. Δὶν φταῖου οὐ καψιρός. Εἰμι συνηθισμένους, γλιέπεις, νὰ μπιστολιζ’ μόνουν λησιτάρχ’ς κὶ πουλερικά γῖα δαῦτον μοῦ δίδεφταν! Σήμε-ρὶς, ὅμως, θὰ ταμπουρωθῶ πίσω ἀπὸ τοῦν φράχ’ τοῦ Μπροκολήθρα κὶ θὰ τὶς ἀλαλιάσ’!... ‘Αν δὲν σκοτανόμινι μὲ καὶ μπιστολιὰ κὶ μιὰ, δέχουμι νὰ ἀφίρεθῃ ἱκ τοῦ βροχαιούνης μ’ ἡ σαρδέλλα ποὺ δὶν’ μιγαλουπρέπεια στὴν ἀστυνομικὴ μ’ ὑπό-στασ’!...

— Μπράβο, οὐρὲ Τσαρουχόπρουκα, φώναξε ὁ κύρ Νουματάρχ’ς ἐνθουσιασμένους, ἱπανειλημένους μοῦ ἔχ’ς δώκ’ δειγμὰ τῆς ἀστυνομικῆς σ’ γυναιότητος! Ταῦτ’ τὴν φουρά, ὅμως, ὑπερβαίν’ς εἰς ἡρωϊσμὸν κὶ τοῦν ἀειμνηστοῦν Θουδουράκ’ Κουλουκουτράν! Μπράβο σ’ ἄλλῃ μίνια φουρά! Τράβα τώρα νὰ ἱκτιλέσ’ς μιτ’ αὐτεπαρνήσεως τοῦ καθήκουν σ’ κὶ τοῦ θράδ’ σὺν θὰ ἔρχῃσι ρίξι μίνια ματιά σὲς συκαμίνες ποὺ ἔχουμι θάλ τὶς ἐσώβι-γες. Ποῦ ξέρ’ς, μπορεῖ νὰ ἔχ’ κουλλήσ’ ἀπάνου καμμιὰ ἀκρίδα!...

Μόλις ἔφυγε ὁ Τσαρουχόπρουκας, ὁ κύρ Νουματάρχ’ς ἐσπλώθηκε στὴν «ἀστυνομικὴν τ’ κλίνην» περιμένοντας τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἐνεργειῶν τοῦ «γυναικοῦ ὀπουδικανέους», ὅταν μῆτις στὴν ἀστυνομία ὁ ἀγροτικὸς διανομὲς.

— Τί συμβαίν’, οὐρὲ; τὸν ρώτησε ὁ κύρ Νουματάρχ’ς ἀγριεμένος γιὰτὶ τοῦ χόλα-σε τὴν ἡσυχία. Μὲ ποῖο δικαίωμα ἤρθε νὰ ἱνουχλήσ’ς τὰ ἔργα τῆς τάξεως;

— Μὲ τοῦ συμπαθείου, κύρ Νουματάρχ’ μ’, εἶπε ὁ διανομὲς κι’ ἔβγαλε ἀπὸ τὸ ταγάρι τοῦ ἑναν φάκελλο. ‘Εχου γιὰ τὴν ἀφιντιά σ’ ἱένα ἔγγραφον ἀπὸ τὴν διοίκησι...

— Γκριμοσασκίς! δόστου γρηγόρις, παλινουξάνου, τὸν διέκοψε ἀγανακτι-σμένος ὁ κύρ Νουματάρχ’ς καὶ πετάχτη-κε ἀπάνω. ‘Ιέπρεπ’ νὰ τοῦ ἔχ’ς φέρ’ τρι-χάλα ἱφόσουν πρόκειτ’ πρὶ ὀπηρεσιακῆς ὀπουθέσιους!...

— Μά...

— Σκαμὸς!... Δὶν θέλου μοιρομυρὶς πρὸ κὶ μιτὰ τὴν ἀνάγκασ’ν τοῦν ἱγγράφον τῆς διοικήσιους!.. Δίντου!

‘Ο διανομὲς ἔφυγε χ’ νὰ πῇ κουθέντα κὶ ὁ κύρ Νουματάρχ’ς ἄρχισε νὰ διαβάξῃ

τὸ περιεχόμενον τοῦ ἐγγράφου: «ΠΡΟΣ ΑΠΑΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥΣ ΣΤΑΘΜΑΡΧΑΣ ΤΗΣ Γ’ ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΣ

Κατ’ ἐντολὴν τοῦ ‘Υπουργεῖου Γεωργί-ας γνωρίζουμι ‘Υμῖν τὰ κάτωθι μέτρα, ἅ-τινα πρέπει νὰ λάβετε πρὸς καταπολέμη-σιν τῶν ἀκρίδων ποὺ ἐνέσκηψαν εἰς ἀπά-σας τὰς γεωργικὰς περιφερείας τῆς ‘Ελ-λάδος.

1ον) ‘Εντέλλεσθε ὅπως καταρτίσετε συνεργεῖα ἐκ χωρικῶν, τὰ ὁποῖα ὑπὸ τὴν ὀμετέρων ἐπίδωψιν θὰ ἐπιδιοθοῦν εἰς τὴν περισυλλογὴν τῶν ἀκρίδων μεταχειριζο-μενα κάθε μέσον ποὺ ἤθελε τύχει τῆς ἐγ-κρίσεώς σας.

2ον) Θὰ ἀγοράζετε τὰ ὠὰ τῶν ἀκρί-δων ἀντὶ 80 δραχμῶν κατ’ ὀκάν, τὰς ὀ-ποίας καὶ θὰ καταβάλλετε ἐκ τοῦ ἀστυ-νομικοῦ ταμείου, ἀποστελλόντες ἡμῖν σχετικὸν λογαριασμόν.

Γ’ ‘Υποδιοίκησις Χωροφυλακῆς»

Μόλις διάβασε τὸ ἔγγραφο ὁ κύρ Νουματάρχ’ς, κόντεψε νὰ τοῦ ἔρθῃ...κόλπος!

— Ὅτ’ οὐδ’ νὰ πᾶρ’ οὐδ’ ἀκούλους, εἶπε στρίβοντας νευρικὰ τὴν πελωρία μουστα-κάρα του. ‘Ιγὼ διέταξα τοῦν Τσαρουχό-προυκα νὰ ἱδουτῶς τὶς ἀκρίδας ἱνὰ τοῦ Κουθέρνου θὰ ἔχ’ μιγαλ’ ἀνάγκ’ τ’ αὐγὰ τ’ς ἱφόσουν τὰ πλερών’ 80 δραχ-

—Πρόσχε, μὴ παθῶς καμμιὰ ἀκρίδα!

μοδίσ την ούκ'α!.. Πρέπ' να λινιγής' α- μέσους κι μιτά μιγίσ'ς δραστηριότητους, γιατί αλλοιώς τ'α έχασα τ'α γαλόνια μ'!.. Φόρεσε αμέσως τ'ο πιλίκι του κι έτρε- ξε να βρη τόν Τσαρουχόπροκα.

Μόλις τόν είδε ο «γινναίους ύπουδικα- νεύς», πού ήταν κρυμμένος πίσω από τόν φράχτη του Μποροκλήθρα και σημάδευε δυό ακρίδες, ξαφνιασθηκε.

— Σιγά, κύρ Νουματάρχ' μ', του φώ- ναξε, μι την φασαρία που κάνουνι τ'α τσαρούχια σ', θ'α πιτάξ'ν τ'α πιτούμια του διαδού κι θ'α χάσου τούν στόχου!..

— Βούλουσ'το, παληουλιμέ, τόν διέκο- ψε ο κύρ Νουματάρχης και πλησίασε. Σκότουςις πουλλές, ούρέ;, τόν ρώτησε με αγωνία.

— Δύου, κύρ Νουματάρχ' μ', άλλ'...μα- νάρια, του απάντησε ο Τσαρουχόπροκας και του έδειξε την διπλανή έληά που απ' ένα κλωνί της κρέμονταν δυό ακρίδες!.. Μέχρι του θράδ', όμως, θι νάχου σκου- τώσ' πιντ'έξ' ακόμ'!..

— Έχεις του θράσου να του λές κί- λας, παληουκάθαμα, έβρυχθη ο κύρ

χάσ' του πουλύτιμου ούδ'ν τ'ς! 'Πιπροι- σθέτους γνυρίζου ότ' ικάστη ούκ'α φρέ- σκουν ακριδοουών θ'α πληρώνι μι ού- γδόντα στρουγγυλές δραχμούλες.

ΝΟΥΜΑΤΑΡΧ'Σ ΦΟΥΝΤΟΥΣΑΡΟΥΧΟΣ»

Μόλις οι χωριανοί διάβασαν την δια- ταγή, τρέξανε αμέσως να μαζέψουν ό- σες μπορούσαν περισσότερες ακρίδες, για νάχουν μεγάλα κέρδη από τ' αυγά τους!

•

Την άλλη ήμέρα τ'ο πρωί, ο κύρ Νουματάρ- χης κάλεσε στο γραφείο του τόν Τσαρου- χόπροκα.

— Δέ μ' λίες, ούρέ, τόν ρώτησε, πόσις ούκάδ'ις ακριδοουά φέρανε σήμερις οι χωριανοί;

— Ούτε ίένα, κύρ Νουματάρχ' μ', α- πάντησε ο Τσαρουχόπροκας στενοχωρη- μένος.

— Τι λίες, ούρέ;

— Μάλ'στα, κύρ Νουματάρχ' μ'. Ού- λοι οι χωριανοί είνε πολύ στυν'αχουραι- μίν' για δαύτου. Κι τί περιποίησ' δίν τ'ς

Ίνδικοί θρύλοι

Ένα ωραίο φεγγαρόλουστο θράδυ, ο μεγάλος και σοφός Κρίσνα ήταν ουθι- σμένος σε σκέψεις:

— Πόσο απ'ατήθηκα, εγώ, ο πάνσοφος, που νόμιζα ως τώρα τόν άνθρωπο για τ'ο τελειότερο πλάσμα στη γή. Νά! Αυτός έδω ο κρίνος που έχω μπροστά μου είνε π'ο όμορφος και τέλειος σ'ο κάθε τί άλ- λο σ'όν κόσμο. Κανείς ανάμεσα στους ανθρώπους δέν ύπάρχει που νά μπορη νά του μοιάζη. Μά γιατί τ'α λέω όλα αυτά, εγώ, ένας Θεός; Δέν μπορώ νά φτιάξω μήπως ένα ανθρώπινο πλάσμα τόσο τέ- λειο σ'όν τόν ύπεροχο αυτόν κρίνο;

Κι' αμέσως πρόταξε έναν κρίνο να γίνη μι'α ωραία ζωντανή κοπέλλα.

Ένα έλαφρό, γλυκό αγέρι σηκώθηκε. 'Η νύχτα έγινε π'ο καθαρή και έν'δ' ή σε- λήνη φάτιζε τώρα π'ο λαμπερά— ο του θαύματος— ώρθώθηκε μπροστά του μι'α ωραιότατη παρθένα, που μίλησε:

— Κύριε, του είπε. Με μεταμόρφωσες και μ' έκανες πλάσμα ζωντανό. Τι θέλεις τώρα, Κύριε;.. Τι νά κάνω;.. Πού πρέπει, νά βρω καταφύγιο;

— Κάθε επιθυμία σου θ'αναι και δια- ταγή, αποκρίθηκε ο Κρίσνα. Θέλεις νά κατοικήσης σ'ις ψηλές κορφές τών βου- νών, θέλεις νά σου χτίσω ένα κρυστάλλι- νο παλάτι σ'α θάβη της λίμνης του Σάμ;

— 'Α! 'Οχι! Ποτέ!

— Τι νά σου κάνω, τότε; Μήπως θέλεις νά ξαναγίνης κρίνος;

ΈΗ κόρη δέν απ'οκρίθηκε. Έκείνη τη στιγμή όμως ένα γλυκό τραγουδι ακού- στηκε από μακριά.

— 'Ω, Κύριε. 'Ακου! Είνε ο ποιητής Βάλμα, που ξυπνάει με τ'ο γλυκό τρα- γουδι του κάθε πρωί.

Δέν είχε τελειώσει τ'α λόγια της ή κό- ρη και φανερώθηκε ξάφνου μπροστά τους ή γλυκεία μορφή του Βάλμα. ΈΗ κόρη τρώμαζε. 'Ο Βάλμα γονάτισε μπροστά σ'όν μεγάλο Κρίσνα.

— Τι θέλεις; τόν ρώτησε ο Θεός.

— 'Αγαπώ! του απήντησε ο ποιητής. Τ'ο πρόσωπο του Κρίσνα άστραψε από χαρά:

— 'Ω, κόρη του θουνού, είπε στην ω- ραία κοπέλλα. Βρήκα! Βρήκα, επί τέ- λους, τ'ο μέρος που αξίζει για σένα. Θ'α σε θάλλω να μείνης στην καρδιά του ποι- ητή Βάλμα.

Ο ποιητής επανελάμβανε:

— 'Αγαπώ, Κύριε, αγαπώ...

ΈΗ κόρη άρχισε νά τρέμη. Κυττοβσε φο- βισμένη τόν Κρίσνα.

— Γιατί φοβάσαι; την ρώτησε ο αγα- θός Θεός.

— Κύριε, απ'οκρίθηκε εκείνη. Τι μέρος είνε αυτό που διάλεξες για νά μείνω! Σ'την καρδιά έν'ος ποιητή θ'α βρω όλα έ- κείνα που ήθελα ν' αποφύγω: τις χιονι- σμένες κορφές τών βουνών, τ'α σκοτεινά β'αθη της λίμνης. Φοβάμαι, Κύριε.

— 'Ησυχασε, ήσυχασε κόρη μου, απήν- τησε ο σοφός Θεός. 'Αν στην καρδιά του ποιητή βρίσκωνται όλα αυτά, έσ'ο θ'α γί- νη ή έαρινή αύρα που θ'α τ'α γλυκαί- νη. 'Ησυχασε και μέσα σ'α νερά τ'α θα- θεία έσ'ο θ'ασαι τ'ο πολυτιμότερο πετράδι, μέσα σ'ις έρημες πεδιάδες, έσ'ο θ'α σπεί- ρης της ευτυχίας τ'α λουλούδια και σ'ις σκοτεινές σπηλιές έσ'ο θ'ασαι ή μόνη ε- χτίδα ήλιου.

Ο ποιητής προχώρησε τώρα με τόλμη και την πήρε από τ'ο χέρι.

— Έλα, έλα. Είσαι ή ΑΓΑΠΗ έσ'ο κι' εγώ ο ΚΟΣΜΟΣ. Έλα, νά μάς εύλο- γήση ο μεγάλος αγαθός Θεός.

Έτσι ο Θεός έφτιασε ένα ανθρώπινο πλάσμα, τέλειο σ'όν τόν κρίνο: Τ'ο ν' άν θ ρ ω π ο ο υ ά γ α π α. Δέν τόν έφτιαξε όμως μόνος του. Τόν βοήθησε ο ίδιος ο άνθρωπος, ζητώντας του νά του χαρίση την ΑΓΑΠΗ.

Θ Α τ'ο πιστεύατε αν σ'ας έλεγαν ότι ή Γκρέτα Γκάρμπο, ή διάσημη Σουηδή σ'άρ που λατρεύεται από όλον τόν κόσμο, δέν είνε καθόλου συμπαθής στους συναδέλφους της;

Και όμως αυτή είνε ή αλήθεια! Την Γκρέτα δέν την χωνεύουν ούτε... οι γάτες του Χόλλυγουντ! Και άφορμή δέν είνε ούτε ή τέχνη της, ούτε ή όμορφιά της, άλ- λά ή υπερηφάνεια με την όποιαν την έχει προικίσει ή φύσις, και πρό παντός ή εκ- κεντρικότης της.

ΠΡΙΓΚΗΠΙΚΗ ΥΠΟΔΟΧΗ

Μιά μέρα έφθασε σ'ο Χόλλυγουντ και κατέλυσε σ'ο σπίτι του Τζών Μπάρρυμορ ο πρίγκηψ Γεώργιος της Άγγλίας, ο ση- μερινός σύζυγος της πριγκηπίσσης Μαρί- νας, ο όποιος από την πρώτη στιγμή πα- ρεκάλεσε τόν μεγάλο καλλιτέχνη νά τόν συστήση σ'την Γκρέτα Γκάρμπο.

— Πάμε σ'ο σπίτι της, είπε ο Μπάρρυ- μορ, που συνδεόταν φιλικώς με τόν πρίγ- κηπα. 'Αν έχης τύχη, θ'α μάς δεχθ'!...

Σέ λίγο τ'ο πριγκηπικό αυτοκίνητο στα- ματούσε έξω από τη βίλλα της Γκρέτας.

— Είνε επάνω ή μίς Γκάρμπο; ρώτησε ο Μπάρρυμορ την υπηρέτρια που έτρεξε ν' ανοίξη την πόρτα.

— Μάλιστα, απήντησε εκείνη, αλλά δέν μπορεί νά δεχθ' κανένα. Παίξει πύγκ- πόγκ σ'όν κήπο με τόν γιού του κηπου- ρού!...

— 'Αναγγελάτε της ότι θέλει νά την δη- ο Δούξ του Κέντ, είπε ο Μπάρρυμορ και έπέρασε με τόν πρίγκηπα στην αίθουσα άναμονής.

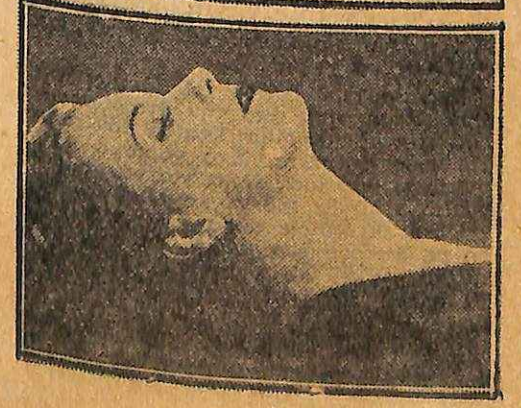
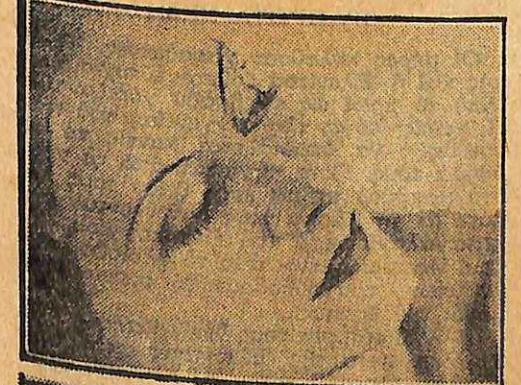
Αφ'οι άπήνδ'σαν περιμένοντας την ά- πάντησι, ο Μπάρρυμορ και ο πρίγκηψ κατέβηκαν σ'όν κήπο. Μόλις τούς είδε ή Γκρέτα, χωρίς νά δείξη καμιά ταραχή, έτρεξε π'ος τ'ο μέρος τους.

— Ασφαλώς έσείς θ'α είστε ο πρίγκηψ, είπε σβίγγοντας τ'ο χέρι του Γεωργίου.

Παίχεται πύγκ- πόγκ; — Εύχαριστώς μίς, της απήντησε ο Δούξ, και θ'α γράφοντας αμέσως τ'ο σακκάκι του άρχισε νά παίξη πύγκ- πόγκ με την Γκρέτα Γκάρμπο, έν'δ' ο Μπάρρυμορ πα- ρακολουθούσε χαμογελώντας την σκηνή!

ΠΕΣΣΙΜΙΣΜΟΣ

Σ'ις προεμιέρες τών κινηματογραφικών έργων, που δίδονται σ'ο Χόλλυγουντ, συ- νηθίζεται νά καλείται ή πρωταγωνίστρια επί σκηνής και νά μιλά σ'ο κοινόν από μικροφώνου. 'Ετσι λοιπόν και στην προ- εμιέρα της γνωστής άμερικανικής ταινίας

Γκρέτα Γκάρμπο

«'Αννα Κρίστι» παρεκλήθη ή Γκρέτα Γκάρμπο, που είχε πρωταγωνιστήσει, νά μιλήση σ'ο κοινόν.

ΈΗ έκκεντρική καλλιτέχνης, χωρίς νά φέρη καμιά άντίρρηση, ανέβηκε σ'τη σκηνή και είπε:

— Είδατε μι'α μεγάλη σαχλαμάρα και ασφαλώς θ'α μετανοήσατε που ήρθατε. Έχετε απολύτως δίκη! 'Αν δέν με ά- ν'αγκάζαν οι διευθυνται της 'Εταιρείας νά νά έρθω, κι' εγώ θ'α καθόμουν σπίτι μου!...

Η ΕΙΛΙΚΡΙΝΕΙΑ ΤΗΣ

Μιά μέρα που ή Γκρέτα Γκάρμπο έ- κανε περίπατο σ'την Σάντα Μόνικα, την πλησίασε ένας νέος και την παρεκάλεσε νά του δώση ένα αυτόγραφο.

— Και πώς ξέρετε ότι είμαι ή Γκρέτα Γκάρμπο; τόν ρώτησε εκείνη.

— Είχα πάει προηγουμένως σ'ο στούν- τιο, απήντησε ο νέος. Ο πορτιέρης τόν όποιον έρώτησα, μου είπε: «'Αν δ'ης μι'α αδύνατη, άσχημη κοπέλλα, διπλωμένη μέ- σα σ' ένα τσαλακωμένο παλτό, αυτή εί- νε. Και νά που δέν έκανα λάθος. Φαντά- ζομαι ότι τώρα δέν θ'α μου άρνηθ'τε τ'ο αυτόγραφο—συνέχισε ο νέος.

— Ασφαλώς όχι, γιατί συμπάσθ' ιδιαι- τέρως τούς ειλικρινείς ανθρώπους, του απήντησε ή Γκάρμπο και του έδωσε εύ- χαρίστως τ'ο αυτόγραφο που της ζητούσε!

ΤΟ ΦΛΕΓΜΑ ΤΗΣ

Για μι'α εορτή, που άργάνωσε σ'τη βίλ- λα της, ή Μαίρη Πίκφορντ, έστειλε στην Γκρέτα Γκάρμπο, την έξης πρόσκλησι:

«Παρακαλείσθε νά προσέλθετε στην ά- πομινή έσπερίδα μου με επίσημον έν-δυμα».

Τ'ο ίδιο θράδυ, αντί της Γκάρμπο, ένε- φανίσθη ή γραμματέας της, φορώντας μι'αν έξωμη εσθ'ητα και της ένεχειρίσε μι'α έπιστολή που έγραφε:

«'Αξιότιμος κυρία Πίκφορντ, έπειδή από την πρόσκληση που μου στείλατε άντελή- φθην ότι σ'ας ενδιαφέρει ή βραδυή μου τουαλέττα, σ'ας την στέλλω ευχαρίστως με την γραμματέα μου, στην όποιαν πη-

γάνει καλλίτερα από μένα!...

Με εξαίρετική εκτίμησι
Γκρέτα Γκάρμπο»

ΤΑ ΚΛΕΜΜΕΝΑ ΠΑΠΟΥΤΣΙΑ

ΈΗ Γκρέτα Γκάρμπο δέν άπεχθάνεται μόνο τις πολυτελείς τουαλέττες, που είνε υποχρεωμένη νά φορη σ'ις διάφορες δε- ξιώσεις, αλλά και τ'α παπούτσια με ψηλό τακούνι.

Τόν καιρό που είχε πάει σ'την Σουη- δία, διοργάνωσαν π'ος τιμήν της μι'α έ- σπερίδα, στην όποια αναγκαστικώς πήγε. 'Από την πρώτη στιγμή που μπήκε σ'την αίθουσα της δεξιώσεως, κάθισε σ' ένα τραπέζι, έβγαλε τ'α παπούτσια της που την στενοχωρούσαν και δέν σηκώθηκε ά- πό εκεί παρά μόνο όταν έπρόκειτο νά φύγη.

Φαντασθήτε την έκπληξή της, όμως, ο- ταν παρ' όλες τις έρευνες που έκανε, δέν κατάρρωσε νά βρη τ'α παπούτσια της! Κά- ποιος από τούς προσκεκλημένους, που άν- τελήφθη ότι ή Γκάρμπο τ'α είχε βγάλει, τ'α πήρε με τρόπο... για νά τ'α έχη ως έν- θυμιο!

ΈΗ Γκρέτα, που ή υπερηφάνειά της δέν της επέτρεπε νά φορέση τ'α παπούτσια τ'α όποια προσφέρθησαν νά της δώσουν οι οίκοδεσπόται, έφυγε με τί... κάλτσες και δέν ξαναπήγε σ'ε άλλη δεξίωσι!...

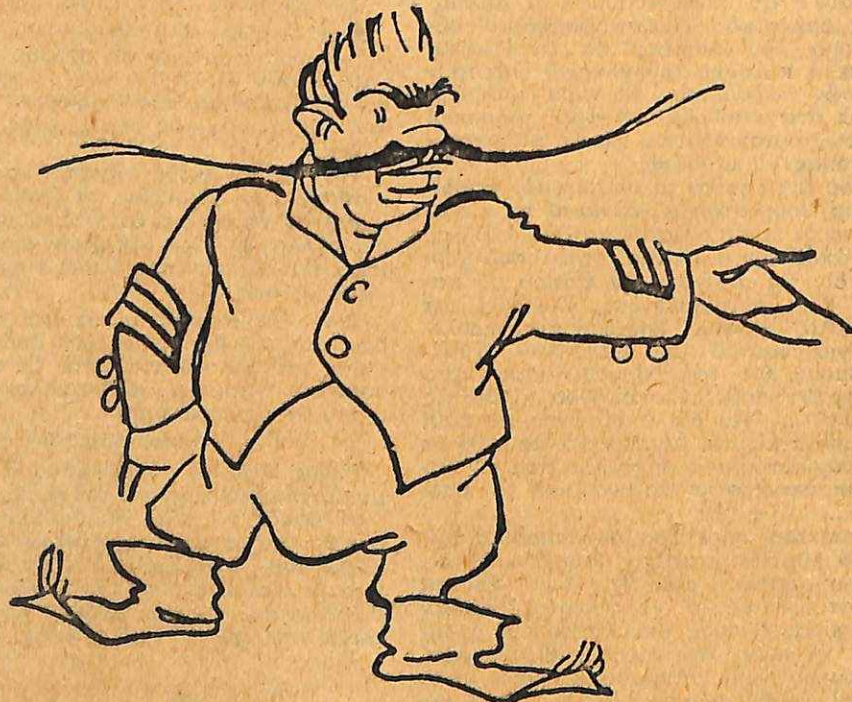
ΜΙΑ ΓΝΩΜΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΚΑΡΜΠΟ

Ο άποθανών διευθυντής της «Μέτρο- Γκόλντγουιν-Μάγερ», ο Κάρλ Τράιμπερ, απήντησε μι'α έπιστολή σ'όν εκ τών ιδιο- κτητών της 'Εταιρείας του Μάγερ, τόν καιρό που του έστειλε την Γκάρμπο για νά την προσλάβη. ΈΗ έπιστολή αυτή βρί- σκεται σήμερα σ'ο «Μουσείο-Γκάρμπο», που έχουν ιδρύσει οι θαυμασται της με- γάλης καλλιτέχνιδος σ'ο Χόλλυγουντ.

— Τι σοι ήρθε, αγαπητέ μου Κάρλ, νά μου στείλ'ης αυτό τ'ο κοκκαλάριο κορί- ται με τ'α κίτρινα δόντια και τ'ο άπαίσιο δέρμα; Τέτοια κορίτσια γυρίζουν σ'ους δρόμους της 'Αμερικής κατά χιλιάδες, χωρίς, όμως, νά διανοηθ'ο ποτέ νά πάρω καμιά για νά την κάνω σ'άρ!... Έσ'ο όμως έχεις αντίθετη γνώμη. Καλά, λοι- πόν. Έπειτα από ένα χρόνο θ'α δ'ης ότι έχεις άδικο!...

Κι' όμως! Έπειτα από ένα χρόνο ά- πεδείχθη ότι ο Τράιμπερ δέν είχε κάνει λάθος.

ΈΗ Γκρέτα Γκάρμπο είνε σήμερα ή δι- ασημότερη σ'άρ του Χόλλυγουντ!

—Τράβα νά ικτιλέσ'ς μιτά αυταπαρνήσιους τούκαθήκουν σ'!.

Νουματάρχης. Κρύψι γρήγουρις την κα- ραμπίνα σ' νά μην τρουμάξ'ν κι κουτή του γινουβουλητό τ'ς!...

— Μά, κύρ Νουματάρχ' μ'... — Σιουπή! 'Ακουλούβει μ' γρήγουρις σ'την άστυνομία κι πρόσχι, καμινρέ μ', νά μην πατήσ'ς καμίνια ακρίδα σ'όν δρόμου, γιατί τ'α έχασες τ'α γαλόνια σ'!..

Μόλις τ'α όργανα της «Έξουσας» φτά- σανε σ'ο «άστυνομικόν Κατάστημα» ο κύρ Νουματάρχης κάθισε σ'ο γραφείο του κι' έγραψε την κατωτέρω διαταγή:

ΕΠΡΟΥΣ ΑΠΑΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΟΥΜΟΥΧΟΥΡΙΟΥΣ

ΈΙσπραμένουν Έγγραφουν της Διοική- σιους Ιγνώρισ' εις την ήμετέραν άστυνο- μικήν έξουχότητα ότ' του ταλαίπουρου Ιλληνικόν Κράτους έχ' άνάγ' άπου αυ- γά ακρίδων. Προύς τούτοις Ιντέλλητι ού έκαστους χωριανός άδιακρίτους φύλλ' τ'οπ' γιννήσιους, ήλικίας, Ιθικότητους κι π'ιουσιακής Ιθαγενείας, νά αναλάβ' την συντήρ'σιν χιλίων ούκτακουσίουν δικά ούχ'τα θηλυκόν ακρίδων, τ'οδν όποιουν τ' αυγά θ'α παραδίν' Ιθδομαδιαίους σ'την άστυνοί'α, φροντίζοντας νά μην είνε τι- θραυσμένα, διότ' δέν θ'α γίνονται διχτά!

ΈΙσισης άπαγουρεύουντι αύστηρώς οι φωνακίες, τ'α γκαλίματα τ'οδν γαϊδά- ρουν, τ'α λαλήματα τ'οδν κουκόρουν κλπ., διότ' μπορεί καμιά ακρίδα νά άπου- θάλλ' κι του ταλαίπουρου Κράτους νά

κάνανι για νά γιννήσ'ν, αλλά Ιθτοβνις τίπ'τις... Είνι πουλύ δυσ...ουλόγινες, κύρ Νουματάρχ' μ'!..

— 'Ιν τοιαύτ' περιπτώσ' κι για νά είμα- σι Ιντάξ' πριέπ' νά του γνυρίσουμι σ'τη διοίκησι, απεφάνθη ο κύρ Νουματάρχης, πήρε τόν «άστυνομικό» του κοντυλοφόρο κι' άρχισε νά γράφη σ'την διοίκησι την κατωτέρω αναφορά:

«Σινισθανόμινους τ'ας μιγάλας άνάγ- κας του ταλιπάρ' Ιλληνικόν Κράτους, αμέσως μόλ'ς έλάσθαι την μιτέραν διατα- γήν Ιέσπιφσα νά Ικτιλέσω τ'ο περιτ'όμι- νόν της, αναγκάσας τούς ούμουχουρίους της ήμιτέρας άστυνομικής Ιπικρατείας νά περισυλλέξ'ν ακρίδ'ις π'ους ούσπα- ραγουγήν. Δυστυχώς, όμως, κι πάλ' δυστυ- χώς θ'ες γιατί οι ακριδοιμάνις δίν είν σ'όν μήνα τ'ς, θ'ες γιατί δίν έχ'ν καλή γέννα, μέχρ' της στιγμής που Ιθούτιζα την πέννα μ' σ'ου καλαμάρ' για νά γρά- ψου την Ιπ'ι της τραπέζης μ' αναφουράν, ούδ'έν ακριδοουόν ύπάρχ' εις την κατου- χήν της άστυνομίας.

ΈΑναμένουντες νεουτέρας διαταγ'ας γι' νά αναγκάσου έσ'ου κι μι την θία τις ά- κριδ'ις νά γιννήσουνε,

διατελώ κατηφής

Νουμουτάρχ'ς Φουντουσάρουχος»

ΝΙΚ. ΤΣΕΚΟ.

ΕΡΡΙΚΟΣ ΣΕΙΚΕΒΙΤΣ.

Οι ρωμαντικοί

Το δράμα της τριανταφυλλιάς

Ένα 'Αποριλιάτικο πρωί τοῦ 1911, δολέκληρη ἡ 'Αθηναϊκὴ κοινωνία συγκινήθηκε ἀπὸ ἐνα σπαρτακτικὸ δράμα. Χιλιάδες μάτια ἐκλάσαν καὶ πλῆθος ἐρωτευμένους καρδούλες χτύπησαν δυνατώτερα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ.

Στοὺς δρόμους, στὰ καφενεῖα, στὰ μαγαζιά, στὶς αὐλόπορτες καὶ στὶς βρύσες τῆς γειτονίας τὸ μόνο θέμα συζητήσεως ἦταν ἡ ρωμαντικὴ αὐτοκτονία τῶν δυὸ ἐρωτευμένων παιδιῶν, τῆς 'Ελενίτσας καὶ τοῦ Μίμη.

Τότε, στὴν 'Αθήνα, σπάνια συνέβαιναν ἐρωτικὰ δράματα. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Μιμίκου καὶ τῆς Μαίρης καὶ πῶς ἐπειτα τῆς Σάσας καὶ τοῦ 'Αγγελοπούλου, δὲν εἶχε συμβῆ ἄλλη τόσο ρωμαντικὴ αὐτοκτονία.

Μὰ νὰ, ποὺ ὁ φτερωτὸς γυιὸς τῆς 'Αφροδίτης ἔγινε πάλι ἀφορμὴ νὰ χοθοῦν δυὸ παιδιά, ποὺ εἶχαν κάθε δικαίωμα νὰ χαροῦν τὴ ζωὴ τους.

Ἀλλά, ὡς διηγηθούμε μετὰ τὴ σειρά τὴν ἐρωτικὴ τους τραγωδία.

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΧΤΥΠΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ὁ Μίμης ἦταν ἓνα λεδεντόκορμον παλληκάρι ὡς ἑκοσι χρόνων, μὲ σγουρά μαῦρα μαλλιά καὶ μεγάλα ἐκφραστικὰ μάτια. Στὴν πατρίδα του, στὸ Μεσολόγγι, πολλὰ παρβενικά στήθη φούσκωναν στὸ ἀντίκρουμά του. Ἀλλὰ αὐτὸς σὲ καμμιὰ ἀπὸ τὶς λυγερὲς Μεσολογγίτισσες δὲν ἔδινε σημασία. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε γιὰ μιὰ ξαδελφούλα του, ποὺ μόλις εἶχε κλεῖσει τὰ δεκαπέντε τῆς χρόνια.

Τὰ βράδια, ὅταν περπατοῦσε ρευθάζοντας στὴν ἔρημον ἀκτὴ τοῦ Μεσολογγίου, μόνο αὐτὴ σκεπτόταν. Στὰ ὄνειρά του μονάχα αὐτὴν ἔβλεπε. Τὰ χεῖλη του μόνο τὸ ὄνομα ἐκείνης ἐπρόφεραν. Καὶ τὴν ἀγαποῦσε ἀπὸ πολλὰ χρόνια.

Εἶχαν μαζί ἀνατροφή. Μαζί εἶχαν περάσει τὰ εὐτυχισμένα παιδικὰ τους χρόνια, τρέχοντας ἀγκαλιασμένοι στὴν ἀκρογιάλια ἢ γυρίζοντας χαρούμενοι στα ἀνθόσπαρτα λειβάδια τῆς πατρίδας τους.

Στὴν ἀρχὴ δὲν αἰσθανόταν γι' αὐτὴν παρὰ μόνο ἀπεριόριστη συγγενικὴν ἀγάπη. Μὰ ὅσο περνοῦσαν τὰ χρόνια, ἡ ἀγάπη αὐτὴ ἀντὶ νὰ λιγστεύει, αὐξανέταν, ὥσπου ἔφτασε ἡ μέρα ποὺ ὁ Μίμης κατὰλαβε ὅτι δὲν θὰ μπορούσε νὰ ζήσει χωρὶς τὴν 'Ελενίτσα.

Τότε ὠρῶθηκε μπροστὰ στὸν νέο τὸ φάσμα τῆς δυστυχίας. Ἡ 'Ελενίτσα δὲν θὰ μπορούσε νὰ γίνῃ ποτὲ γυναῖκα του. Ἦταν ἐξαδέλφη του καὶ ἡ θρησκεία μὰς ἀπαγορεύει τὸν γάμο μεταξὺ συγγενῶν.

Μὰ δὲν ἀπογοητεύθηκε. 'Ενοιώθε τὸν ἑαυτὸ του ἱκανὸ νὰ ὑπερπηδῇ κάθε ἐμπόδιο, φτάνει στὸν ἔρωτά του νὰ ἀναπαυρῶνται κ' ἐκεῖνη. Κι' αὐτὸ δὲν τὸ ἤξερε. Τοῦ εἶχε δοθῇ ἡ ἀφορμὴ πολλές φορές νὰ καταλάβῃ ὅτι ἡ 'Ελενίτσα ἐνδιαφερόταν ἰδιαίτερος γι' αὐτόν, ἀλλὰ ποτὲ δὲν τοῦ εἶχε μιλήσει γιὰ ἔρωτα.

Ἐπείγε, λοιπόν, νὰ βεβαιωθῇ. Καὶ ἡ μέρα ποὺ ἐπεβλήθη πιά ὅτι κι' ἐκεῖνη δὲν σκεπτόταν παρὰ μόνον αὐτόν, ἔφτασε. Ἦταν παραμονὴ πρωτομηνίας. Οἱ πικροδάφνες κατακόκκινες γιόρταζαν τὸν

ἐρχομὸ τῆς ἀνοιξέως, τὰ τριαντάφυλλα μὲ ἀνοιγμένα τὰ ἀχνορρόδινα μπουμπούκια τοὺς σκορποῦσαν στὸν ἀέρα τὴν μεθυστικὴ εὐωδιά τους καὶ τὰ κυκλάμινα φυτρωμένα στὶς ὄχθες τῶν ρεματιῶν ἔγερναν τὸν ἀνθὸ τους, σὰν νὰ προσεῦχονταν στὸν ἔρωτα...

Ἡ οἰκογένεια τῆς 'Ελενίτσας γύριζε ἀπὸ τὴν ἐξοχὴ. Μπροστὰ, λίγα μέτρα μακρότερα ἀπὸ τοὺς ἄλλους, περπατοῦσε ὁ Μίμης μετὰ τὴν ἀγαπημένη του.

Κανείς δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ μιλήσῃ. Ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς στιγμές, ποὺ οἱ ἐρωτευμένες καρδιὲς συνειννοῦνται μονάχους... Τὸ φτερούγισμα ἐνὸς φλώρου, ποὺ πέρασε σχεδὸν σύρριζα ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν, τοὺς ἔκανε νὰ συνέλθουν.

Ὁ Μίμης ἀσυναίσθητα ἔπιασε τὸ χέρι τῆς 'Ελενίτσας.

—'Ελενίτσα... ψιθύρισε κομπιάζοντας. τί ὠραία ποὺ εἶνε ἡ ἐξοχή!... Τὰ δέντρα, τὰ λουλούδια, τὰ πουλιά, γιορτάζουν τὴν ἐποχὴ τοῦ ἔρωτος...

Δὲν μπόρεσε νὰ συνεχίσῃ. Δυὸ δάκρυα κύλισαν ἀπὸ τὰ μάτια του κι' ἔπεσαν ἀπάνω στὸ χέρι τῆς 'Ελενίτσας.

Ἐκείνη γύρισε καὶ τὸν κύτταξε συγκινημένη.

—Κλαῖς, Μίμη; ἐφέλλισε. Ὅχι, δὲν θέλω τὰ ὠραία σου μάτια νὰ δακρύνουν... Θέλω σ' αὐτὰ νὰ λάμπη πάντα ἡ χαρά...

Τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι κι' ἀφοῦ βεβαιώθηκε ὅτι οἱ δικοὶ τῆς δὲν τὴν παρακολουθοῦσαν, τράβηξε ἓνα τριαντάφυλλο ἀπὸ τὸ

ὅλες οἱ σπαρτακτικὲς τραγωδιὲς τῆς ἀγάπης, ποὺ ἀνεστάσαν ἄλλοτε τὴν ἀθηναϊκὴν κοινωνία, θὰ παρελάσουν καθ' ἑξῆς ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς 'Ατλαντίδας, ὑπέροχα ζωτανεμένους ἀπὸ τὴν πέννα ἐπιτέκτου μὰς συνεργάτου...

Πῶς ἀγαποῦσαν ἄλλοτε οἱ ἀθηναῖες καὶ οἱ ἀθηναῖοι; Πῶς ἀντιμετώπιζαν τὰ φονικά θέλη τοῦ ἔρωτος; Πῶς ἐπαύσαν γιὰ τὴν εὐτυχία; Καὶ ὅταν ἡ σκληρὴ μοῖρα ἐμπόδιζε τὴν ἔνωσιν μὲ τὸ ἀγαπημένο τους πλάσμα, τότε πῶς ἐσκότωναν ἢ πῶς ἐσκοτώνονταν ἢ πῶς αὐτοκτονοῦσαν μαζί; Ὁ σημερινὸς ἀναγνώστης θὰ διαβάσῃ μὲ δακρυρροϊκὴ συγκίνισιν τὶς τραγικὲς περιπέτειες τῶν παλαιῶν ζευγαριῶν—καὶ θὰ μπόρῃ τότε μόνος του νὰ κάμῃ τὴ σύγκρισιν, ποῖα γενεὰ ἀγάπησε περισσότερο, ὑπέφερε περισσότερο, ἐκλάψε καὶ μάτωσε περισσότερο, ἢ δική μας τώρα, ἢ ἡ ἄλλη, ἢ παλαιότερα, ποὺ τὴ σκεπάζουν, ἀλλοίμονο, οἱ αἰώνιοι ἥσκιοι τοῦ θαλάσσιου...

μπουκέτο ποὺ κρατοῦσε καὶ τοῦ τὸ ἔδωσε.

—Πάρ' το, τοῦ εἶπε, εἶνε τὸ μόνο δῶρο ποὺ μπορῶ νὰ σοὺ κάνω... Ὅταν τὸ ἔκοψα ἀπὸ τὴν τριανταφυλλιά—ἦταν τὸ πῶς μεγάλο, τὸ πῶς ὁμορφό—τὸ φίλησα χιλίες φορές... Εἶχα σκοπὸ νὰ στὸ προσφέρω ὅταν θὰ φτάναμε στὸ σπίτι...

Ὁ Μίμης μὲ τρεμάμενο χέρι ἔβαλε στὸ τσεπάκι τοῦ σακκακιῦ του τὸ τριαντάφυλλο, ἐνῶ μετὰ βίαις συγκρατοῦσε ἓναν λυγμὸ ποὺ ἦταν ἔτοιμος νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ στήθη του...

—Σ' εὐχαριστῶ, πρόφερε σιγανά. Ἡ μὲν βέβαιος ὅτι ἡ ἀγγελικὴ σου ψυχὴ δὲν θὰ ἔμεινε ἀσυγκίνητη στὸν ἔρωτά μου. Τὸ τριαντάφυλλο ποὺ μοῦ ἔδωσες, θὰ τὸ φυλάω σὰν θησαυρὸ ὡς τὴν τελευταία στιγμὴ τῆς ζωῆς μου...

Καὶ τὸ φύλαξε. Ὅταν ἔπειτα ἀπὸ δυὸ χρόνια τὸν μετέφεραν ἐτοιμοθάνατον στὴν κλινικὴ, βρῆκαν στὸ πορτοφόλι του τὸ ἰδιο τριαντάφυλλο μαζί με μιὰ τοῦφα μαλλιά τῆς ἀγαπημένης του!...

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΝΕΦΗ

Οἱ μέρες κυλοῦσαν χαρούμενες. Ὁ Μίμης καὶ ἡ 'Ελενίτσα ζοῦσαν εὐτυχισμένοι. Ἀπὸ τὸ πρωὶ ὡς τὸ βράδυ γύριζαν μαζί, χωρὶς—λόγω τῆς συγγενείας ποὺ τοὺς συνέδεε—νὰ υποψιάζεται κανεὶς τὸ αἰσθημά τους. Πότε πῆγαιναν ἀπὸ τὸ πρωὶ στὸ μακρινὸ κτήμα ἐνὸς θείου τους καὶ πότε μετὰ τὴ βάρκα τους ξανοίγονταν στὰ καταγάλανα νερά τοῦ Μεσολογγίου, ὅπου, νανουρίζοντο ἀπὸ τὸ φλοῖσθο τῶν κυμάτων τραγουδοῦσαν τὸ αἰώνιο τραγοῦδι τοῦ ἔρωτος...

Ἀλλ' ἡ εὐτυχία τους δὲν κράτησε πολὺ. Ἡ οἰκογένεια τῆς 'Ελενίτσας ἀποφάσισε νὰ ἐγκατασταθῇ στὴν 'Αθήνα καὶ ἀρχισαν νὰ ἐτοιμάζονται γιὰ τὴν ἀναχώρησιν.

Ἡ σκληρὴ μοῖρα ἐπέβαλε στοὺς ἐρωτευμένους νὰ χωριστοῦν.

Ἐνα βροχερὸ βράδυ τοῦ Σεπτεμβρίου—δυὸ μέρες πρὶν ἀπὸ τὴν ἀναχώρησιν—ἡ 'Ελενίτσα μὲ τὸν Μίμη ἔκαναν τὸν τελευταῖο τους περίπατο. Στὸ γυρισμὸ καθίσαν κάτω ἀπὸ μιὰν ἐλιά γιὰ νὰ ποῦν τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ χωρισμοῦ.

—Εὐὸ θὰ φύγῃς τώρα, ψιθύρισε ὁ Μίμης μὲ δακρυρροϊκὰ μάτια. θὰ πᾶς στὴν 'Αθήνα... Ἐκεῖ θὰ γνωρίσῃς νέον κόσμον. Καὶ ἴσως... ἴσως νὰ ξεχάσῃς κι' ἐμένα καὶ τὸν ἔρωτά μας...

—Γιατί μοῦ πικραίνεις τὴν καρδιά,

Ἐρασιλαί τῆς παιηνᾶς Ἀθήνας

Μίμη μου; Δὲν μὲ φτάνει ὁ καθὺς τοῦ χωρισμοῦ; Θέλεις νὰ μὲ πικράνῃς ἀκόμη περισσότερο; Ὅπου κι' ἂν πάω, ἀκόμη καὶ στὴν ἀκρὴ τοῦ κόσμου, ἐσὺ θὰ εἶσαι ἡ μόνη μου σκέψις... Μὲ τὴν μορφὴ σου στὸ μυαλό μου θὰ κοιμᾶμαι καὶ μ' αὐτὴν θὰ ἐμπνέω... Κι' ἂν ἔρθῃ ἡ στιγμὴ νὰ πεθάνω, θὰ σὲ περιμένα νὰ πεθάνω μαζί... Στὸ ὀρκίζομαι...

—Μοῦ τὸ ὀρκίζεσαι, γλυκεῖά μου ἀγάπη;

—Σοῦ τὸ ὀρκίζομαι στὸν ἔρωτά μας... Ἐνα θερμὸ φιλὶ ἐπισφράγισε τὸν ἔρκο τους, ποῦ, ὅπως θὰ δοῦμε παρακάτω, κι' οἱ δυὸ τους τὸν ἐκράτησαν.

ΕΡΩΤΙΚΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δυὸ μῆνες μετὰ τὸν χωρισμὸ, ὁ Μίμης ἐγκατέλειπε τὸ Μεσολόγγι καὶ ἦρθε στὴν 'Αθήνα. Εἶχε κληθῇ ἡ ἡλικία του καὶ παρυσιαστικῶς στὸ Ναύσταθμο γιὰ νὰ καταταχθῇ. Τώρα πιά ἔβλεπε ταχτικά τὴν ἀγαπημένη του. Δυὸ φορές τὴν ἐβδομάδα ἔρχονταν καὶ ἔμεινε στὸ σπίτι τῆς θείας του καὶ συχνὰ ἔκανε μὲ τὴν 'Ελενίτσα ρωμαντικούς περιπάτους στὶς κοντινὲς ἐξοχὲς τῆς 'Αθήνας.

Μὰ, κι' αὐτὴν τὴν φορὰ, ἡ εὐτυχία τους δὲν κράτησε πολὺ. Ἡ θητεία του ἔληξε καὶ ἔπρεπε νὰ φύγῃ πάλι γιὰ τὸ Μεσολόγγι. Γιὰ νὰ ἀποφύγῃ τὸν χωρισμὸ, ἀνακατετάχθη στὸ ναυτικὸ ὡς ἐθελοντῆς καὶ ἐγκατεστάθηκε πιά μόνιμος στὸ σπίτι τῆς θείας του.

Οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι ἐξακολουθοῦσαν νὰ ζοῦν εὐτυχισμένοι, ὅταν, ἓνα πρωὶ, ἡ μητέρα τῆς 'Ελενίτσας, ποὺ, ὡς φαίνεται, ἀρχισε νὰ ἀντικαθίσταται τὶς σχέσεις τῆς κόρης τῆς μὲ τὸν ἐξαδέλφον τῆς, φώναξε τὸν Μίμη καὶ τοῦ εἶπε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι, ἀπαγορευόντας συγχρόνως στὴν 'Ελενίτσα νὰ τὸν βλέπῃ.

Ἀπὸ τότε ἀρχισε τὸ μαρτύριο. Παρ' ὅλα τὰ τεχνάσματα ποὺ μεταχειρίζονταν, οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι δὲν κατάφεραν νὰ ξεγυμνάσουν τὴν μητέρα τῆς 'Ελενίτσας.

Τὸ μόνο μέσον συνειννοῦσε ποὺ τοὺς ἔμεινε ἦταν ἡ ἀλληλογραφία. Ἡ 'Ελενίτσα εἶχε σχέσεις μὲ κάποια οἰκογένεια ποὺ ἤξερε τὸν μεγάλο της ἔρωτα καὶ τὴν διευκόλυνε.

Μερικὰ γράμματα ποὺ βρέθηκαν στὸ δωμάτιο τοῦ Μίμη μετὰ τὴν αὐτοκτονία, μαρτυροῦν τὴ μεγάλη ἀπόγνωση τῶν δυὸ ἐρωτευμένων ποὺ τοὺς ὠδήγησε στὴν τραγικὴ ἀπόφασιν.

Τὸ ἓνα, ποὺ τὸ εἶχε στείλει ἡ 'Ελενίτσα, ἔγραφε:

Ἐ'Αγγελικὴ μου ψυχὴ, σὲ φιλῶ γλυκά! Μὲ δάκρυα στὰ μάτια καὶ μὲ καρδιά αὐτὲς τὶς λίγες γραμμές, παρακαλώντας τὸν θεὸ τῶν ἐρωτευμένων νὰ μὲ παρηγορήσῃ καὶ νὰ μὲ ρίξῃ ὅσο τὸ δυνατόν γρηγορώτερα στὴ θερμὴ σου ἀγκάλῃ... Τὴ μαρτυρία ποὺ εἶνε ἡ ζωὴ!... Καὶ σὺ, ἀγαπημένη μου, μὲ γράφεις «μὴ λυπάσαι». Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ σταματήσω τὰ δάκρυά μου ὅταν ἐσὺ βρίσκεσαι μακριὰ ἀπὸ τὸν ἔρωτά μου, σὲ ἔβλεπα καὶ παρηγοριόμουν. Ἀκούγα τὰ γλυκά σου λόγια καὶ ἔπαρνα κουράγιο. Ἀλλὰ τώρα; Ποῖον βλέπω γιὰ νὰ μοῦ δῇ ὑπομονή; Ποῖος χαϊδεύει τὰ μαλλιά μου; Ποῖος μὲ σφιγγεὶ στὸ στήθος του καὶ μὲ γεμίζει φιλία; Ποῖος; Κανείς... Ναί, ναί, ἀνείς!... Ἐσὺ βρίσκεσαι μακριὰ μου...

Ὡ! Τὴ σκληρὴ ποὺ εἶνε ἡ ξενιτειὰ στὰ πονεμένα στήθη! Μοιάζει μὲ τὴ μαῦρη κόλασιν ποὺ λένε τὰ παραμῦθια... Ἀλλὰ ὄχι!... Δὲν πρέπει νὰ λυπάμαι... Ἡ ἔνωσὶς μὰς μιὰ φορὰ θὰ γίνῃ. Ζωντανοὶ ἢ νεκροὶ θὰ ἐνωθούμε κάποτε... Τὸ αἰσθάνομαι, τὸ πιστεύω, εἰμαι βεβαία γι' αὐτό... Ὡς γράμματα σου εἶνε ἡ μόνη μου παρηγορία.

Ἡ 'Ελενίτσα.

Ἡ 'Ελενίτσα.

Ἡ 'Ελενίτσα.

Ἡ 'Ελενίτσα.

Ἡ 'Ελενίτσα.

Ἡ 'Ελενίτσα.

Ἡ 'Ελενίτσα.

Ἡ 'Ελενίτσα.

Ἡ 'Ελενίτσα.

Ἡ 'Ελενίτσα.

Ἡ 'Ελενίτσα.

Ἡ 'Ελενίτσα.

Ἡ 'Ελενίτσα.

Ἡ 'Ελενίτσα.

Ἡ 'Ελενίτσα.

Ἡ 'Ελενίτσα.

Ἡ 'Ελενίτσα.

Ἡ 'Ελενίτσα.

Ἡ 'Ελενίτσα.

Ἡ 'Ελενίτσα.

Ἡ 'Ελενίτσα.

Ἡ 'Ελενίτσα.

Ἡ 'Ελενίτσα.

κε καὶ ἀρχισε νὰ σκεπτεται τὴν αὐτοκτονία χωρὶς ὅμως νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψει του νὰ σκοτώσῃ καὶ τὴν 'Ελενίτσα. Τὴν ἀγαποῦσε τόσο πολὺ, ποὺ δὲν ἤθελε νὰ τῆς στέρησῃ τὴ ζωὴ.

Μὰ καὶ ἡ 'Ελενίτσα δὲν ἦταν λιγώτερο ἀπογοητευμένη. Οἱ καθημερινὲς σκηνὲς ποὺ δημιουργοῦσε ἡ μητέρα τῆς, ἐξ αἰτίας τοῦ ἔρωτός της, τὴν εἶχαν φέρει σὲ τέτοιο σημεῖο, ποὺ ποθοῦσε τὸν θάνατον γιὰ νὰ λυτρωθῇ ἀπὸ τὰ βάσανα.

Καὶ δὲν ἀργήσαν νὰ πάρουν τὴ μεγάλη ἀπόφασιν. Μιὰ μέρα, ποὺ ἡ μητέρα τῆς 'Ελενίτσας πῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ κάποιον ἀρρωστο συγγενὴ τῆς, οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι συναντήθηκαν κρυφὰ καὶ τράβηξαν γιὰ τὸ Φάληρο.

Ἐκεῖ, σὲ ἓνα ἔρημο βραχάκι τῆς Καστέλλας ἀπεφάσισαν ν' αὐτοκτονήσουν. Ἡ 'Ελενίτσα πρότεινε νὰ πέσουν στὴ θάλασσα, ἀλλὰ ὁ Μίμης δὲν θέλησε. Ἡ ρωμαντικὴ ψυχὴ του ἤθελε πῶς ρωμαντικὸ θάνατον.

—Θὰ πᾶμε στὸ νεκροταφεῖο κι' ἐκεῖ στὴν ἀνθισμένη τριανταφυλλιά θὰ πεθάνουμε. Θέλω νὰ μὰς ράνουν τριαντάφυλλα ὅμοια μ' αὐτὰ ποὺ μοῦ εἶχες δώσει τὴν ἀξέχαστη ἐκείνην μέρα...

Ἡ 'Ελενίτσα δὲν ἔφερε καμμιάν ἀντίρρηση.

—Ὅπου θέλεις, Μίμη μου. Φτάνει νὰ πεθάνω στὴν ἀγκάλιά σου. Σοῦ τὸ ὀρκίστηκα ὅλῳ σου. Ἡ ζωὴ μου σοῦ εἶναι. Ὅπως θὰ σὲ ἀκολουθοῦσα στὴ ζωὴ, ἔτσι θὰ σὲ ἀκολουθῶ καὶ στὸ θάνατον... Καὶ ἀποφάσισαν νὰ πεθάνουν. Νὰ πε-

Ὁ Μίμης χαροῦντο μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ στήθος, ἐνῶ ἔβλεπα τὸν ὅριον νεκρὴν ἡ 'Ελενίτσα.

σανουν αγκαλιασμενοι για να εινε οι ψυχές τους μαζί για πάντα, αφού η κακία των ανθρώπων δεν τους άφηνε να χαρούν τη ζωή, να χαρούν τον έρωτα...

Από εκείνη την ημέρα δεν έβλεπαν την ώρα που θα τελειωναν πιά τα βάσανά τους. Ο Μίμης, που ήθελε να κανονίσει κάτι οικογενειακές του υποθέσεις, της είχε πη ότι θα της ώριζε την ημέρα της αυτοκτονίας.

Αλλά η Ελενίτσα βιαζόταν. Τό παρακάτω γράμμα, που βρέθηκε στην τσεπη του Μίμη, το λέει καθαρά:

«Πολυλατρευτέ μου,

»Πύρινα δάκρυα τρέχουν από τα μάτια μου, τα μάτια που τόσο αγάπησες. Τι εμπόδια είνε αυτά, ευγενική μου ψυχή; Ω! ευγενική καρδιά, μὴν λυπηθῇς για την απάτησί μου. Προχτές συμφωνήσαμε να σκοτωθούμε μαζί. Αλλά όχι! Έσύ πρέπει να ζήσης... Μόνο εγώ θά πεθάνω. Θά πέσω στον ηλεκτρικό σιδηρόδρομο και εκεί θά ήσυχάσω μιά γιά πάντα. Αν νομίζης όμως ότι δεν θά μπορέσης να ζήσης, έλα τότε να πεθάνουμε μαζί. Η αιωνία ένωση μας θά μάς δώση την ευτυχία. Λοιπόν, την Τετάρτη, δηλαδή μεθαύριο τὸ πρωί, θά έρθης με την απόφασί της αιωνίας ένωσης. Θά σὲ περιμένω στο φωτογραφείον Στυλιανίδου, επί της οδού Αθηνάς. Βλέπεις τι θυσία κάνω για σένα... Δέχομαι να υποφέρω δυο δολόκληρες μέρες. Αλλά μετά... Μετά θά ήσυχάσω για πάντα και τὸ σπουδαιότερο στην άγκαλιά του λατρευτού μου.

»Δὲν σου γράφω ἄλλα, αγαπημένε μου. Ό,τι ἄλλο ἔχομε να πουμε, θά τὸ πουμε μεθαύριο προτού κλείσωμε για πάντα τὰ μάτια μας.

»Λοιπόν την Τετάρτη θά σὲ περιμένω, ἀπὸ τὸ πρωί στις 9 ὥς τὸ ἀπόγευμα στις 5 στο φωτογραφείο Στυλιανίδου. Αν δὲν έρθης, ἡ μόνη μου λύπη είνε πὸν δὲν θά σὲ ἴδω τις τελευταίες μου στιγμές.

...Τί χαρά! Δυο βραδυές ἀκόμη και μετά... και μετά θά κοιμηθῶ γιά πάντα...

»Σὲ φιλῶ γλυκά-γλυκά, ἄγγελε της ψυχῆς μου, και δέομαι στὸν Ύψιστο την γρηγορή ένωσί μας,

Ελενίτσα.

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟΝ

Την Τετάρτη τὸ πρωί, στις 11, ἕνα μόνιμο σταματοῦσε ἔξω ἀπὸ την πόρτα τοῦ Νεκροταφείου.

Απὸ μέσα βγήκαν ἡ Ελενίτσα με τὸ Μίμη και τράβηξαν ἀγκαλιασμενοι πρὸς τὸ μέρος των στρατιωτικῶν τάφων, ὅπου βρισκόταν ἡ ἀνθισμένη τριανταφυλλία.

Ο ἑργάτης Καραμαλέγος, πὸν τοὺς εἶδε, δὲν ἔδωσε καμμία σημασία. Ήταν τόσο συνηθισμενοι οἱ περιπατοῖ των ἑρωτευμένων στὰ ρομαντικά δρομάκια τοῦ νεκροταφείου, ὥστε δὲν ὑπῆρχε κανεὶς λόγος γιά νὰ ἀνησυχήση. Τοὺς παρηκολούθησε με τὸ βλέμμα, ὥσπου χάθηκαν πίσω ἀπὸ τὸν τοίχο πὸν χῳρίζε τοὺς στρατιωτικούς τάφους και μετά τράβηξε στή δουλειά του.

Ο Μίμης με την Ελενίτσα ἔφθασαν στήν τριανταφυλλία και κάθησαν σ' ἕνα μικρὸ πεζούλι πὸν βρισκόταν ἐκεῖ.

— Γλυκεία μου ἀγάπη, εἶπε πρῶτος ὁ Μίμης, ἔφθασε ἡ ὥρα τοῦ γάμου μας... Ἐπειτα ἀπὸ λίγο θά εἰμαστε γιά πάντα ένωμενοι... Ο πόθος μας νὰ πὸν ἔκπληρώνεται... Θέλω μονάχα ὁ θάνατός μας νὰ εἶνε ἀνθόσπαρτος, ὥπως και ἡ ἀγάπη μας.

— Η τριανταφυλλία μάς προσφέρει τὰ ρόδα της, ψιθύρισε ἡ Ελενίτσα, ἄς στρώσουμε τὸ νυφικὸ μας κρεβάτι...

Ἀρχισαν μαζί νὰ κόβουν τριαντάφυλλα και νὰ τὰ σκορπίζουν στὸ μέρος ὅπου θά ἀφηναν τὴ βασανισμένη τους ζωή. Θέλουν νὰ πεθάνουν ἑπάνω στὰ τριαντάφυλλα, ἀφὸν δὲν μποροῦσαν νὰ ζήσουν ευτυχισμενοι. Πόσο ρομαντικές κάνει τις καρδιές των ανθρώπων ὁ ἔρως!...

Και ἦταν ἡ ἐποχή πὸν ἀνθίζουν τὰ λου-

λούδια. Μέσα στὸ νεκροταφείο οἱ ἀκάκιες και οἱ βιολέττες ἦσαν ὀλάνθιστες. Τὰ χαρούμενα πουλάκια τόνιζαν τὸ τραγουδὶ της ζωῆς, της ζωῆς πὸν, ἀλλοιμονο, ἐγκατέλειπε γιά πάντα τοὺς δυο ἑραστές.

Οἱ δυο ἑρωτευμενοι ἑαπλώθηκαν στὸ τριανταφυλλένιο τους στρώμα. Ἐμειναν ἐκεῖ γιά λίγα λεπτά. Μετά ἀκούστηκαν δυο πυροβολισμοί.

Ο Μίμης χαροπάλευε με μιά σφαῖρα στὸ στήθος, ἐνῶ δίπλα του βρισκόταν νεκρή ἡ Ελενίτσα. Τὴ σκό...σε με τὸ ἴδιο του τὸ χέρι, αὐτὸς πὸν τόσο την εἶχε ἀγαπήσει...

Ν. ΤΣΕΚΟΥΡΑΣ

Οἱ ὠραιότερες ἑρωτικές ἐπιστολές

I

Ο ΕΡΡΙΚΟΣ ΣΤΗ ΝΙΝΕΤΤΑ:

12 Νοεβρίου 19...

Κυρία,

Θέλετε νὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ ἔλθω σπῆ-τι σας αὔριο, στις πέντε τὸ ἀπόγευμα, και νὰ σας προσφέρω ὁ ἴδιος τὴ συλλογή των ποιημάτων πὸν ἐπιθυμεῖτε;

Η τόσο εὐχάριστος ἀνάμνησις της συνομιλίας, πὸν εἶχαμε κείνο τὸ βράδυ, ὅπου ἐπληττα — ἐπλητταμα μαζί — με παρακινεῖ νὰ σας κάω αὐτὴ την παρὰκλησι.

Ἐλπίζω ὅτι θά την ἐγκρίνετε. Ὑπακούω, τώρα, γράφοντάς σας, σὲ μιά ἐντύπωσι πνευματικῆς συγγενείας, πὸν μοῦ χάρισε, προχθές βράδυ, τὸ αἶσθημα ὅτι εἰμαστε φίλοι ἀπὸ καιροὺς. Ἀλλ' ἴσως και νὰ ἀπατώμαι, — ἴσως νὰ ἔχετε ἡ-δη ὀλόκληρα ἑξαχάρει και τὴ βραδυά ἐκείνη, και τὸ βιβλίο και τὸν ἰδιοκτήτη του.

Σ' αὐτὴ την περίπτωσι, κυρία, σας παρακαλῶ νὰ μοῦ τὸ ἀποδείξετε πὸν ζωηρά, γιάτι θά με κάμετε νὰ υποφέρω. Δεχθῆτε τὴν ἑκφρασί της εὐλαβούς μου τιμῆς.

ΕΡΡΙΚΟΣ.

II

Η ΝΙΝΕΤΤΑ ΣΤΟΝ ΕΡΡΙΚΟ

12 Νοεμβρίου 19...

Θά εἰμαι ευτυχισμένη, κύριε, νὰ σας ὀ-ποδεχθῶ αὔριο.

Ἐχω ἀκόμη πὸν ζωντανὴ στὸ πνεῦμα μου, τὴν ἀνάμνησι της ἀνιάρης αὐτῆς βραδυάς, ὅποτε, χάρις σὲ σας, ἐπληξά τόσο λίγο...

Ἐτσι θά σας περιμένω με εὐχαρίστησι. Ἐπειτα, εἶνε τόσο γοητευτικὸ νὰ κυβερνᾶται κανεὶς, πότε-πότε, ἀπὸ τὴν ψυχὴ του... και μεγάλη μου θά εἶνε ἡ χαρά, ἐάν ἀνανεώσω πάλι στὸ τζάκι μου τὴν τόσο ἑλκυστικὴ κωζερὸ της προχθεσινῆς μας συντροφιάς.

ΝΙΝΕΤΤΑ ΝΤΕ ΛΥΚ

ΣΥΜΦΟΡΑ ΤΟΥ

— Ἀκόμη μιά λέξι ἀν πῆς, Ἰάκωβε, γίνομαι χίρσι!

Ἡ αἵρεσις τῶν... τρεμουλιάρηδων

Στὰ πρῶτα χρόνια τοῦ περασμένου αἰ-ῶνος φάνηκε μέσα στίς τάξεις των διαμαρτυρομένων της Ἀγγλίας μιά παράξενη αἵρεσις, πὸν σιγά-σιγά πῆρε μεγάλην ἑκτασι. Οἱ ὁπαδοί της ἑλάτρευαν τὸν Θεὸ τρέμοντας και χορεύοντας. Γι' αὐτὸ και ὠνομάστηκαν «τρεμουλιάρηδες». Τὴν ἐξήγησι αὐτῆς της λατρείας τοῦ Θεοῦ τὴν ἐπῆραν ἀπὸ τὴν περικοπὴ της Γραφῆς πὸν λέει, ὅτι ὁ Δαυὶδ ἀνεκρούετο ἐν ὀργάνοις ἡρμοσμένοις ἐνώπιον Κυρίου» και ὅτι ἦταν «ἀνακρουόμενος και ὀρχούμενος ἐνώπιον Κυρίου».

Η ἐρμηνεία αὐτὴ δὲν πρέπει νὰ φανῇ παράδοξη σὲ κανένα, γιάτι οἱ διαμαρτυρόμενοι, ἐπειδὴ δὲν βρισκονται κάτω ἀπὸ ἐκκλησιαστικὴ κυριαρχία, οὐτε εἶχαν δι-οίκησι με κανόνες και νόμους, ὥπως ἐ-μείς, μόνους τους ὡδηγὸς εἶνε ἡ Γραφή.

Τὴν Γραφὴ τὴν ἐξηγεῖ ὁ καθέννας σύμ-φωνα με τὴν ἀντίληψί του. Γι' αὐτὸ παρ-ρυσιάσθηκε ἡ αἵρεσις των «τρεμουλιάρη-δων» καθὼς και χιλιάδες ἄλλες. Δὲν εἶχε λοιπὸν ἄδικο ὁ Βολταῖρος ὅταν ἔλεγε ὅτι «καθέννας διαμαρτυρούμενος, ἔχοντας τὴν Γραφὴ στὰ χέρια του, γίνεται Πάπας!»

Στὰ πρῶτα βήματά της, ἡ αἵρεσις αὐ-τὴ βρήκε μεγάλην ἀντίδρασι. Καταδιωγ-μένη ἀπὸ τοὺς Ἀγγλους ἐξωρίσθηκε στήν Ἀμερικὴ, ἐπειδὴ οἱ ὁπαδοί της στήν Ἀγ-γλία ὀφίσταντο βασανιστήρια κι' ἕνα σω-ρὸ ἄλλες καταδιώξεις. Τὸν περασμένο, ἱ-δίως, αἰῶνα οἱ «τρεμουλιάρηδες» εἶχαν ἐ-ξαπλώσῃ πὸν στήν Ἀμερικὴ.

Ο τρόπος της λατρείας τοῦ Θεοῦ, σύμ-φωνα με τὴν αἵρεσί τους, εἶνε τόσο πα-ράξενος ὥς και γελοῖος.

Μαζεύοντας κάθε Κυριακὴ μέσα σὲ μιά ἐκκλησία ἢ σὲ καμμία μεγάλη αἰθούσα και κάθονταν ἑπάνω σὲ θρανία, οἱ ἄνδρες ἀπέναντι στίς γυναῖκες. Ο καθέννας κρα-τᾷ στὸ χέρι του ἕνα ἄσπρο μαντήλι και τρίβοντας ὁ ἕνας τὸν ἀντίχειρα τοῦ ἄλ-λου σηκώνουν τὰ μάτια στὸν οὐρανὸ.

Σὲ λίγο σηκώνεται ἕνας ἀπὸ τοὺς γε-ροντότερους και ψέλνει ἕναν ὕμνο, πὸν τὸν ἐπαναλαμβάνουν οἱ ἄλλοι. Μόλις τελειώση τὸ ψάλισμο, τραβᾶνε στήν ἄκρη τὰ θρα-νία και σχηματίζουν παράταξι ἀνά δεκά κατὰ μέτωπον. Οἱ ἄνδρες εἶνε ἑξὶ βήματα μακριὰ ἀπὸ τις γυναῖκες. Ὅταν δοθῇ τὸ σύνθημα, ἀρχίζουν ὅλοι νὰ προχωροῦν τρέ-μοντας και ξαναγυρίζουν πίσω, σάν νὰ χορεύουν μ' ἕναν τρόπο ἀκομψο και κω-μικὸ.

Η... χορευτικὴ αὐτὴ προκαταρκτικὴ γύμ-νασις βαστᾷ ἀρκετὴν ὥρα. Ὅταν κου-ραστοῦν, ξανακάθονται ἀφὸν ἑδόξασαν με τέτοιον τρόπο τὸν Κύριο, σκουπίζουν τὸν ἰδρώτα τους με τ' ἄσπρα μαντήλια πὸν κρατοῦν και ἀρχίζουν νὰ ψέλνουν καινούρ-γιον ὕμνο.

Ἐπὶ ἀπὸ μικρὴ ἀνάπαυσι, ξαναρ-χίζουν πὸν ζωηρὰ τις χορευτικές τους μα-νὸύβρες. Δὲν τρέμουν πιά ὅπως πρῶτα, ἀλλά κρατώντας ὁ ἕνας τὰ χέρια τοῦ ἄλ-λου τρέχουν σὲ κύκλο, γύρω ἀπὸ πέντε ἄνδρες και πέντε γυναῖκες, πὸν στέκον-ται σὲ δυο γραμμές. Σὲ λίγο ἀρχίζουν ὅλοι νὰ τραντάζονται συθέμελα, σύμφωνα με τὸν ρυθμὸ της ψαλμωδίας.

Η ψαλμωδία και ὁ... χορὸς αὐτὸς δι-αρκοῦν ὥς κρατοῦν και τὰ κότσια τους! Γιατὶ μόλις ἐξαντληθοῦν οἱ δυνάμεις τους, ἡ λειτουργία... τελειώνει!...

Τέτοια εἶνε με λίγα λόγια ἡ θρησκευ-τικὴ τελετὴ των «τρεμουλιάρηδων». Οἱ πε-ρισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς ἔχουν ἐπάγγελμα τὸ ἐμπόριο. Εἶνε ἄνθρωποι χρηστοὶ και οἱ γυναῖκες πὸν πολὺ σεμνές. Ποτὲ τους δὲν ἀ-νακατείνονται στήν πολιτικὴ.

Φαντασθῆτε ἕναν «τρεμουλιάρη» ρήτορα ἑπάνω στὸ βῆμα της Βουλῆς, νὰ ἐξυμνῇ με τὸ δικὸ του τρόπο κανένα σπουδαῖον ἄνδρα! Σίγουρα οἱ συνάδελφοί του θά τὸν ἐκλείναν στὸ Φρενοκομεῖο!...

Χ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΑ ΙΔΗ ΣΙ

ΤΗΝ γνώρισε κάποιος ἀνοξιότατο δεῖ-λινὸ, σὲ μιά ὑπαίθρια γιορτῇ. Χόρε-ψαν μαζί ἕνα μεθυστικὸ βάλς κι' ὀ-στερα χάθηκαν στὸ πάρκο.

Ἀπ' τὴ βραδυά ἐκείνη ἀρχισε τὸ ἑρω-τικὸ εἰδύλλιο της Ἀννας Γκούλφ και τοῦ Ἑρρίκου Κάπρι, πὸν πολὺ σύντομα κα-τέληξε σ' ἀρραβῶνα.

— Πατέρα! εἶπαν στὸ γέρο-Γκούλφ οἱ δυο νέοι. Ἀγαπήμαστε ἀπὸ καιρὸ και θέλωμε νὰ ζήσωμε μαζί. Δὸς μας τὴν εὐ-χή σου.

Γονάτισαν κι' οἱ δυο. Ὁ γέρο-Γκούλφ, παλῆς ἀγωνιστής, με τὰ δάκρυα στὰ μάτια εὐλόγησε τὸ ταιριαστὸ ζευγάρι και τοὺς ἀρραβῶνισε.

Ἀπὸ τότε, ὁ Ἑρρίκος και ἡ Ἀννα δὲν ἔβλεπαν τὴν ὥρα νὰ γίνουν οἱ γάμοι τους. Κάποιος βράδυ ὅμως ὁ Ἑρρίκος πῆγε στὸ σπῆτι της ἀρραβωνιαστικιάς του κατσο-φισμένος. Ἐδειξε στὸ γέρο και στήν Ἀννα ἕνα γράμμα πὸν πῆρε. Ήταν ἀπὸ τὸν θείον του, ὁ ὁποῖος τὸν παρακαλοῦ-σε νὰ πάη νὰ τοῦ κλείσῃ τὰ μάτια, γιάτι ἦταν ἐτοιμοθάνατος.

Ἡ Ἀννα χλωμασε και δὲν εἶπε τίποτε. Ὁ γέρο-Γκούλφ πλησίασε τὸν Ἑρρίκο και τοῦ εἶπε:

— Πρέπει νὰ πᾶς, παιδί μου. Τὸ ἐπιθυ-μεῖ ἕνας ἐτοιμοθάνατος γέρος!

Ο Ἑρρίκος ἐτοιμάστηκε γιά νὰ φύγῃ. Ἐπαιρνε τὸ ταχυδρομικὸ ἄμαξι πὸν ἔ-φευγε τὰ μεσάνυχτα της ἰδίας ἡμέρας. Πρὶν νὰ φύγῃ ὅμως, πέρασε ἀπ' τὴν Ἀννα, πλησίασε τὸ παράθυρο της κάμα-ράς της κι' ἄφησεν ἐκεῖ ἑπάνω ἕνα μπου-κέτο λουλούδια.

Γύρισε γρήγορα! τοῦ εἶπε ἡ Ἀννα προβάλλοντας στὸ παράθυρο. Φιλήθηκαν τρυφερά κι' ὁ Ἑρρίκος πῆγε νὰ πᾶρῃ τὸ ταχυδρομικὸ ἄμαξι γιά τὴ Μαγκκόντα.

Ἀπὸ κάθε σταθμὸ ἔστειλε γράμμα στήν Ἀννα, ἀλλ' ἀργότερα ἦρθε μιά στιγμή πὸν τὰ γράμματα τοῦ Ἑρρίκου ἔγιναν ἀραιὰ κι' ὕστερα δὲν ἑφταναν πιά.

Η Ἀννα ὑπέφερε πολὺ. Δὲν παραπο-νόταν, ἀλλά μέσα στὰ σωθικά της τὴν ἔ-τρωγε μιά μεγάλη λύπη. Δὲν κρατοῦσε πιά συντροφία τοῦ πατέρα της, οὐτε ἔ-κανε παρέα με τὸν ἀδελφὸ της. Κλεινό-ταν στήν κάμαρά της κι' ἔκλεγε, ὥσπου μιά μέρα ἀρρώστησε. Ὁ ἀδελφός της Κορράντο ἔγραψε ἑπτά-τέσσαρα γράμ-ματα στὸν Ἑρρίκο, χωρὶς ὅμως νὰ λάθῃ καμμίαν ἀπάντησι.

Πῆρε τὴν ἀπόφασι τότε νὰ πάη νὰ βρῇ τὸν Ἑρρίκο στήν Μαγκκόντα. Ἐλλειψε δυο ὀλόκληρους μῆ-νες κι' ὕστερα γύρισε μέσα σ' ἕνα ζυάξι πληγωμένος. Πέρα-σαν λίγες μέρες κι' ὕστερα πέθανε. Τὸν εἶχε πληγώσει ὁ Ἑρ-ρίκος.

Τὶ εἶχε συμβῇ; Ὅταν ὁ Ἑρρίκος πῆγε στὸ σπῆτι τοῦ θείου του, τὸν βρῆκε καλλίτερα στήν ὀ-γεία του κι' ἔτσι ἀ-ναγκάστηκε νὰ μείνῃ κοντά του.

Δὲν ἄργησε ὅμως ἐκεῖ νὰ ἑρωτευθῇ τὴν ἑξαδελφὴν του Λουί-ζα, πὸν ἦταν μιά πολ-λὸ ὠραία κοπέλλα, τόσο μάλιστα, πὸν τὴν παντρεύτηκε κιό-λας.

Ο Κορράντο ἔφτα-σε στή Μαγκκόντα τὴν ἡμέρα των γά-μων τοῦ Ἑρρίκου με

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

τὴ Λουίζα, τὸν παρεκάλεσε νὰ λυπηθῇ τὴν Ἀννα πὸν εἶχε ἀρρώστησει ἀπὸ τὴν ἐγκατάλειψι, μα ἐκεῖνος δὲν συγκι-νήθηκε καθόλου και μάλιστα προσέβα-λε τὸν Κορράντο. Χτυπήθηκαν στὰ γε-ρά κι' ὁ Ἑρρίκος πλήγωσε τὸν Κορ-ράντο θανάσιμα με τὸ σπαθί του.

Ἡ Ἀννα ἔμεινε μόνη με τὸν γέρο-Γκούλφ κι' ἀφοσιώθηκε σ' αὐτὸν γιά νὰ τοῦ ἀνακουφίξῃ τὸν μεγάλο πόνο πὸν δο-κίμασε με τὸν θάνατο τοῦ γιου τοῦ.

Ο Ἑρρίκος ἀγόρασε μιά ὠραία βιλ-λα πὸν βρισκόταν λίγες λευγες μακριὰ ἀπ' τὸ σπῆτι τοῦ γέρο-Γκούλφ, κι' ἐγκα-τεστάθηκε σ' αὐτὴ.

Στὸ μεταξὺ ὅμως ἡ Ἀννα ἀρρώστησε βαρεῖα και πέθανε ἀπ' τὴν πίκρα της. Τὴν ἔθαψαν μαζί με τὸ μπουκέτο πὸν της εἶ-χε δώσει ὁ Ἑρρίκος πρὶν φύγῃ.

★

Ἐνα βράδυ, ἐνῶ γύριζε στὸ σπῆτι τοῦ ὁ Ἑρρίκος, ἔχασε τὸ δρόμὸ πὸν ἔπρεπε νὰ πᾶρῃ κι' ἀφὸν περιπλανήθηκε ὀλόκλη-ρες ὥρες μέσα στὸ δάσος, βρέθηκε ξαφνι-κά κοντὰ στὸ σπῆτι τοῦ γέρο-Γκούλφ. Ἀ-φῆκε νὰ τοῦ ξεφύγῃ ἕνας βαρὺς στεναγ-μός κι' ἑτάχυνε τὸ βῆμα του. Ἦξερε πὸς ζοῦσε ἐκεῖ ὁ Γκούλφ μόνος. Στάθηκε γιά μιά στιγμή κι' ἐκύτταξε τὸ παράθυρο της Ἀννας. Ήταν κλειστὸ. Βυθίστηκε σὲ θλίψερι σκέψι, ὅταν, γιά μιά στιγμή, τοῦ φάνηκε πὸς ἀκούσε τὴ φωνὴ τοῦ γέρου:

— Ἑρρίκε, Ἑρρίκε, σὺ μὸν σκότωσες τὰ παιδιά μου; Νᾶσαι καταραμένος!

Ο Ἑρρίκος προχώρησε λίγα βήματα, ἀλλά ἡ νύχτα ἔφευγε ὀλοένα και τὸ δά-σος σκοτείνιαζε. Κάποιος ἀνεξήγητος φό-βος τὸν κυρίεψε. Ἀκούμπησε σ' ἕνα δέν-δρο. Τὰ πόδια του ἔτρεμαν και τὰ μάτια του ἀντίκρυζαν μέσ' στὸ σκοτάδι χιλίες δυο τρομαχτικῆς φανταστικῆς εἰκόνης. Ξαφνικά τοῦ φάνηκε πὸς ἀκούσε κάποια μακρινὴ μελωδία ἀπὸ τραγούδια και ὀρ-γανα.

Κράτησε τὴν ἀναπνοή του κι' ἀφουγ-κράστηκε καλλίτερα.

Ἡ μελωδία ἦταν κάποιο βάλς. Τὰ μαλ-

λιά του σηκώθηκαν ὀρθια ἀπὸ τὴν ἀνα-τριχίλα πὸν διέτρεξε ὀλόκληρο τὸ κορμί του. Προχώρησε, σέρνοντας τὰ τρεμμένα πόδια του και βρέθηκε ἀνάμεσα σὲ κά-ποιες πανύψηλες καστανίες, πὸν τις φώ-τιζε μυστηριωδῶς τὸ φεγγάρι, ὅταν τὸ ὀλέμμα του ἀντίκρυσε ἕνα παράξενο θέα-μα. Καμμιὰ δεκαριά κορίτσια λευκοντυμέ-να και με λουλουδένια στεφάνια στὸ κε-φάλι χόρευαν ἑπάνω στὸ χορτάρι. Τὰ βῆ-ματά τους ἦταν τόσο ἑλαφρά, πὸν φαί-νονταν νὰ μὴν ἀγγίζουν τὴ γῆ. Ἡ φωνὴ τους γλυκεῖα και μελωδικὴ ἀκούονταν τώρα καθαρά και τὰ κορμιά τους στρο-βιλιζόνταν σ' ἕνα ὀνειρώδες βάλς.

Ο Ἑρρίκος θυμήθηκε τότε τὸ παραμύ-θι των κοριτσιῶν πὸν ἔχασαν τοὺς ἀρ-ραβωνιαστικούς των και χόρευαν τὴ νύ-χτα με τὸ φεγγάρι στὸ χορτάρι τοῦ δά-σους.

Χόρευαν ἕνα βάλς ἐξωφρενικὸ, πὸν σὲ μιά στιγμή σταμάτησε και τότε ὁ Ἑρρί-κος έννοιασε τὴν καρδιά του νὰ γοργο-χτυπᾷ. Ὑστερα, τὰ λευκοντυμένα κορίτσια πιάστηκαν πάλι γιά τὸ χορὸ, ἀλλά ἕνα ἀπ' αὐτὰ ἔμεινε μόνο. Ήταν μιά ὠραία κοπέλλα με μαύρα μαλλιά ἑξέπλεκα στοὺς ὄμους, με γαλάζια μάτια και κατάλευκο πρόσωπο. Χόρευε μόνη της και σιγά-σιγὰ πλησίαζε τὸν Ἑρρίκο. Ὅταν ἔφθασε κον-τὰ του, τὸν ἀνεγνώρισε.

Ήταν ἡ Ἀννα!

Ο Ἑρρίκος πάγωσε σύγκορμος, ἐνῶ ἐκείνη τὸν πλησίασε και τὸν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι. Τὸ χέρι της Ἀννας ἦταν κρύο σάν τὸ μάρμαρο. Τὰ κορίτσια ἐξακολούθη-σαν τὴ μελωδία τους κι' ὁ Ἑρρίκος, χω-ρὶς νὰ τὸ βῆλῃ, χόρευε με τὴν ἀρραβωνια-στικιά του.

Ὑστερα, μιά ἄλλη νεράιδα πῆγε και τὸν χόρεψε κι' ἀργότερα τὸν πῆραν στὸ χορὸ μιά-μιά ὅλες, ὥσπου ὁ νέος ζαλί-στηκε. Ἡ κούρασι κι' ὁ φόβος τὸν εἶχαν ἀποκάμει. Ἦθελε νὰ ξεπλώσῃ στὸ χορ-τάρι, ἀλλά μιά ἀόρατη δύναμι τὸν παρέ-συρε και χόρευε.

Πιάστηκε ἡ ἀναπνοή του. Ἦθελε νὰ φωνάξῃ, ἀλλά δὲ μποροῦσε. Τότε ἡ Ἀν-να τὸν ἑσαναπῆρε στὸ χορὸ και τὸ βάλς ἦταν πὸν γοργό.

Γιά μιά στιγμή, ὁ Ἑρρίκος έν-νοιασε πὸς τὸ λευκὸ φόρεμα της Ἀννας δὲν ἑσκέπαζε τίποτ' ἄλλο ἀπὸ ἕνα σκελετό. Τὸ χέρι της, ἀκουμποῦ-σε στὸν ὄμο του, εἰπαῖνε μέσα στὴ σάρκα του. Τὴν κύτ-ταξε στὸ πρόσωπο, μα δὲν εἶδε πιά τὰ ὠραία μάτια της Ἀννας και τὰ ὀδί-να μάγουλά της, πα-ρὰ μόνο μιά νεκρο-κεφαλὴ στεφανωμένη με σουλούδια.

Ἐνοῶτε πὸς κρα-τοῦσε σφιχτά στήν ἀγκαλιά του ἕνα σκελετό, πὸν τὰ κόκ-καλά του ἔτριζαν σφιχτά και ἀθρόωναν φράσεις παραπονεμέ-νες.

Θέλησε νὰ ξεφύγῃ ἀπ' τὴν ἀγκαλιά της, ἀλλά ἡ Ἀννα φάν-τασμα τὸν ἐσφίγγε πὸν πολὺ και τὸν στροβιλιζε με μανία, στὸν ἐξωφρενικὸ χο-ρὸ της.

.....

Τὸ ἄλλο πρωί βρή-καν στὸ δάσος τὸν Ἑρρίκο και τὸν νεκρὸ.

ΑΛΦΟΝΣΟΣ ΚΑΡΡ

Ἡ Ἀννα ὑπέφερε πολὺ. Κλεινόταν στήν κάμαρά της και ἔκλεγε.

S.O.S.

“Ο δ μιλητής του ραδιοφωνικού σταθμού του Λονδίνου μετέβιδασε ένα βράδυ την έξης επείγουσα άγγελία:

«Καλείται ο Ίάκωβος Μπλέικ, ο οποίος άλλοτε κατοικούσε εις την οδόν Κάρλιν, αριθ. 119, και του οποίου από τριών ετών αγνοείται ή διαμονή, όπως μεταβή άμέσως εις το νοσοκομείον Τσάριν—Κρός, όπου εύρίσκεται ή σύζυγός του, βαρέως άσθενούσα και έπιθυμούσα να τον ίδη».

“Όταν ο δμιλητής τελείωσε την άγγελία, ο Ουώλτερ Ρόντνεϋ, που την είχε παρακολουθήσει από το ραδιόφωνό του, ώχρησε απότομα και έχασε άμέσως τη διάθεσί του.

“Ο σφυγμός του άρχισε να χτυπά δυνατά. “Έρριξε μια κρυφή, φοβισμένη ματιά πίσω από την έφημερίδα, στην γυναίκα που καθόταν στην πολυθρόνα, δίπλα στη σόμπα.

“Αρά γε άκουσε; Έκατάλαβε; Άλλά δεν είχε δυνατόν! Δεν φαινόταν καθόλου πως είχε προσέξει την είδοποίησι του ραδιοφώνου. Τό πρόσωπό της ήταν χωμένο μέσα στο βιβλίο που κρατούσε και έδειχνε πως ήταν βυθισμένη στο διάβασμα. Τότε ο Ουώλτερ Ρόντνεϋ έσκέφθηκε ότι έπρεπε να κρύψει τη συγκίνησί του.

“Έτακτοποιήθηκε καλλίτερα στη πολυθρόνα του και προσπάθησε να διώξη την αίσθησιν ταραχής και την παράλυσιν που έπαθε άπ’ αυτήν την συνταρακτική είδηση. Για να κατευνάσση τά ταραγμένα του νεύρα και ν’ άπασχολήση λίγο άλλοι τη σκέψι του, περιέφερε τη ματιά του σ’ όλο το σαλονάκι του σπιτιού τους.

Κύτταξε πόσο άμορφο και περιποιημένο ήταν το μικρό αυτό δωμάτιο, που είχε ώραιες χρωματιστές διακοσμήσεις και ήταν στολισμένο με κομψά έπιπλα και με βιβλιοθήκες γεμάτες πολύτιμα βιβλία.

«Παντρεμένος!» Τώρα κατάλαβε το άληθινό νόημα της τόσο παρεξηγημένης αυτής λέξεως.

Τά μάτια του Ρόντνεϋ σταμάτησαν πάνω σ’ έναν καθρέφτη, και για μια στιγμή είδε την εικόνα του έαυτού του.

Είχε γίνει ένας άδύνατος πενηντάρης με άδρα χαρακτηριστικά, μ’ ανήσυχα μάτια, και με μαλλιά που είχαν άσπρίσει μέσα

στο διάστημα των τριών τελευταίων χρόνων.

Τρία χρόνια παντρεμένος!

Κύτταξε πάλι τη γυναίκα που άναπαύεταν στην πολυθρόνα. “Ήταν ακόμα ώραια!... Στις τελευταίες άναλαμπές της όμορφιάς, που έσκόρπιζαν τά σαράντα της χρόνια. Τη γυναίκα αυτή ο Ρόντνεϋ άγαπούσε υπερβολικά. “Ή συμπαθητική της εμφάνισι, ή βελουδένια της ματιά, ή άνεξαντλητή και γαλήνια της τρυφερότης τον είχαν αχλωαλώσει και τον έφεραν κοντά στην ευτυχία. Την ευτυχία που ούδέποτε άλλοτε είχε γνωρίσει πριν σχετισθί με τη γυναίκα αυτή, πριν τρία χρόνια.

Μιά και μόνη φορά, σ’ όλο το διάστημα που έζησαν μαζί, είχαν ένα συννεφάκι. Αυτό συνέβη πρό δυο ήμερών, έπειδή εκείνη είχε προμηθευθί ένα φάρμακο κατά της άύπνιας χωρίς να του τό πη.

Όταν ο Ρόντνεϋ της έκαμε την παρατήρησι, εκείνη ξαφνίστηκε και κιτρίνισε, σαν παιδί που τό εικανσε άπάνω σε άταξία. Δεν άνοιξε όμως το στόμα της να του μιλήσει... Σέ λίγο ήταν σαν να μη συνέβη τίποτε.

Τό πραγματικό όνομα του Ουώλτερ Ρόντνεϋ ήταν Ίάκωβος Μπλέικ, τό όνομα που προσκαλούσαν στο νοσοκομείο του Τσάριν Κρός. Είχε εγκαταλείψει τη γυναίκα του πρό τεσσάρων ετών, και είχε παντρευθί τώρα και τρία χρόνια την Μαίρη Γουέλς, τη γυναίκα που καθότανε στην πολυθρόνα δίπλα στη σόμπα. Την είχε γνωρίσει σ’ ένα κοσμικό κέντρο...

Και τώρα να, που την ευτυχία αυτή ήρθε να ταραξί ή συντριπτική άγγελία του ραδιοφώνου.

S. O. S.
“Η πραγματική του γυναίκα βρισκόταν βαρεία άρρωστη στο νοσοκομείο και ήθελε να τον ίδη!

Σηκώθηκε σύντομα, κρατώντας ακόμα τό κεφάλι με τό χέρι του.

— Συγγνώμην, άγαπημένη μου, της είπε. Έχω έναν τρομερό πονοκέφαλο. Πηγαίνω έξω ν’ άναπνεύσω λίγο δροσερό άέρα.

“Η Μαίρη τον κύτταξε ήρεμα, χωρίς να του πη τίποτα.

“Όταν ο Ίάκωβος Μπλέικ βρέθηκε έξω από τό σπίτι, ήταν ή ώρα 11. “Η νύχτα ήταν πολύ ψυχρή. “Ο Ίάκωβος Μπλέικ, ή άλλοιώς ο Ουώλτερ Ρόντνεϋ, ούτε καν αισθανόταν τό κρύο. Τραβούσε με μεγάλα βήματα τό δρόμο του, χωρίς κατέλλο και έspanωφόρι.

— Πρέπει να σκεφθώ, πρέπει ν’ άποφασίσω, έψιθύριζε ταραγμένος.

Γιατί να πάη να την ίδη, έστω κι’ αν επέθαινε;

Αυτή δεκαπέντε χρόνια τώρα τον περιφρονούσε για τη φτώχεια του. Τον έχλεύαζε για την επιθυμία του ν’ άποκτήσουν παιδιά. Τον ρεζίλευε και τον άπειλούσε μπροστά στους φίλους τους. Τον είχε ακόμα συκοφαντήσει για άπιστίες, και γενικά αισθανόταν μια σαδιστική εύχαρίστησι να βασανίζει την εύαίσθητη ψυχή του.

“Υστερα θυμήθηκε τη μέρα, που, βαρυστημένος και μη μπορώντας πιά να την υποφέρει, έφευγε από τό σπίτι του, χωρίς τίποτε να πάρη μαζί του, έκτός από τά ρούχα που φορούσε.

— Δεν θα γυρίσω πιά κοντά σου, της είπε φεύγοντας.

“Εκείνη, άσυγκίνητη, άρκέστηκε ν’ άπαντήση μ’ ένα σαρκαστικό γέλιο.

Λίγον καιρό άργότερα, μετά την άπόδρασί του από τό συζυγικό άσυλο, ο Ίάκωβος Μπλέικ γνωρίστηκε με την Μαίρη Γουέλς.

Τη γυναίκα που του έδωσε όλα, όσα ή νόμιμη γυναίκα του του άρνήθηκε:

Τη συμπάθεια, τη συνεννόησι, την... άγάπη!

Μά κι’ ο Ίάκωβος επίσης την έρωτεύτηκε. “Αμέσως. “Έγραψε λοιπόν στην πρώτη του γυναίκα, προσπαθώντας να πάρη διαζύγιο.

“Εκείνη άρνήθηκε με πείσμα, και μάλιστα δεν τον άξίωσε ούτε άπαντήσεως.

“Ίσως να σκέφθηκε ότι έτσι, έστω κι’ από μακριά, και τόν τυραννούσε, μά δεν άποκλείεται και να σκέφθηκε μήπως χάσει τό σπίτι και τά δικαιώματά της για διατροφή, όταν δεχόταν να τον χωρίση.

Μιά μέρα, ο Μπλέικ, άπελπισμένος ότι δεν θα πάινε τό διαζύγιο και γεμάτος όργη για τη γυναίκα του, παντρεύτηκε παράνομα, και όπως-όπως, την Μαίρη Γουέλς.

Με τό μικρό άτομικό του εισόδημα έζησαν μια εύτυχισμένη ζωή για τρία χρόνια, όταν ξαφνικά τό μοιραίο εκείνο ραδιοφώνημα ήρθε να βυθίση τον Ίάκωβο Μπλέικ στη ζωή της δυστυχίας εκείνης, από την όποιαν είχε ξεφύγει τόσο άνέλπιστα.

Τι έπρεπε τώρα να κάμη; Τό άνδρωσιτικό αίσθημα του έλεγε πως είχε καθήκον να πάη να ίδη τη γυναίκα του, που πέθαινε και τόν καλούσε κοντά της.

“Η λογική όμως τον ήμπόδιζε. “Η μάλλον ο φόβος που δεν είχε κατορθώσει ή ευτυχία του με την Μαίρη να τον εξαλείψη ολότελα. Τόν έπιανε τρόμος στην ιδέα πως μπορούσε ν’ άποκαλυφθί δίγαμος.

Τι άίσχος! Τόν περίμενε ή φυλακή και ή βαθεία περιφρόνησι της Μαίρης, όταν θα μάθαινε την άπάτη! “Οχι, αυτό του ήταν άδύνατο. “Έτσι παλεύοντας μ’ αυτό τό δίλημμα, και βαδίζοντας χωρίς να ξέρη πού, στους έρημους δρόμους, τό μυαλό του ξαφνικά φωτίστηκε με μίαν έμπνευσι που έφερε κάποια γαλήνη στην ψυχή του.

Είχε πάρει μίαν άπόφασι. Θα τάλεγε όλα στη Μαίρη. Θα πήγαινε να ίδη τη γυναίκα του στο Τσάριν Κρός. Θα ώμολογούσε στις άρχές ότι ήταν δίγαμος και θ’ αντιμετώπιζε θαρρετά την τιμωρία του.

“Έπειτα θα παρακαλούσε τη Μαίρη να τον συγχωρήση. “Ήταν τόσο καλή και τόν άγαπούσε τόσο, που θάταν άδύνατο να μην τό κάμη.

Με την άπόφασι αυτή φώναζε ένα ταξί και είπε στο σωφέρ να τον πάη στο σπίτι του.

Αισθανόταν κιόλας μίαν ίκανοποίησι και μίαν έλπίδα ότι θα τά κατάφερνε.

“Όταν πλησίασε στο σπίτι του, είδε έκπληκτος ένα άλλο ταξί να σταθεύη μπρο-

Τιμωροί των ιερών κροκοδείλων

ΤΑ ΦΟΒΕΡΑ ΑΜΦΙΒΙΑ

Γύρω από την Λίμνη Ματαγέ έχει στησει τις καλαμένιες καλύβες της μία μικρή φυλή ειρηνικών μαύρων, οι όποιοι είναι άφιερωμένοι στη λατρεία των κροκοδείλων. Σέ κάθε άλλον άνθρωπον έκτός από αυτούς θα προξενούσε φρίκη ή μελανχολία ή λύπη που είναι γεμάτη τρύπες, από τις όποιες προβάλλουν γουρλωμένα μάτια και τεράστιες σιαγόνες κροκοδείλων. Άλλοίμονο σ’ εκείνον, που θα είχε την τόλμη να πλησιάση κοντά στο άσυλό τους.

Κάποιο ποτάμι, άρκετά πλατύ και βαθύ, χύνει τά νερά του στη λίμνη και άπ’ αυτό με μονόξυλο περνούν οι Ιθαγενείς από την άλλη όχθη, χωρίς να διατρέχουν τόν κίνδυνο να κατασπαράχθουν από τους κροκοδείλους, γιατί λόγω του μεγάλου ρεύματος του ποταμού στο σημείο εκείνο, τά συχαμερά έρπετά τό άποφεύγουν.

ΣΑΡΚΟΦΑΓΟΙ... ΑΓΙΟΙ

“Ο άρχηγός της φυλής, περιποιητικώτατος, είχε τεθή στη διάθεσί μου και προσπαθούσε με κάθε τρόπο να μου παρουσιάση την φυλή του ως την πλέον άτρόμητη, άναφέροντας διάφορα κατορθώματα των προγόνων του. Μιά μέρα περπατούσαμε μαζί και είχαμε άπομακρυνθί άρκετά από τόν καταυλισμό, προχωρώντας προς τό μέρος της λίμνης. Με μεγάλη μου φρίκη έβλεπα τά τρομερά άμφίβια να άναπαύωνται, όταν ο συνοδός μου σήκωσε τά χέρια του ψηλά και άρχισε να προσεύχεται:

— Άγιε Ντονάν... Ιερέ Κροκόδειλε!...

Πολύ Ιερός είναι! του είπα ειρωνικά.

“Εφόσον βέβαια τρέφεται από τις σάρκες σας, πρέπει να τους λατρεύετε...

Με κύτταξε σαν να μην καταλάβαινε τί του είπα και μου άπήντησε σοβαρά:

— Άν ένας κροκόδειλος φάη άνθρωπο, τόν σκοτώνουμε...

Μόλις τελείωσε την προσευχή του ο συνοδός μου, εξακολούθησε τον περίπατό μας, όταν μās προσπέρασε τρέχοντας ένας μικρός μαύρος, κρατώντας στον ώμο του ένα μονόξυλο. Τό έρριξε στο ποτάμι και καθώς επεχείρησε να μπη μέσα, γλύστρησε κ’ έπεσε στο νερό. “Αμέσως άκούστηκε μία σπαρακτική κραυγή και πριν προφτάσουμε να πλησιάσουμε,

στά στην πόρτα του.

— Περιμένετέ με, είπε στο σωφέρ.

Την ίδια όμως στιγμή κιτρίνισε από τρόμο. Ένας άστυνόμος και ένας άστυφύλακας μπαίνανε στο σπίτι του, ενώ τους ύποδεχόταν ή Μαίρη.

Είχε λοιπόν άνακαλυφθί; “Έπρεπε ως τόσο να τό μάθαινε από τόν ίδιον ή Μαίρη, κι’ όχι από την άστυνομία.

— Μαίρη! έφώναξε, παραμερίζοντας τους άστυνομικούς, πρέπει να σου μιλήσω.

“Ο έπιθεωρητής όμως τόν έσπρωξε απότομα, και δείχνοντας ένα γάντι στη Μαίρη, την ρώτησε άυστηρά:

— Είναι δικό σας αυτό τό γάντι;

“Εκείνη έγνεψε καταφατικά, ενώ συγχρόνως χαμογελούσε στο Μπλέικ, μ’ ένα τρυφερό και ήρεμο χαμόγελο.

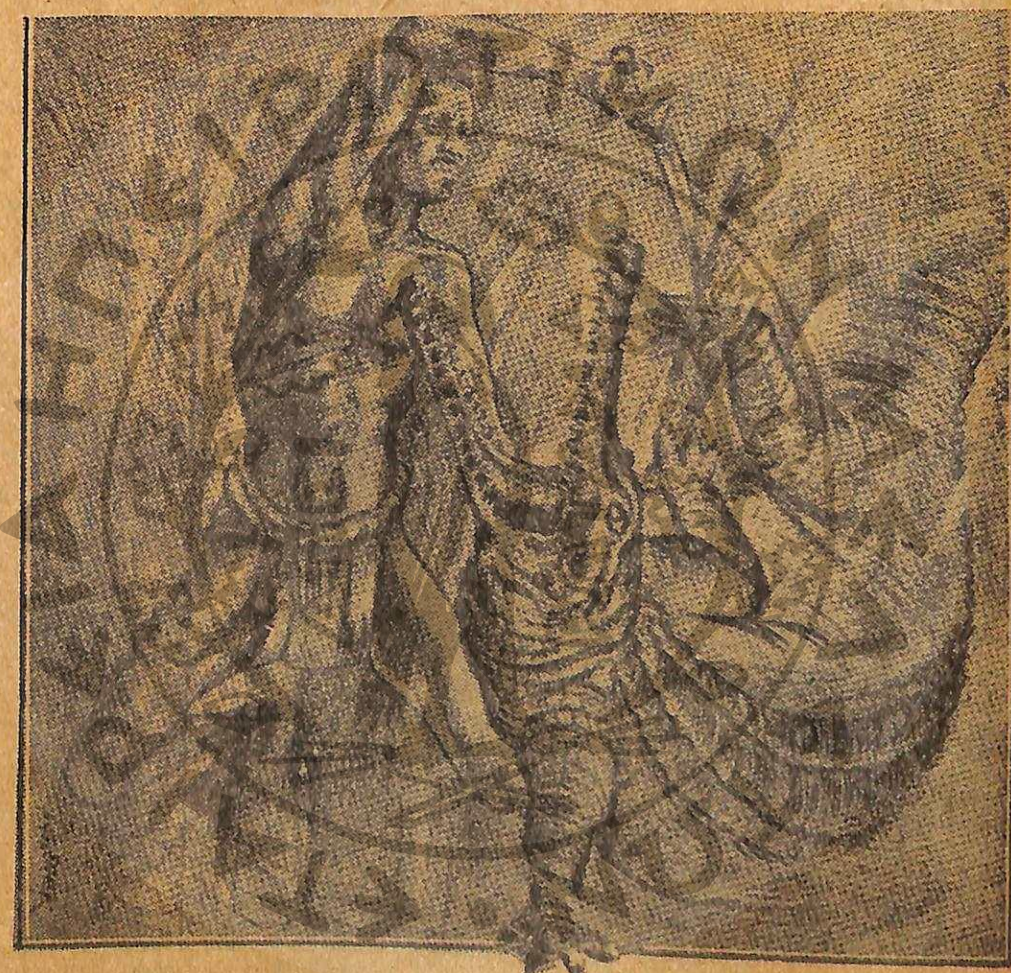
— Έσείς άγοράσατε αυτό τό φάρμακο; εξακολούθησε με θριαμβευτικό ύφος ο άστυνόμος, δείχνοντας συγχρόνως ένα μπουκαλάκι του φαρμάκου.

Και πάλι ή Μαίρη έγνεψε καταφατικά, ενώ κύτταξε με συμπάθεια τόν Μπλέικ.

Τότε ο άστυνομικός έφώναξε έπίσημα:

— Μαίρη Γουέλς! Έν όνόματι του νόμου της κυρίας Ίακώβου Μπλέικ, ή όποία πέθανε από δηλητηρίασι με βερονάλ πριν μιά ώρα στο νοσοκομείο Τσάριν Κρός...

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΜΠΛΕΙΚ

Ο έκδικητός Μπλεικ με μαχαίρι στο στόμας του κροκοδείλου...

σευχες και τις παρότρυνσεις. Ξαφνικά είδα τόν μαύρο να κολυμπά προς τό μέρος των κροκοδείλων. Αυτοί, όμως, εξακολουθούσαν να μένουν άτάραχοι, όταν τέλος άποφάσισε ένας ν’ αφήση την άπάθειά του και να προχωρήση προς τό μέρος του μαύρου.

— Μπασαγιά... Μπασαγιά, κροκόδειλος!... φώναζαν οι Ιθαγενείς που παρακολουθούσαν με άγωνία τη σκηνή. “Ο έκδικητής βούτηξε τότε κάτω από τό νερό, ενώ έγω είπα μέσα μου ότι έφτασε πιά ή τελευταία του στιγμή... Θυμωμένος γύρισα προς τό μέρος του άρχηγού της φυλής και του είπα άυστηρά:

— Είναι άπάνθρωπο να παρακολουθήτε με τόσο άπάθεια την εξόντωσι ενός συνανθρώπου σας...

“Ο άρχηγός, που όπως φαίνεται δεν του έκαναν εντύπωσι τά λόγια μου, μου άπήντησε με τό φυσικώτερο ύφος:

—“Ο έκδικητής θα σκοτώση τόν κροκόδειλο... “Αν δεν τόν σκοτώση, δεν επιτρέπεται να βγίη έξω!...

Ο ΣΥΓΧΩΡΗΜΕΝΟΣ ΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ

“Εκείνη τη στιγμή ο μαύρος ξαναφάνηκε στην επιφάνεια κολυμπώντας προς τό μέρος του κροκοδείλου που φαινόταν σαν μαγνητισμένος από τό βλέμμα του έκδικητού». “Αμέσως χάθηκαν και οι δυο και σε λίγο μία μεγάλη κηλίδα αίματος σκέπασε τό μεγαλύτερο μέρος της λίμνης.

Δεν είχα προφτάσει να συνέλθω, όταν είδα τόν μαύρο να κολυμπά προς την άκτι, κρατώντας τό ματωμένο μαχαίρι του στο χέρι. Και ενώ οι ύπόλοιποι κροκόδειλοι έτρεχαν να κατασπαράξουν τόν ήττημένο συνάδελφό τους, ο νικητής γεμάτος χαρά και χωρίς την παραμικρή άμυχή έβγαινε στην άμμουδιά, όπου οι Ιθαγενείς τόν υποδέχθηκαν με άλλαλαγμούς.

Ε. Θ. ΒΟΛΟ.

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΚΤΗ ΞΕΛΗΝΗ

Ένα καταπληκτικό και άφάνταστο έργο

ΜΙΑ ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

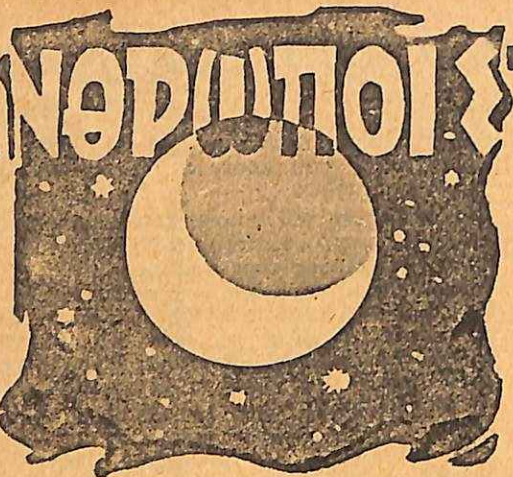
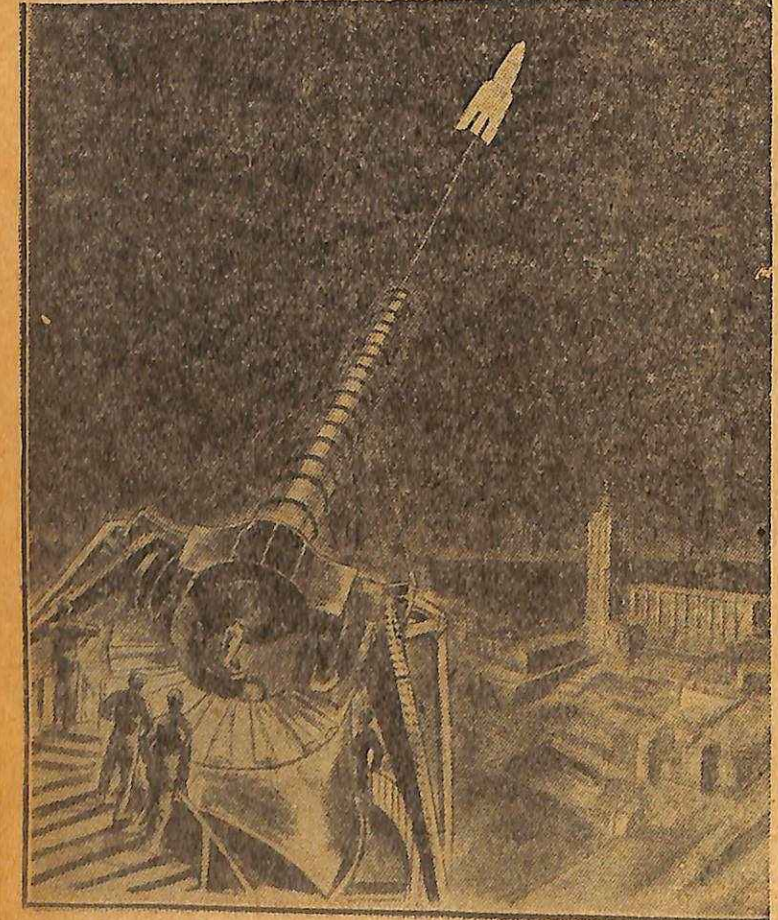
-Δέκα!
-Δώδεκα!
-Δεκαπέντε!
Ξαφνικά μούρθε κι' έμένα να φωνάξω «Είκοσι» και φώναξα:
-Είκοσι!

Τώρα γιατί φώναξα «είκοσι», δεν το ξέρω, ούτε ξέρω πώς βρέθηκα μέσα σ' αυτή την αίθουσα που έβγαζαν σε πλειστηριασμό ένα σωρό κοιμωά επιπλα και μπιμπλό, κι' άκόμη περισσότερο δεν μπορώ να σάς πω τί γύρευα εγώ, ο Μπένφορ, απόφοιτος του Πανεπιστημίου της Όξφόρδης, σ' αυτή την άριστοκρατική συνοικία του Λονδίνου.

Τό βέβαιον όμως είναι, ότι αφού πήρα τό δίπλωμά μου και μία συστατική επιστολή για κάποιον διακεκριμένον έπιστήμονα του Λονδίνου, ανέβηκα στο τραίνο κι' έφθασα ένα βράδυ στην άμιχλώδη αυτή πρωτεύουσα της Άγγλιας.

Φίλους δεν είχα και γι' αυτό δεν έβγηκα να τους βρω. Κ' έτσι κοιμήθηκα νωρίς σ' ένα μικρό ξενοδοχείο και σηκώθηκα πρωί-πρωί. Βγήκα στους δρόμους, γυρίζα χωρίς να ξέρω που πήγαινω, βέβαιος ότι άμα θάρχότανε ή ώρα 11½ και θα ζητούσα τό δρόμο που ήθελα από έναν πόλισμαν, θά με κατετόπιζε για να βρίσκωμαι στίς 12 ακριβώς στο σπίτι του έπιστήμονος, με τόν όποιον θά συνεργαζόμουν.

Στίς 10 περιπλανώμουν ανάμεσα σε ώραία και μεγαλοπρεπή μέγαρα. Τά κύτ-

ταζα με περιέργεια κι' ευχαριστιόμουν ότι ζούσα, άνάπνεα κι' εγώ τόν άέρα τών ευγενών, που κατοικούσαν εκεί μέσα. Μόλις έστριψα μια γωνία, είδα πολλά αυτοκίνητα σταματημένα μπροστά σ' ένα μέγαρο με πολύ αούστηρήν εμφάνισι. Εκείνη τη στιγμή σταμάτησε άλλο ένα άκόμα αυτοκίνητο. Ένας γεροντάκος πολύ κομψοντυμένος βγήκε, συνοδεύοντας μία ξανθή και ώραια νέα. Πολύ συμπαθητικός ό γεροντάκος, μά περισσότερο έλκυστική ή κοπέλλα. Χωρίς να τό θέλω, έρριξα μία ματιά στο ντύσιμό μου, αλλά ήταν καινούργιο. Τώχα φτιάσει έπιτηδες για την πρώτη μου εμφάνισι στη μεγαλόπολι.

Πλησίασα την πόρτα του μεγάρου. Κάποιος θόρυβος έρχόταν από μέσα. Πάντως ήταν πολύ νωρίς για γλέντι ή και για καμιά δεξίωσι. Ίσως καμιά κηδεία. Δεξιά και άριστερά στην πόρτα ύπήρχαν δυό έντυπα χαρτιά κολημένα. Διάβασα: «Πλειστηριασμός». Χωρίς να διαβάσω παρακάτω, προχώρησα στην είσοδο. Πρώτη φορά θά πήγαινα να παρευρεθώ σε πλειστηριασμό.

Πολύς ώραϊόκοσμος συνωσιζόταν σ' ένα μεγάλο σαλόνι, στο όποιο ήσαν έκτεθειμένα διάφορα άριθμημένα έπιπλα, πίνακες και μπιμπλό. Άκουσα να φωνάζουν:

«Ακούσα να φωνάζουν ξυθιμούς, κι' ένα σφυράκι, να έπισφραγίξη με τρία χτυπήματα την κατακύρωσι σ' εκείνον που έδινε τά περισσότερα.

Ξαφνικά κάποιος κλητήρας σήκωσε έναν πίνακα που έφερε τόν άριθμό είκοσι, κι' άρχισε από τη μία λίρα. Κύτταξα τόν πίνακα, μά δεν παρίστανε τίποτα τό σπουδαίο. Ένα φεγγάρι, μερικά άστέρια κι' ένα σκοτεινό ούρανό. Φτάσανε στίς δέκα λίρες. Δίπλα μου μία γυναικεία φωνή φώναξε: «δώδεκα».

Γύρισα και κύτταξα. Ήταν ή νέα που είδα προηγουμένως να συνοδεύη τό γέρο. Κάποιος άλλος από απέναντι φώναξε: «δεκαπέντε». Γύρισα και είδα τη νέα. Είχε κοκκινίσει. Κάτι ψιθύριζε στον γεροντάκο. Δεν ξέρω τότε πώς, άσυνάσθητα, φώναξα εγώ: -Είκοσι!

Ο γεροντάκος με κύτταξε καλά-καλά, κι' ή νέα φάνηκε σάν να τάχσσε. Ο άλλος που είπε προ-

Του μεγάλου "Αγγλου συγγραφέως ΟΥΕΛΣ

ήτερα δεκαπέντε, χαμογελούσε ειρωνικά. Έν τώ μεταξύ τό σφυράκι χτύπησε τρεις φορές και ό πίνακας, χωρίς να τό καταλάβω, μου άνήκε.

Διέκρινα στα μάτια της νέας ένα δάκρυ, και στο πρόσωπο του γεροντάκου μιά άγανάκτησι. Όταν έψαξα τό πορτοφόλι μου δεν είχα μέσα παρά μονάχα είκοσι λίρες, ακριβώς. Ντροπιάστηκε, πλήρωσα, πήρα τόν πίνακα και σούρνοντάς τον, διευθύνηκα προς τη σκάλα.

Άκούμπησα στο κεφαλόσκαλο μιά στιγμή ν' αναπνεύσω. Είχαν φύγει οι είκοσι λίρες μου!... Τό μέτωπό μου πλημύρισε από ιδρώτα. Η άτμόσφαιρα του χώλ μ' έπνιγε, άνάσσινα θραεία. Κι θύνηνα να κοιμηθώ στα παγκάκια του Χάιντ-Πάρκ και να μείνω νηστικός για ένα μήνα. Τί ήθελα να πάρω τόν πίνακα; Τί μ' έσπρωξε να φωνάξω τό «είκοσι»;... Τώρα θυμάμαι καλά: τά δυό γαλανά μάτια της ξανθής.

Άκουσα πίσω μου βήματα. Είδα τόν γεροντάκο να περπατά βαρεία, στηριζόμενος στο μπράτσο της νέας. Μία σκέψι πέρασε από τό μυαλό μου. Έτσι ή άλλωδώς, τίς είκοσι λίρες τίς έχασα που τίς έχασα, ό πίνακας δεν μου χρειαζότανε... Καί προχώρησα δυό βήματα.

Συγγνώμη, ψιθύρισα, άγόρασα έναν πίνακα, που δεν μου χρειάζεται. Άσφαλώς εσάς θά σάς ένδιέφερε κάπως, για να λάβετε μέρος στον πλειστηριασμό. Μοι έπιτρέπετε να σάς τόν χαρίσω;

Τά μάτια του γέρο με κύτταξαν με κάποια κατάπληξι. Δέ μίλησε, στράφηκε όμως στη νέα, ή όποια μου είπε με κάποια σοδαρότητα:

-Θέλετε να συνοδέψωμε τόν παπού έως τό αυτοκίνητο;

Μέ τό ένα χέρι κρατώντας τόν πίνακα και με τό άλλο τό μπράτσο του «παπού», κατέβηκα μαζί με τη νέα έως τό αυτοκίνητο.

Ο οδηγός άνοιξε την πόρτα. Βοηθήσαμε τόν «παπού» να καθήση, άκούμπησα τόν πίνακα μέσα σ' αυτοκίνητο. Άνέβηκε κι' εκείνη κι' έπειτα:

-Θέλετε να μάς συνοδεύσετε έως τό σπίτι; μου είπε.

Μέ μηχανικές κινήσεις, μπήκα. Άσφαλώς κάτι τό ιδιαίτερο είχε αυτή ή νέα, που με παρέσυρε άσυναίσθητα από τό κεφαλόσκαλο του μεγάρου έως τό κάθισμα του αυτοκινήτου.

Δέν τολμούσα να μιλήσω, μά ούτε και να ρωτήσω τίποτε.

Σέ λίγο φτάσαμε μπροστά σε μιά έπαυλι. Κατεβήκαμε με τόν ίδιο ρυθμό, άνεβήκαμε πάλι κάτι σκάλες και μπήκαμε μέσα σ' ένα μεγάλο σαλόνι.

Εμείνα για ένα τέταρτο μόνος. Σ' αυτό τό άναμεταξύ βρήκα καιρό να κυττάξω γύρω μου τό κάθε τί που στολίζε αυτό τό σαλόνι. Τίποτε δεν μούκανε τόση έντύπωσι, όσο οι πίνακες με τούς πειρατές. Έτσι τούς χαρακτήρισα, γιατί τά πρόσωπα που παρίσταναν, είχαν κάτι άγριες όψεις, άχτένιστα μαλλιά, και ένα βλέμμα πολύ σκληρό κι' άς ήταν ζωγραφιστό.

Η πολυτέλεια του σαλονιού ήταν μεγάλη. Τό κατάλαβα άμέσως ότι βρισκόμουν σ' ένα άρχοντικό σπίτι, αλλά μου τό είπανε και οι ίδιοι μόλις ξαναμπήκανε σε λίγο στο σαλόνι.

-Λόρδος Ουϊστον, ή έγγονή μου, μίς Τζένη Ουϊστον.

«Τί κρίμα», σκέφθηκα, «να μην έχω κι' έγώ έναν τίτλο! Καί όμως μέσα στην

τσέπη μου βρισκόταν άκόμη τό δίπλωμά μου.

-Δόκτωρ Τζιμ Μπένφορ. Δώσαμε τά χέρια, καθήσαμε και περίμενα. Δεν άργησα ν' άκούσω κάποιον από τούς δυό να μιλά. Ήταν ό γέρος, άλλωγμένως τώρα, άλλοιώτικός, χαρούμενος και ευθυτενής στην πολυθρόνα του.

-Δόκτωρ Μπένφορ, μάς συγκινεί ή ευγενική σας χειρονομία. Ευχαριστούμε για την προσφορά σας. Έν τούτοις άρνούμεθα. Ο πίνακας κατακυρώθηκε έπ' όνόματί σας, θά μείνη έπ' όνόματί σας, και σάς άνήκει. Πλήν άν... θελήσετε να μάς δεχθίτε συνεταιρούς... Δηλαδή, όχι έμένα, γιατί έγώ πιά δεν βρίσκομαι στην ήλικία που έλπίζει πολλά πράγματα άκόμα από τη ζωή, αλλά την άνηψιά μου. Δέχεσθε τό συνεταιρισμό της;

Η λέξις «συνεταιρισμός» χτύπησε σ' αυτά μου με όλη την έμπορική της σημασία. Πάντως εγώ δεν έβλεπα πουθενά τό σκοπό αυτού του συνεταιρισμού. Τά μάτια μου έπεσαν στον πίνακα, έπειτα στη νέα, μά και πάλι τίποτα έκτός από τό φεγγάρι του πίνακος και τά γαλανά μάτια της νέας δεν είδα.

Ο γέρος έξακολούθησε: -Αν δεχθίτε, θά σάς υπογράψω άμέσως ός προκαταβολή ένα τσέκ από πέντε χιλιάδες λίρες, έν τώ μεταξά εγώ έτοιμάζω τό συμφωνητικό και περνάτε τό βράδυ να μάς πάρετε, να πάμε σε κανένα κέντρο να γλεντήσωμε τό ευχάριστο αυτό γεγονός.

Και πριν άκόμα να καταλάβω καλά-καλά περί τίνος έπρόκειτο, ό γέρος μου έδωσε τό χέρι.

-Σύμφωνοι;

-Σύμφωνοι, ψιθύρισα.

Τότε τό λευκό ώραϊό χεράκι της νέας άπλώθηκε να πιάση τό δικό μου και τά μάτια μου άντίκρυσαν μέσα στα γαλανά της μάτια όλη τη χαρά μιάς ευτυχισμένης στιγμής στη ζωή της.

Ο λόρδος Ουϊστον ύπέγραψε τό τσέκ και έπρόφερε:

-Μπάνκ όφ Ίγκλαντ.

Τό χέρι μου έτρεμε καθώς έπαιρνα τό τσέκ και τά μάτια μου είχανε θολώσει. Σέ λίγο βρισκόμουν κιάλας κάτω στο άπέναντι πεζοδρόμιο.

Γύρεψα να προσανατολισθώ, να ιδώ τόν δρόμο και τόν άριθμό. Ένα ταξί περνούσε. Τό φώναξα και μουρμούρισα:

-Μπάνκ όφ Ίγκλαντ.

Βαστούσα πέντε χιλιάδες λίρες, κι' αυτές ήσαν για προκαταβολή: έτσι είχε πη ό γέρος! Δεν άναιρευόμουν, δεν διάβαζα κανένα παραμύθι της Χαλιμάς, ούτε είχα πάθει καμιά παραίσθησι.

Χτύπησα τό χέρι μου δυνατά στον πάγκο του ταμείου της Τραπεζής. Πόνεσα. Άρα ήμουν έύπνιος!... Ο υπάλληλος άκουσε τόν κρότο και με κύτταξε.

-Μήπως θέλετε να κάμετε καμιά κατάθεσι; με ρώτησε.

-Βεβαίωτατα, είπα. Καί προχώρησα να καταθέσω τίς τέσσερες χιλιάδες.

«Δόκτωρ Τζιμ Μπένφορ, Δόκτωρ Τζιμ Μπένφορ!» -Όχι μιά, όχι δυό, πέντε... δέκα φορές ίσως άκουσα και είδα τόνόμά μου γραμμένο στα διάφορα χαρτιά.

Μ' ένα βιβλιάριο στο χέρι, ένα μπλόκ έπιταγών και χίλιες λίρες μετρητά στην τσέπη, περιμένω νάρβη τό βράδυ να πάω να λύσω τό μυστήριο της άπροσδοκήτου αυτής κληρονομιάς...

II

ΤΟ ΠΗΓΑΔΙ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

Σας έχει τύχει ποτέ τό πρωί να είσαστε άδέκαροι και τό μεσημέρι να βρίσκεστε με πέντε χιλιάδες λίρες;

Όχι, βέβαια. Αυτό μονάχα σε μένα συνέβη. Καί νάξερα τολμάχιστον πώς και γιατί μου έδωσε την προκαταβολή αυτή ό Λόρδος Ουϊστον, για ποιά σκοπό και για ποιά δουλειά μ' έκανε συνεταιρό; Μήπως; Άλλά δεν ήτο δυνατόν! Μπο-

Τί είναι οι έπιδότι άνθρωποι στη σελήνη; Άπλοστάτα είναι τό πιο παράδοξο έργο του γίγαντος Άγγλου συγγραφέως Ουέλς, ό όποιος ονομάζεται διεθνώς: -Ο Ισχυρότερος νους της γής!

Τό έξωτικό και τεράστιο αυτό έργο θά σάς δηγήση, διά μέσου σκηνών λίγγου, στα ύπερα θαράρα του άπειρου, θά σάς μεταφέρη, με τά στερά της φαντασίας, στα χάρη του άστρικού διαστήματος, στα φοδερά και άβυσσάλα τοπεία της Σελήνης...

Πήτε μου, λοιπόν, όσο μεγάλος και να είναι ό ζωγράφος που τό έφτιασε, ένα φεγγάρι και λίγα άστέρια, - να συνεννουμέθα, ζωγραφιστά - μπορούν να φάσουν την άξία μιάς τιμής που δίνουν μονάχα προκαταβολή πέντε χιλιάδες λίρες; Ποτέ...

Μονάχα άν ήμουνά ό ιδιοκτήτης του φεγγαριού και τό πουλούσα...

Για φαντασθήτε να ήμουνά ιδιοκτήτης της σελήνης... Ένα άεροπλάνο, μία βολίδα, να πηγαίνο και νάρχωμαι... Νά κυδάλω χρυσάφι, να τό πουλώ, και να ξαναφεύγω... Έγώ μόνο!

Τί είν' αυτά που συλλογίζομαι; Άσφαλώς τά πρωίνα γεγονότα, ό άπρόοπτος πλούτος μου θά με κάνει να τρελλαθώ... Έχω άπέναντί μου τό ρολογι και κυττάζω νάρθουν οι έπτά να πάω να θρω τό λόρδο Ουϊστον και την άνηψιά του.

Κύτταξα, λοιπόν, ν' άσασχολήσω τόν καιρό μου κάπως καλλίτερα, κι' έτσι θαν έσήμωνα έπτά τό ρολόγι της Πλατείας Τζόφρη, εγώ χτυπούσα τό κουδούνι του μεγάρου Ουϊστον.

Ο λακές μου άνοιξε, αλλά στο χάλδρθιο έτοιμοι για να θγούνε ό λόρδος με την άνηψιά του μου πρόσφεραν τό πρώτο τους χαμόγελο.

Δέν είχε να πη κανείς τίποτα για τό ντύσιμό μου, είχα εοδέμει τριακόσιες λίρες τό άπόγευμα να πλουτίσω τη γκαρνταρόμπα μου.

Μία «Σουίφτ» μάς περίμενε στην έξω-πορτα.

Μισή ώρα περίπατο έξω στα προάστεια, κι' άλλη μισή μέσα στα φώτα του Λονδίνου. Κατεβήκαμε στίς όχτώ να ξεμουδιάσωμε έξω από τό «Φλάουερς Ρήστορα άντ Κάμπαρετ».

Ο λόρδος που είχε ξαναπάρει την ευθυγαμία του κορμιού του διηύθυνε όλη την κίνση της έκδρομής.

Μάς έφερε σ' ένα τραπεζάκι άπόκεντρο, μακριά από τό θόρυβο της μουσικής και του χορού.

Στίς δέκα τά φώτα άρχισαν, ν' αλλάζουν χρώματα. Χόρεψα και γώ δύο φορές με τη μίς Τζένη. Άσφαλώς θά φέρθηκα σάν πρωτάρης γιατί ένοικισα να τρέμω δόλοκληρος όταν ή ξανθή και ώραιά αυτή κοπέλλα εύρέθηκε στην άγκαλιά μου μέσα σ' ένα νουσταλγικό τογκό.

Η συνεταιρός μου ήταν πολύ θελκτική. Στίς 11 χωρίζαμε έξω από τό μέγαρό της. Τ' αυτοκίνητό της μ' έφερε και μένα μέχρι τό ξενοδοχείο μου.

Στίς δώδεκα πιά πλάγιασα και μέσα από τό νομό μου πρόβαλε σάν κινηματογραφική ταινία όλη ή συνομιλία, όλη ή διήγησι του λόρδου, μά και αυτή ή έκζηγησι της περιπέτειας κληρονομιάς.

Σ' ένα νησί τό Ειρηνικό έφθασαν μία μέρα τρεις νέοι. Ο Πήαρς, ό Ουϊστον και ό Κόρβις. Τρία έγγυλεόπουλα, φίλοι και έρασιτέχνη της περιπέτειας και του κινδύνου.

Ο πρώτος εύρηκε μέσα στα χαρτιά του παπού του ένα έγγραφο, κι' ένα χάρτη. Τό έγγραφο αυτό περιείχε την όλη ιστορία και όράσι του παπού του, μια δράσι σχεδόν πειρατική, ή όποια κατέληξε σ' ένα εξαγνισμό. Μέσα σ' ένα μικρό δάσος του νησιού έκείνου ύπήρχε μία σπηλιά, και μέσα σ' αυτή τη σπηλιά κρυμμένος ένας θησαυρός. Έπρόκειτο, λοιπόν, οι τρεις αυτοί νέοι να θρούνε αυτό τό θησαυρό, που ό πατέρας του Πήαρς τόν θεωρούσε για μία ούτοπία, κι' έτσι ό έγγονος με τούς άλλους δύο φίλους του άνέλαθαν την περιπέτεια.

Έπειτα από πολλούς κινδύνους εύρηκαν τό θησαυρό και τόν κουβάλησαν στο καραβάκι που είχαν άγοράσει. Στ' άναμεταξύ τούς πέρασε ό τρίτος φίλος, ό Κόρβις, κι' έτσι οι δύο νέοι μονοι ξεκίνησαν για την έπιστροφή τους. Δέ μάλωσαν καθόλου στη μοιρασία. Τό 1)3 πήρε ό Ουϊστον και τά άλλα 2)3 ό Πήαρς. Ήταν όμως τόσο μεγάλος ό θησαυρός αυτός που τό 1)3 του Ουϊστον έξαργυρώθηκε σε πολλά έκατομμύρια όταν φθάσανε στο Λονδίνο.

Ο λόρδος Ουϊστον χρωστούσε, λοιπόν, όλη την περιουσία του στους θησαυρούς του άρχιπειρατού παπού του φίλου του Πήαρς.

Ο Πήαρς όμως ήταν άνήσυχο πνεύμα, είχε σπουδάσει μηχανικός και έώδεε τεράστια ποσά στην κατασκευή διάφορων μηχανημάτων.

Ο ήλεκτρισμός ως κίνησις έπαιξε τό μεγαλύτερο ρόλο σ' αυτά τά μηχανήματα. Περιέργες, πρωτότυπες εφευρέσεις, έκρηκτικά μηχανήματα. Τέλος μία μέρα ό Πήαρς εφώνασε τόν Ουϊστον στο μέγαρό του και τόν έπεισε να υπογράψη ένα συμβόλοιο ζωής και θανάτου.

Η ζωή και ό θάνατος ήταν δύο λέξεις με τίς όποιες έχαρακτήριζε ό Πήαρς την εχεμύθεια.

Ήταν ή πρώτη φορά που ό Πήαρς άνεκοίνωνε σ' έναν άλλο τούς καρπούς εργασίας του δέκα έτών, κι' αυτόν τόν άλλο τόν έπαιρνε για σύντροφο του στο μεγαλύτερο πείραμα που θ' άνακάτωνα όλο τόν κόσμο.

Ούτε λίγο, ούτε πολύ. Με όλη την ψυχρή άφέλεια, αλλά και τόλμη έθεσαν τίς βάσεις για ένα ταξίδι στη σελήνη.

Οι δύο άντρες μιλούσαν σάν να έπρόκειτο να πάρουν τό άεροπλάνο και να πάνε από τό Λονδίνο στο Παρίσι.

Ο Ουϊστον βέβαια έγέλασε με την άπλότητα του Πήαρς, εκείνος όμως για κάθε άλλη άπάντησι τόν πήρε με τ' αυτοκίνητό του και τόν πήγε σ' ένα άπομακρυσμένο κτήμα τρεις ώρες έξω από τό Λονδίνο.

(Η συνέχεια στο έρχόμενο)

Δέν ξέρω πώς, άσυνάσθητα, φώναξα εγώ: -Είκοσι!

Οι στάρ μας λένε τὰ μυ- στικά τους

ΠΩΣ ΚΡΙΝΟΥΝ ΤΟΝ ΕΑΥΤΟ ΤΟΥΣ

Όλοι, είτε έχουμε είτε δεν έχουμε τὸ δικαίωμα, αὐτοχειροτονούμεθα κριτικοὶ καὶ ἐλέγχουμε τὴν ὁμορφιά ἑνὸς ἀστέρος, πὺ βλέπουμε ἐπάνω στὴν ὁθόνη.

—Τὶ ὠραία μάτια πὺ ἔχει ἡ Ντολ-
ρὲς ντέλ Ρίο!, ἀκοῦμε τὸν ἕνα νὰ λέη.

—Τὶ ἀσχημα πόδια αὐτὰ τῆς Μαρλένε
Ντῆτριχ!, ἐκφράζεται ὁ ἄλλος.

—Τὶ γελοῖο πὺ εἶνε τὸ στόμα τοῦ Φερ-
ναντέλ! ἀποφαίνεται μιά μοδιστρούλα.

Τὸ κριτικάρισμα αὐτὸ γίνεται διαρκῶς
ἀπὸ μικροὺς καὶ μεγάλους, ἀνεύθυνα καὶ
ἀναλόγως τοῦ προσωπικοῦ γούστου καθε-
νός.

Τὶ ἰδέα ἐν τούτοις ἔχουν οἱ ἴδιοι οἱ
στάρ γιὰ τοὺς ἑαυτοὺς των; Τὶ τοὺς ἀρέ-
σει καὶ τί δὲν τοὺς ἀρέσει ἀπὸ τὰ χαρα-
κτηριστικά τους, ἀπὸ τὸ παίξιμό τους, ἀ-
πὸ τὸν χαρακτήρα τους; Ἐχουν συνείδη-
σι τῶν προτερημάτων καὶ ἐλαττωμάτων
τους; Ἐχουν τὸ γνῶθι σαυτὸν;

Τὴν ἰδέα αὐτὴ εἶχε τὴν ἔμπνευσι νὰ ἐκ-
μεταλλευθῇ ἡ ἀμερικανίδα ρεπόρτερ μὲς
Βίνιφρεντ Αἰντελὸτ καὶ τὰ ἀποτελέσμα-
τα τῆς καμπάνιας τῆς ἐδημοσίευσε σ' ἕνα
κινηματογραφικὸ περιοδικὸ τῆς Νέας Ὑ-
όρκης.

Ἄννη Ὀντρα: Ἡ ἀτακτὴ κοὺκλα τοῦ σινεμά.

Ἰδοὺ μερικές ἀπαντήσεις:

Στὴ Βιρτζίνια
Μπριουὺς ἀπὸ τὸν
ἑαυτὸ τῆς—στὴν
ὁθόνη—τὸ περισ-
σότερον πὺ τῆς
ἀρέσει εἶνε τὰ
μάτια τῆς καὶ
τὸ ὀλιγώτερον τὸ
πηγῶνι τῆς.

Ἡ Κινεζοπού-
λα γόησσα Ἀν-
να Βόγκ ἐδήλω-
σε πὺς συχαίνε-
ται τοὺς ἀν-
θρώπους πὺ ἀ-
γαποῦν τὸν ἑαυ-
τὸ τους. Περιω-
ρίσθηκε λοιπὸν
νὰ δώσῃ μόνον γνώμη γιὰ τὶς ὁμορφιές
καὶ ἀσχημίες τοῦ χαρακτήρος τῆς.

Ἀνέ-
τρεξε στὴν κινεζικὴ γενεαλογία τῆς, γιὰ
νὰ καταλήξῃ σὸ συμπέρασμα, πὺς ἀπ'
τοὺς προγόνους τῆς κληρονόμησε τὸ προ-
τέρημα νὰ ἀντικρύξῃ τὸ κάθε τί μὲ ψυ-
χραιμία. Ἐἰς τὸ Χόλλυγουντ—εἶπε—εἶ-
νε ἕνας δύσκολος τόπος, ὅπου καὶ οἱ πῶ-
λύχροιμοι ἀκόμη χάνουν καμμιὰ φορὰ
τὴν ὑπομονή τους. Πάντως ἡ Μαίη δια-
τείνεται ὅτι ἡ γαλήνη εἶνε μέσ' στὴν ψυχὴ
τῆς κι' ὅτι γεννήθηκε μὲ τὸ προτέρημα
αὐτὴ.

Ἡ Ἄλλις Γουάιτ εἶνε ἐνθουσιασμένη γιὰ
τὴν δημοτικότητα τῆς. Σὲ πολλὰς πρε-
μιέρες ἔργων τῆς πὺ παρίσταται αὐτο-
προσώπως, διάφορες σοβαρὲς κυρίες τὴν
φωνάζουν μὲ τὸ μικ ς τῆς ὄνομα σὰν νὰ
τὴ γινώριζαν ἀπὸ πολλὸν καιρὸ. Μ' ὅλα
αὐτὰ δὲν ἀγαπᾷ τοὺς ρόλους τῆς. Τὸ μόν-
ον καλὸ πὺ τοὺς ἀναγνωρίζει, εἶνε ὅτι
τὴν ἐμφανίζουν πάντα πὺν νεώτερη ἀπὸ
ὅ,τι εἶνε καὶ ἰδίως ὅταν τύχῃ κανεὶς κα-
λὸς ὁπερατέρ.

Ἡ Κάρεν Μόρλεϋ ἀγαπᾷ τὶς ψεύτικες
βλεφαρίδες μὲ τὶς ὁποῖες ἐμφανίζεται στὴν
ὁθόνη. Τῆς φαίνονται σὰν νὰ ἦσαν ἀληθι-
νές, γιὰτὶ τέτοιες βλεφαρίδες θὰ ἤθελε
νὰ εἶχε πάντα. Ὅ,τι δὲν τῆς ἀρέσει ἀπὸ
τὸν ἑαυτὸ τῆς στὴν ὁθόνη εἶνε τὸ περπά-
τημά τῆς. Ἐνῶ ἔξω περπατᾷ χαριτωμένα,
ὅταν παίζῃ... σασιτίζει καὶ χάνει τὰ βή-
ματά τῆς.

Ὁ Νασιλ Χάμιλτον εἶνε ἐπιφυλακτικὸς.
Τὸ μόνον πὺ δὲν τοῦ ἀρέσει ἀπὸ τὸν ἑαυ-
τὸ του, εἶνε τὸ χαμόγελό του. Τὸ βρίσκει
πολύ... βλακῶδες!

Ὁ Ντοῦγκλας Μοντγυμόμερρυ εἶνε ἀπο-
λύτως ἱκανοποιημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του
ὅπως τὸν βλέπει στὴν ὁθόνη. Τὰ μόνον
πὺ τὸν ἀπογοητεύουν εἶνε τὰ ἐξωγκω-
μένα μῆλα τῶν παρειῶν του, τὰ χωρὶς
λωθὸ αὐτιά του καὶ τὰ εὐθύγραμμα πό-
δια του.

Ἡ Ἐλίζα Λοὺκ δὲν εἶνε εὐχαριστημένη
ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς. Τῆς ἀρέσει πολὺ τὸ
περπάτημά τῆς καὶ γενικῶς ὅλες οἱ κι-
νήσεις τῆς, ὅπως τὶς βλέπει στὴν ὁθόνη.

Ἡ ΗΛΙΚΙΑ ΤΟΥΣ

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς θαυμαστὰς καὶ τὶς
θαυμάστιες τῶν διαφόρων ἀστέρων τῆς
ὁθόνης θὰ ἀπογοητεύονταν ἴσως μαθαίνον-
τας ὅτι μερικά ἀπὸ τὰ εἰδωλά τους ἔ-
χουν... τὰ χρονάκια τους. Ἀντιθέτως ἄλ-
λοι θὰ τῶπαρναν κατάκαρδα ἂν τοὺς ἀ-
πεκάλυπτε κανεὶς ὅτι κάποιοι σεβαστοὶ
γι' αὐτοὺς στὴν τέχνη καλλιτέχναι εἶνε
ἀκόμη νεαροὶ στὴν ἡλικία καὶ συνεπῶς
ἀνίσχυροι γιὰ νὰ σηκώσουν στίς πλάτες
τους τὸ βάρος μιᾶς μεγάλης δόξας.

Ἰδοὺ μερικοὶ ἀριθμοὶ, ἀπογοητευτικοὶ
εἴτε γιὰ τοὺς πρώτους εἴτε γιὰ τοὺς δεύ-
τερους:

Ἡ Μαρλ Μπέλ	εἶνε	39	χρόνων
Ἡ Σίρλεϋ Τέμπλ		6	
Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο		29	
Ἡ Λιλ Ντάγκοφερ		50	
Ἡ Λίλιαν Χάρβεϋ		33	
Ἡ Γκαμπὺ Μορλαί		42	
Ἡ Μπριγκίτε Χέλμ		31	
Ἡ Μαρλένε Ντῆτριχ		44	
Ἡ Τζάννι Μακντόναλντ		30	
Ἡ Ὑγκέτ Ντυφλῶ		47	
Ἡ Τζίνα Μανὲς		45	
Ἡ Ἀναμπέλλα		32	
Ἡ Σιμόνη Σιμον		23	
Ἡ Καίτε φὸν Νάγκυ		28	
Ὁ Ἀνρὺ Γκαρά		32	
Ὁ Κόνραντ Φάιτ		43	
Ὁ Σάρλ Μπουαγιέ		39	
Ὁ Ζάκ Κατλαίν		36	
Ὁ Ζάν Μυρά		43	
Ὁ Μπέμπυ Λερούα		3	

Τὰ σκανδαλάκια τους Ο ΑΔΙΟΡΘΩΤΟΣ ΑΔΟΛΦΟΣ...

Ὁ Ἀδόλφος Μανζοῦ εἶνε εὐτυχής.
Καὶ ξέρετε γιὰτὶ;

Γιὰτὶ ἀπέκτησε μιά μεγαλοπρεπὴ «Πα-
κά», πὺ τὴν ζηλεύει ὁλόκληρο τὸ Χόλ-
λυγουντ.

Μὲ τὸ καινούργιο του αὐτοκίνητο, ὁ
γάλλος γόης κάνει ἀτέλειωτες κοῦρσες
καὶ αἰσθάνεται ἐξαιρετικὴ εὐχαρίστησι,
βλέποντας ὅτι προσελκύει τὸ ἐνδιαφέρον
τῶν συναδέλφων του καὶ ἰδίως τῶν ἀν-
τιπροσώπων τοῦ ὠραίου φύλου. Καθεμιά
ἀπὸ τὶς μεγαλάνυμες στάρ, παρ' ὅλο πὺ
οἱ περισσότερες ἀπ' αὐτὰς ἔχουν ἰδιότη-
τα ἀμάξια, θεωρεῖ τιμὴ τῆς «νὰ κάμῃ ἕνα
γύρο» σὸ πλευρὸ τοῦ κομψοτέρου
πρωταγωνιστοῦ τῆς ὁθόνης μέσα στὴν ἐπι-
θλητικὴ του «Πακά». Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο
θὰ ἐπιτύχῃ, ἂν ὅχι τίποτε ἄλλο, τουλάχισ-
τον νὰ «σκάσῃ» τὶς ἄλλες, ἀλλὰ καὶ
περισσότερο τὴν... ἔκτη κατ' αἰοιμητικὴ
σειρὰ κυρία Μανζοῦ, ἀπέναντι τῆς ὁποίας
ὁ ἀδιόρθωτος «ὠραίος Ἀδόλφος» δείχνε-
ται ἐλάχιστος περιποιητικὸς.

...ΚΑΙ Ο ΑΝΗΣΥΧΟΣ ΜΩΡΙΣ

Ὁ Μωρίς Σεβαλιὲ διέκοψε ἀπότομα τὶς
σχέσεις του μὲ τὸ Χόλλυγουντ καὶ ἐπιστρέ-
φει στὴ Γαλλία. Τὴν ἐρχόμενη βδομάδα
θὰ ἐπιβιβάσῃ σ' ἕνα ὑπερωκεάνιο μὲ κα-
τεῦθονσι πρὸς τὴν Εὐρώπη.

Ὁ Σεβαλιὲ ἐδήλωσε στοὺς ἀντιπροσώ-
πους τοῦ ἀμερικανικοῦ τύπου ὅτι «εἶχε ἀ-
ηδιάσει ἀπὸ τοὺς ρόλους πὺ τοῦ ἐπρό-
τειναν νὰ ὑποδυθῇ ὅλο αὐτὸ τὸν τελευταῖο
καιρὸ».

Τὴν πληροφορία αὐτὴ, πὺ προέρχεται
ἀπὸ ἀγγλικὴ πηγή, τὴν δίνομε μὲ πᾶσαν
ἐπιφύλαξιν...

ΟΥΔΕΝ ΚΑΚΟΝ, ΑΜΙΓΕΣ ΚΑΛΟΥ

Ὁ Αὐστριακὸς κινηματογράφος γνωρί-
ζει ἡμέρες δόξης.

Καὶ ὁ λόγος ἀπλούστατος:

Ἐπωφελεῖται τῶν διώξεων πὺ ὑφίσταν-
ται οἱ Ἰσραηλιταὶ στάρ ἀπὸ τὰς γερμανι-
κὰς ἀρχὰς καὶ τοὺς μαζεύει στὰ στούν-
τιό του. Τὰ διασημότερα ὀνόματα, πὺ ἐ-
δόξαν ἕως χθὲς τὴν γερμανικὴν ὁθόνη,
φιγουράρουν σήμερον στίς αὐστριακὰς ται-
νίες, πὺ ἀρχίζουν νὰ κατακτοῦν τὴν
παγκόσμια ἀγορά. Γιὰτὶ εἶνε γνωστὸν ὅτι
οἱ περισσότεροὶ μεγάλοι καλλιτέχναι τῆς
Γερμανίας ἀνήκουν στὴν Ἰσραηλιτικὴ φυ-
λὴ, ἐναντίον τῆς ὁποίας ἔχει κηρύξει ἀ-
μελικτὸ πόλεμο ὁ Χίτλερ. Τὸ ἐθνικοσο-
σιαλιστικὸ πρόγραμμα, πὺ ἔχει μεταξὺ
τῶν πρώτων ἀρθρῶν του τὴν ἐξουγίανσι
τῆς τευτονικῆς φυλῆς μὲ τὸν ἐξανδραπο-
δισμό κάθε ξενικοῦ στοιχείου καὶ ἰδίως
τῶν σιμιτικῶν, δὲν φείδεται οὔτε αὐτῶν
τῶν στάρ. Καὶ τοὺς διώχνει, πρὸς μεγά-
λην χαρὰν τῶν Αὐστριακῶν, οἱ ὁποῖοι ζη-
τοῦσαν πάντα εὐκαιρία γιὰ νὰ προσελκύ-
σουν τοὺς διασημότερους ἀπ' αὐτοὺς στὰ
δικὰ τους στούντιο. Ἐννοεῖται, ὅτι μεταξὺ
τῶν διωκομένων καλλιτεχνῶν δὲν εἶνε μόνον

οἱ ἠθοποιοί,
ἀλλὰ καὶ οἱ σκη-
νοθέται, οἱ ὁπε-
ρατέρ καὶ οἱ ἄλ-
λοι τεχνικοὶ πα-
ράγοντες τοῦ κι-
νηματογράφου.
Κι' αὐτοὺς δ-
λους τοὺς μα-
ζεύει ἐπίσης ἡ
Αὐστρία.

Τὸ μόνον πὺ
λυπεῖ τοὺς Αὐ-
στριακοὺς εἶνε ὅ-
τι τοὺς ξέφυγε ὁ
πολύς Ράινχαρντ
τὸν ὁποῖο ἔσπευ-
σαν ν' ἀγκαζά-
ρουν οἱ Ἀμερι-
κανοί.

ΜΕΣΑ ΣΕ ΜΙΑ ΩΡΑ!

Ἐπρόκειτο νὰ γυρίσουν τὴν ταινία «Κα-
πρίτσιο Σπανιόλικο» μὲ τὴν Ντῆτριχ.

Ὁ Γιόζεφ Στέρνμπεργκ ἐφώνησε τότε
τὸν ρεζιζέρ του καὶ τοῦ εἶπε:

—Τὸ μεσημέρι ἀρχίζομε. Χρειάζομαι σὲ
μιά ὥρα:

3 μεγάλους ἀνεμιστήρες.

1 μεγάλη ποικιλία ἀπὸ τροπικὰ φυτὰ
καὶ λουλούδια.

300 μπαλλόνια φουσκωμένα,
100 κιλά κονφετί.

8 ἄλογα.

3 ἀνθοστολισμένα ἐμάξια

3 ἀστυφύλακες.

—Ἐν τάξει, ἀπήντησε ὁ ρεζιζέρ.

Σὲ μιά ὥρα ἀκριβῶς ὅλα τὰ ζητηθέν-
τα θύρονταν στὴ θέσι τους καὶ τὸ γυ-
ρισμα τῆς ταινίας ἀρχισε.

ΕΝΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΦΙΛΜ

Ἐως σήμερον εἶχαμε δημοσιογραφικὰς
συνεντεύξεις, τώρα στὴν Ἀμερικὴ ἀρχισαν
νὰ γίνονται καὶ κινηματογραφικὰς συνεν-
τεύξεις. Δηλαδή ἕνας ρεπόρτερ μ' ἕνα
ὁπερατέρ ἐπισκέπτονται ἕνα κινηματογρα-
φικὸν ἀστέρα, στὸν ὁποῖον ὑποβάλλουν
διάφορα ἐρωτήματα γιὰ τὴ ζωὴ του. Κι'
ἐκεῖνος ἀπαντᾷ, ἐνῶ ταυτοχρόνως κινη-
ματογραφεῖται. Ἐταί ἡ συνέντευξις τοῦ ἀ-
ποδίδεται ἔπειτα ἀντὶ στὸν τύπον... στὴν αἴ-
θουσα τοῦ κινηματογράφου.

Νέα ἀπὸ τὰ στούντιο

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ:

—Ἡ Μαρλένε Ντῆτριχ ἐσημείωσε με-
γάλη ἐπιτυχία στὸ καινούργιο φιλμ: Ὁ
Διάβολος εἶνε Γυναίκα.

—Ὁ Τζόλσον καὶ ἡ γυναίκα του Ράμ-
πυ Κήλερ ἔπαιξαν γιὰ πρώτη φορὰ μαζί
σ' ἕνα φιλμ μὲ τὸν τίτλο «Πήγαινε σὸ
χορὸ».

Μολορὲς ντέλ Ρίο, ὁ μερικὸς διάβολος.

‘Η «’Ατλαντίς»

κατήχησε επιτελείον Ιατρῶν ἀπὸ τοῦς ἐπιλεκτοῦς τῆς ἑλληνικῆς ἐπιστήμης, οἱ ὁποῖοι, ἐν συμβουλῇ καὶ ἐκαστὴν ἐβδομάδα θὰ ἀπαντοῦν στὶς ἐρωτήσεις τῶν ἀναγνώστων μας.

“Ἐκαστος λοιπὸν ἀναγνώστης δύναται ἐλευθέρως καὶ ἐντελῶς δωρεάν νὰ ἀποστέλλῃ τὴν ἐπιστολήν, φροντίζων ὅπως ὁ φάκελος τῆς ἀναφέρει ἀπαραίτητως τὴν φράσιν:

ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Καὶ τοῦτο γιὰ νὰ μὴν ἀνοίγονται οἱ ἐπιστολὲς ἀπὸ τὴν σύνταξιν. Οἱ ἀρίστοι ἐπιστήμονες συνεργάται μας εἶνε οἱ κάτωθι:

1) Γιά τὰ μαιευτικά, γυναικολογικά, ὁ Ιατρός κ. Κ. Βροῦλης.

2) Γιά τὰ δερματολογικά καὶ μεταδοτικὰ νοσήματα, ὁ Ιατρός κ. Χρ. Δρακάκης.

3) Γιά τὰ παθολογικά καὶ τὴν μικροβιολογίαν ὁ Ιατρός κ. Μ. Καψάκης.

4) Γιά τὰ ἀπορινοκαρδιογολογικά ὁ Ιατρός κ. Ι. Κακούρης.

5) Γιά τὰ ὀφθαλμολογικά ὁ Ιατρός κ. Β. Δημισιάνας.

Διὰ τὰ ζητήματα τῆς καλλονῆς σὰς ἀπαντᾷ, ἀπὸ τῆς ἐδικῆς στήλης, ἡ συνεργάτις μας Μ. Ἀλθα.

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΜΠΡΑΒΟ ΛΑΡΥΓΓΙ!

“Ὁ ἀρχιμάρσας (στὴν ἰδιοκτήτρια τοῦ σπιτιοῦ πού γίνονται ἐπισκευές): Συγγνώμην, κυρία, ἐσεῖς τραγουδοῦσατε προτιήτερα;

“Ἡ κυρία: Ναί! γιατί;

“Ὁ ἀρχιμάρσας: Τότε, σὰς παρακαλῶ μὴν ξαναθγάλετε τόσο φιλή νότα, ὅπως πρῶτα, γιατί οἱ ἐργάτες μου νόμισαν πὼς ἦταν ἡ ἀφύρλιχτρα μου καὶ τῷσκάσαν μιά ὥρα πρὶν τὸ μεσημέρι.

ΤΟΜΠΟΛΑ!

“Ἡ γρηῃ γιαιγιά: Θαρρῶ πὼς ἐδῶ εἶνε ὑπάλληλος ὁ ἑγγονός μου, μπορῶ νὰ τὸν δῶ;

“Ὁ προϊστάμενος τοῦ γραφείου: Ναί, ἀλλὰ ἔφυγε πρὸ ὀλίγου, λέγοντας πὼς θάρῃ στὴν κηδεῖα σας!

ΖΩΟΦΙΛΙΑ

—Ποῦ τὸν βάλανε τὸν γυιό σας νὰ ἐργασθῇ, σὲ ξυλουργό;

—“Ὀχι, ἐσυζητήσαμε τὸ πρᾶγμα μὲ τὴν μητέρα του, κι’ ἐπειδὴ ἀπὸ μικρὸς ἔδειχνε ἐξαιρετικὴ ἀγάπη στὰ ζῶα, εἴπαμε νὰ τὸν κάνουμε χασάπη.

ΑΠΟ ΣΠΟΝΤΑ

“Ὁ μέλλων πεθερός (στὸν υποψήφιο γαμπρό του): Καὶ πόσο ὑπολογίζετε πὼς θὰ εἶνε τὸ εἰσόδημά σας ὅταν θὰ τελέσετε τοὺς γάμους σας;

“Ὁ ἀπένταρος γαμπρός: “Επιτρέψατέ μου νὰ μὴν προεξοφλήσω τὴν γεναιοδωρία σας!

ΝΕΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Δυὸ κλέφτες μπηκάν νύχτα σ’ ἓνα σπίτι. “Ὁ πρῶτος γκρέμισε ἀδελὰ του δυὸ μεγάλες γλάστρες, πού ἦσαν στὸ κεφάλισκα καὶ πού κατακυλοῦν σπάζοντας μὲ μεγάλο θόρυβο.

—“Αντε, βλάμη, τοῦ λέει ὁ δεύτερος. Ξεκούφανεσ τ’ ἀφεντικά τοῦ σπιτιοῦ κι’ ἔτσι δὲν θὰ μᾶς ἀκούσουν καθόλου.

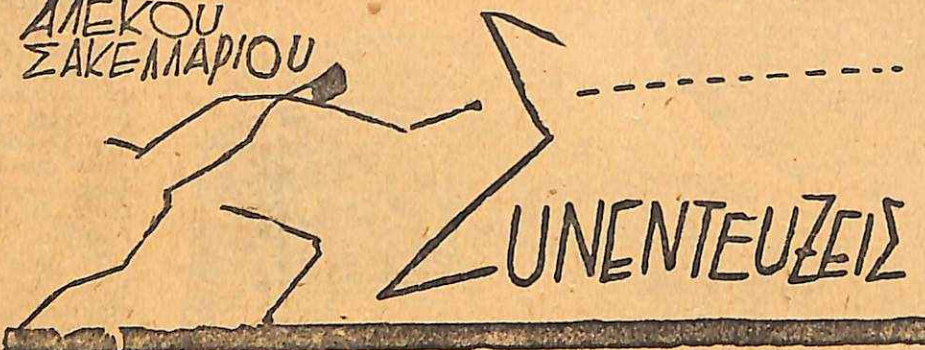
Ο,ΤΙ ΤΗΣ ΣΥΝΕΦΕΡΕ

“Ἡ κυρία στὴν ὑπηρετρία:

—“Ιωάννα, αὐτὸ τὸ μῆνα οἱ ζημίες πού ἔκανες ξεπερνοῦν τὸν μισθό σου. Τί νομίζεις τώρα πὼς πρέπει νὰ κάνω;

—Δὲν ξέρω, κυρία. “Εκτός ἀν ἀποφασίσετε νὰ... μοῦ ἀδείξετε τὸν μισθό...

ΑΛΕΚΟΥ
ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Ὁ ἀρχισυντάκτης μοῦ τὸ ἐδήλωσε κατηγορηματικά:

—Πάρε συνέντευξι μὲ τὰ... ἀγάλ-

ματα. —“Α μπράβο! Αὐτὸ εἶνε θαυμάσιο θέ-

μα... Τὸ πρῶτο ἀγαλμα πού διάλεξα, ἦταν ὁ Κολοκοτρώνης... “Απ’ αὐτὸν ἔκαμα σεφτέ.

Τὸν βρήκα στὴ γνωστὴ θέσι του. Σιγά, γιὰ νὰ μὴ μ’ ἀκούση κανένας καὶ μὲ πά-

ρη γιὰ τρελλό, τὸν καληπέρισα:

— Καλησπέρα σας, στρατηγέ...

Καί, ὦ τοῦ θαύματος, ἤκουσθι ἓνα εὐ-

γενικώτατο «Μπὸν σουάρ».

— Μπᾶ; Μιλᾶτε γαλλικά;

— Τί νὰ κάνω, βρε παιδί μου; Εἶνε, βλέ-

πεις, τῆς μόδας... “Ὅσοι περνᾶν ἀπὸ κά-

τω μου λέει γαλλικά... “Ἑλληνικά δὲν ἀ-

κούω λέξι, κοντεύω νὰ τὰ ξεχάσω...

— Δὲν μοῦ λέτε, κ. Κολοκοτρώνη, εἰσθε

εὐχαριστημένος ἀπ’ τὴ ζωὴ σας;

— Καθόλου...

— Γιατί;

— Μ’ ἔχουν στὴ χειρότερη θέσι... “Αρι-

στερά μου βλέπετε τί ὑπάρχει;

— “Ἡ Βουλή...

— Καλὰ... ἀσ’ τὴν αὐτὴ... Στὴ γωνία,

ἐννοῶ... Εἶμαι κι’ ἐγὼ ἄνθρωπος κι’ ἔχω

μύτη... “Αλλὰ κι’ ἡ Βουλή, ἐδῶ πού τὰ λέ-

με, δὲν πάει πίσω:

— Μήπως μυρίζει κι’ αὐτὴ;

— “Ὀχι, βρε ἀδερφέ, ἀλλ’ ὅταν ἀκούω

πὼς πρόκειται νὰ συνεδριάσῃ μὲ πιάνη

κρύος ἰδρώς... Φοβάμαι μήπως ἐδῶ πού

βρίσκομαι μὲ ἐπισκεφθῇ καμμιὰ καρέ-

κλα ἀπ’ αὐτὲς πού χρησιμοποιοῦν μέσα οἱ

πατέρες τοῦ “Εθνους, γιὰ... ἐπιχειρήμα-

τα...

— Δὲν ἔχετε κι’ ἄδικο... “Αλλὰ παράπο-

να ἔχετε;

— Πολλά, πάρα πολλά. Νά... μ’ ἔχουν

ἀφήσει μ’ αὐτὸ τὸ ἄλογο τόσα χρόνια τώ-

ρα, ἐνῶ ἡ Μεταγωγικὴ “Υπηρεσία ἔχει χι-

λιάδες μοτοσυκλέτες... Στὸ κάτω-κάτω,

μποροῦσαν νὰ μοῦ δώσουν κι’ ἐμένα, ἀν

ὄχι μοτοσυκλέτα, ἓνα ποδήλατο γιὰ νὰ

κάνω τὴ δουλειά μου. Τώρα ὅμως μὲ συγ-

χωρεῖς, πρέπει νὰ φύγω. “Εχω δώσει ραν-

τεβού μὲ τὸ ἀγαλμα τοῦ Λόρδου Βύρωνα

καὶ πρέπει νὰ προλάβουμε τὰ καταστήμα-

τα ἀνοιχτά...

— Γιατί;

— Θέλω νὰ τοῦ πάρω ἓνα πουκάμισο μὲ

κλειστὸ γιακά, γιὰ νὰ πάλῃ ἡ κακογλωσ-

σιὰ τοῦ κόσμου...

Ο ΞΥΛΟΘΡΑΥΣΤΗΣ...ΠΡΟΦΕΣ ΣΟΡΟΣ

Δεύτερο κατὰ σειράν ἀγαλμα πού ἐπε-

σκέφθηκα, ἦταν ὁ λίαν συμπαθητικὸς κ.

Ξυλοθραύστης.

Τὸν βρήκα νὰ προσπαθῇ νὰ σπάσῃ τὸ

κούτσουρο ἐκεῖνο, μὲ τὸ ὁποῖο παιδεύεται

τόσα καὶ τόσα χρόνια

— Καλημέρα σου, κ. Ξυλοθραύστη..

“Ἀφνε γάμω τὸ κούτσουρο πού κρα-

τοῦσε. Τέντωσε τὰ μαρμάρινα μπράτσα

του, χασμουρήθηκε καὶ μὲ καλημέρισε

βαρετά.

— Τί ἄλλα νέα, ἀγαπητέ μου;

— Δὲν βαρύνεσαι!... Τὰ ἴδια.

— Αὐτὸ τὸ κούτσουρο, τέλος πάντων,

δὲν κατάρθωσε ἀκόμα νὰ τὸ σπάσῃς!...

— Οὔτε θὰ τὸ κατορθώσω!...

— Γιατί;

— Εἶνε ἀπὸ... μάρμαρο!...

— Τότε γιατί προσπάθεις ἄδικα;

— Γιὰ νὰ μοῦ περνᾷ ἡ ὥρα. Στὸ κά-

τω-κάτω, ἔτσι γυμνὸς πού εἶμαι, πρέπει

κάτι νὰ κάνω γιὰ νὰ ζεσταίνωμαι.

— Προτοῦ γίνετε Ξυλοθραύστης, τί ἡ-

σαστε;

— Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου.

— Μπᾶ;

— Μάλιστα... Καθὼς βλέπετε, πάντα μὲ

τά... κ ο ὁ τ σ ο υ ρ α παιδεύομαι...

“Εθγάλα τὸ πακέτο μὲ τὰ τσιγάρα καὶ

τοῦ προσέφερα.

— Καπνίζετε;

— “Ὀχι, εὐχαριστῶ... Μοῦ τῶχουν κό-

ψει!...

— Καὶ δὲν μοῦ λές, κ. Ξυλοθραύστη, οἱ

κατακτήσεις πὼς πάνε; “Εσὺ πάντα εἶχες

ἐπιτυχίες στὸ φορεῖον φύλον.

— “Ἄστα... Καλλίτερα νὰ μὴν τὰ συζη-

τᾶμε... Κάποτε, εἶνε ἀλήθεια, πὼς οἱ γυ-

ναῖκες ἐστέκονταν ὡς ὁλόκληρες καὶ μὲ

θαύμαζαν... “Απὸ τότε ὅμως πού μοῦ συ-

νέβη τὸ δυστύχημα — καὶ μοῦ ψιθύρισε

κάτι στ’ αὐτὴ — μοῦ ρίχνουν μιά περιφρο-

νητικὴ ματιά καὶ φεύγουν... Τὸν θαυμασμὸ

καὶ τὰ βλέμματά τους τὰ συγκεντρώνει ὁ

Δισκοβόλος τοῦ Ζαπτείου...

— Καὶ θὰ μείνης ἔτσι, σακάτης;

— Νὰ δοῦμε... “Ενας γλύπτης μοῦ ὑπο-

σχέθηκε πὼς θὰ μὲ κάνῃ καλὰ μὲ τὴ μέ-

θοδο Βορονόφ...

— Δηλαδή;

— Θὰ χαλάσῃ ἓνα ἀγαλμα μαῖμους καὶ

θὰ μὲ φιάξῃ...

ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΑΓΑΛΜΑΤΩΝ

“Ὁ Δισκοβόλος τοῦ Ζαπτείου μοῦ ἐξέ-

φρασε φριχτά παράπονα.

— Ντρέπομαι, μοῦ εἶπε. Σὲ τόσο κεντρι-

κὸ μέρος καὶ μ’ ἔχουν τελείως γυμνὸ...

Στὴν ἡλικία ἡ μάστις...

— Μὰ, ἀν δὲν ἀπατῶμαι, εἰσθε ἀκόμα

ἐφηβος...

— Ναί, ἐφηβος, ἀλλὰ ἔχω πρόωρον ἀνά-

πτυξιν!...

— Καὶ δὲν μοῦ λέτε, κ. Δισκοβόλε, ποιά

εἶνε ἡ μεγαλειότης σας ἐπιθυμία;

— Νὰ διορισθῶ κάπου, γιὰ νὰ μπορέσω

ΜΕ... ΑΓΑΛΜΑΤΑ

νὰ πάρω αὐτὴν πού ἀγαπᾶω..

— “Αγαλμα εἶνε κι’ αὐτὴ;

— Ναί, ἡ Μελομένη, μιά ἀπὸ τίς μοῦ-

σες τῆς “Ομονοίας... “Ἐχει κορμὶ ἀ γ α λ-

μ α τ ἔ ν ι ο καὶ στήθος, χωρὶς ὑπερβολή,

μ ᾶ ρ μ α ρ ο. Τὴν ἀγαπᾶω τρελλὰ καὶ τὸ

μοναδικὸ ὄνειρό μου εἶναι νὰ τὴν κάνω γυ-

ναῖκα μου. Θὰ ζήσουμε σὰν πισσουνάκια...

Θὰ ἀγοράσω μιά κουρτίτσα καὶ θὰ περά-

σωμε ζωὴ καὶ κόττα...

— Ναί, ἀλλὰ πρέπει νὰ βρῇτε μιά καλὴ

θέσι γιὰ νὰ μπορέσετε νὰ τὰ κάνετε ὅλο

αὐτά...

— Βεβαιότατα...

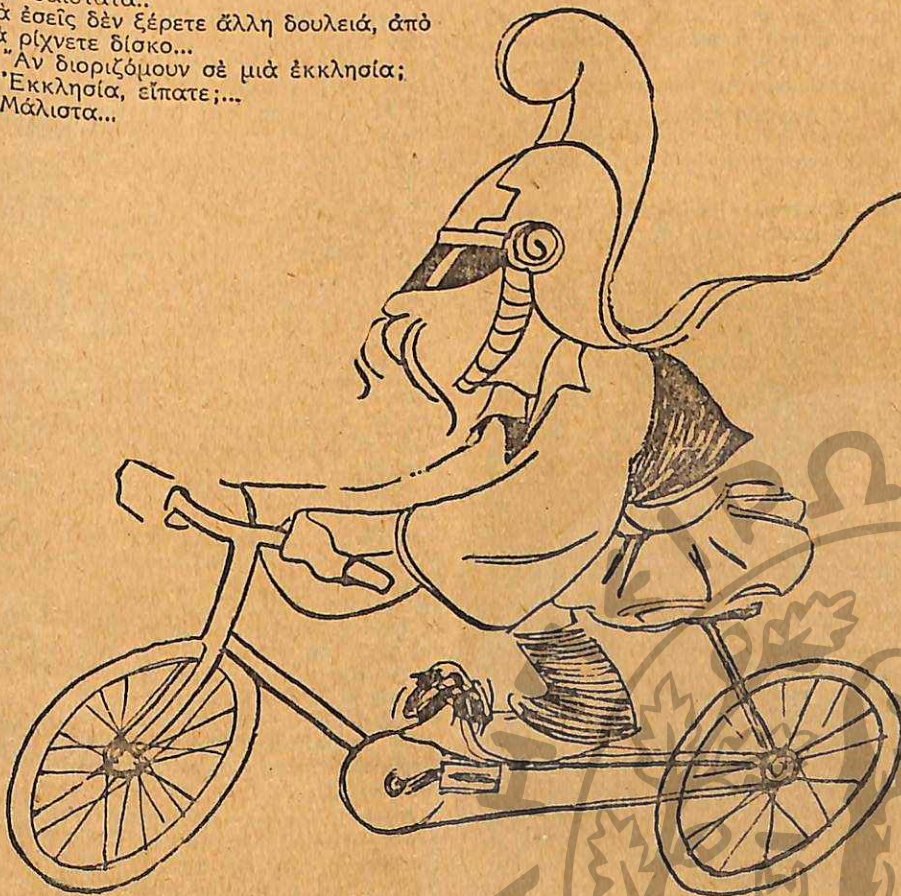
— Μὰ ἐσεῖς δὲν ξέρετε ἄλλη δουλειά, ἀπὸ

τὸ νὰ ρίχνετε δίσκο...

— “Αν διορίζομαι σὲ μιά ἐκκλησία;

— “Εκκλησία, εἰπατε;...

— Μάλιστα...

“Ὁ Κολοκοτρώνης μὲ... ποδήλατο!...

— Νὰ κάνετε τί;

— “Αντὶ νὰ ρίχνω δίσκο νὰ μοῦ ρίχνουν

στὸν δίσκο...

Τελευταῖον ἐπεσκέφθηκα τὸν “Αγνωστο

Στρατιώτη... Τὸν βρήκα στὴν γνωστὴ ἀ-

νάσκελῃ θέσι του...

— Τί νέα; Πὼς τὰ περνάτε, ἀγαπητέ

μου...

— Χάλια... Χάλια...

— Μπᾶ; Καὶ γιατί;

— Φαντασθῇτε ὅτι παιδεύομαι νὰ κρα-

τῇθω σὲ ἰσορροπία, γιατί, καθὼς βλέπετε

κι’ ἐσεῖς, μ’ ἔχουν ξαπλώσει σὲ τέτοιο τρό-

πο, ὥστε ν’ ἀκουμπᾷ μόνο ἡ μέση μου.

— Ναί, τὸ βλέπω.

— Τὸ τί τραβάω ὅλη τὴν ἡμέρα, δὲν πε-

ριγράφεται...

— Τὴν ἡμέρα, εἰπατε; Καὶ γιατί ὄχι καὶ

τὴν νύχτα;

— Τὴ νύχτα, ἀγαπητέ μου, ὅταν δὲν ὑ-

πάρχει φόβος νὰ μὲ δοῦνε, γυρίζω... στὸ

πλάι καὶ ξεκουράζομαι!...

— Μπᾶ;

— Ναί, καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ γίνῃ

λόγος καὶ ἐκτεθῶ...

— Πᾶ... πᾶ... πᾶ... Τί λέτε... Θὰ ἤθελα

ὅμως, κύριε Στρατιώτη, νὰ σὰς ὑποβάλ-

λῶ μίαν ἐρώτησι...

— Εὐχαρίστως...

— Πὼς δὲν προβιαστήκατε ἀκόμη;...

‘Η «’Ατλαντίς»

ἀνέθεσε στὸν διαπρεπῆ δικηγόρον τῆς πό-

λεως μας, κ. Κωνσταντῖνον Στεργίουπουλον,

τὰ καθήκοντα τοῦ

ΝΟΜΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΟΥ

τῶν ἀναγνώστων μας. “Ἦτοι οἱ ἀναγνώ-

σται μας θὰ δύνανται νὰ συμβουλευθῶνται

τὸν ἐπιφανῆ δικηγόρον στὰ γραφεῖα του,

ὁδὸς Ρομέης 18, ἐνταῦθα, καὶ ὅραν 7—8

μ. μ. ἐντελῶς δωρεάν, ἐπὶ τῶν κάτωθι

ὁποθέσεων:

Γάμοι, διαζύγια, διοικητικά, φορολογι-

καί, κληρονομικά, ποινικά ὑποθέσεις, ἀπο-

ζημιώσεις “Ελλήνων ὀηκῶν, πολεμοπαθῶν,

ἀνταλλάξιμων, —ἐν γένει δὲ ἐπὶ πάσης ἀ-

στικής ἢ ποινικῆς διαφορᾶς τῶν.

“Επιδεικνύετε τὸ ἐκαστοτε νέον τεῦχος τῆς

“Ατλαντίδος” (δηλαδή τῆς τρεχούσης ἐβ-

δομᾶδος) καὶ θὰ ἔχετε ἐξηφαλισμένη τὴν

νομικὴν σας συμβουλὴν.

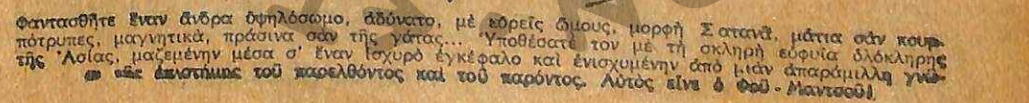
Ο κ. ΝΕΥΛΑΝΤ ΣΜΙΘ ΑΠΟ ΤΗΝ
ΜΠΟΥΡΜΑ

— Ἐκτελῶ ἀποστολὴν καὶ ἐνδέχεται
σήμερον νὰ εἶμαι ἐδῶ καὶ αὐριώ ἄλλου.

[illegible]

Ο Ζηῶς ἀποδοξαρίθου εἰς ῥήμα, καὶ

21

ΤΕΡΠΕΙΝ ΑΜΑ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΕΙΝ...

Γεωγραφία

ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΚΡΑΤΗ ΜΙΚΡΟΤΕΡΑ Α-
ΠΟ ΠΟΛΕΙΣ;

— Υπάρχουν στην Εύρωπη 7 κράτη που είναι μικρότερα από πόλεις!

Πρώτο έρχεται η... δημοκρατία του Ά-
γίου Μαρίνου, που έχει έκταση 60 τετρα-
γωνικών χιλιομέτρων και αριθμεί... 14,
000 κατοίκους! Το νάνον αυτό κράτος
που βρίσκεται στην Ιταλική Χερσόνησο,
ήταν έως το 1897 υπό την προστασία
του Πάπα. Από την εποχή εκείνη, όμως,
αποδόθηκε την «προστασία φίλας» της
Ιταλίας.

Ό στρατός της δημοκρατίας του Ά-
γίου Μαρίνου αποτελείται από 950 στρα-
τιώτες και 38 αξιωματικούς. Και η έθνο-
φρουρά από 60 άνδρες!

Και κάτι άλλο ακόμη. Έπειδή η μικρή
αυτή δημοκρατία δεν έχει υπογράψει την
συνθήκη των Βερσαλλιών, βρίσκεται, ού-
τως ειπείν, ακόμη εις... έμπολεμον κατά-
στασιν με τις κεντρικές δυνάμεις!...

— Ένα άλλο νάνον κράτος είναι το
Βατικανό, που έχει έκταση 44 τετραγ.
χιλίου. και 1.100 κατοίκους. Το Βατικα-
νόν είναι το τελευταίο «άπομεινάρ» από
την έδαφικήν περιοχήν που έδωρε
στούς Πάπας το 754 ο βασιλεύς των
Φράγκων Ισάβινος. Το κράτος αυτό κα-
τελύθη από τον Ναπολέοντα το 1809—
1815 και περιωρίσθη μόνο στην Ρώμη.
Τον Σεπτέμβριον του 1870 τα Ιταλικά
στρατεύματα υπό τον Βίκτωρα Έμμα-
νουήλ κατέλαβον την Ρώμη, η οποία
και ανέκρυθρη πρωτεύουσα του Ιταλι-
κού κράτους. Τότε το Βατικανό περιωρί-
σθηκε στον χώρο που καταλαμβάνει ση-
μερα, αφού ο Πάπας έλαβε ως αποζημι-
ωσι 1.750 εκατομμύρια λιρέτες!...

— Τρίτο λιλιπούτειο κράτος είναι η μο-
νή του Σινά που βρίσκεται στην Χερσό-
νησο του Σινά και έχει ακριβώς όπου,
κατά την παράδοσι, ο Μωϋσής έλαβε τις
δέκα εντολές. Την εκκλησιαστική κυριαρ-
χία του την διεκδικούσαν τα Πατριαρ-
χεία της Άλεξανδρείας και των Ίεροσο-
λύμων.

— Η Άνδόρα, η δημοσπονδία αυτή των
έξ κοινοτήτων, που βρίσκεται στις ανα-
τολικές κοιλάδες των Πυρηναίων και έ-
χει 6.000 κατοίκους, είναι κι αυτή έλευθε-
ρον κράτος, υπό την κυριαρχία, όμως,
της Γαλλίας. Ο πρόεδρος της Γαλλικής
Δημοκρατίας είναι κυρίαρχος του έλευθε-
ρου κράτους της Άνδόρας, το όποιον υ-
ποχρεούται να καταβάλλη κάθε χρόνο
960 φράγκα ως φόρον στην μεγάλη του
προστασία. Τον περασμένο χρόνο ένας
Καταλάνος τυχοδιώκτης επεδίεξε ν' ανα-
κηρυχθί ηγεμών της Άνδόρας, χωρίς, ό-
μως, να τ' κατορθώση, γιατί η Γαλλία
με... μερικούς χωροφύλακες(!) κατέπνι-
ξε την επανάστασί του!

— Η... ηγεμονία του Μονακό ανήκει
κι αυτή στην οικογένεια των νάνων κρα-
τών. Η έδαφική του επιφάνεια καλύπτει
... έναμυιο (1.50) τετραγωνικό χιλιόμε-
τρο και οι κάτοικοι του ανέρχονται σε
25.000, οι όποιοι ζούν κατά μέγα μέρος
από τις έπισκ'εις των ξένων που ζητούν
την εύτυχία στην «πάγκα» του Μόντε-
Κάρλο.

Κάθε χρόνο επισκέπτονται το «άντρον
της τύχης» όλοι οι μεγαλείτεροι πλουτο-
κράτες της ύηλίου και αφήνουν προς ευ-
ημερίαν των κατοίκων του Μονακό εκατομ-
μύρια φράγκα. Τα περισσότερα, θεβαίως,
τά εισπράττει το Καζίνο και συγκεκρι-
μένως ο μεγαλείτερος μέτοχός του, ο Έλ-
λην «βασιλεύς των δειλών» Ζαχάρωφ.

Όλα τα καταστήματα του Μονακό κά-

νουν χρυσές δουλειές χάρις εις τούς κε-
ριαμένους, που προτού φύγουν για την
πατρίδα τους, σπεύδουν πάντοτε να α-
γοράσουν κάτι, για να τ' έχουν ως ένθυ-
μιον από το Μόντε Κάρλο.

— Νά και ένα άλλο μικρό κράτος,
που βρίσκεται στην Ελλάδα. Πρόκειται
για το έπί του Άθω έλευθερον κράτος
των μοναχών. Από πολλά χρόνια υπάρ-
χει το λεγόμενον «άβατον» του Άγίου
Όρους. Άπαγορεύεται δηλαδή στις γυ-
ναίκες, στα θηλυκά ζώα και στους Μωα-
μεθανούς να πατούν το έδαφος της μονα-
στικής αυτής πολιτείας. Ο Άθως έχει
20 έλληνικάς ορθόδοξους μονάς, 250 με-
τόχια και 150 σκήτες στις όποιες ζούν
5.000 καλόηγοι. Από το 1913 το κρά-
τος του Άθω υπάγεται στην κυριαρχία
της Ελλάδος, με την διαφορά ότι η Έλ-
λάς δεν έχει τ' δικαιώμα να εισπράττει
φόρους, ούτε να στρατολογή τούς μονα-
χούς. Εκκλησιαστικώς ο Άθως εξαρτά-
ται από το Οικουμενικόν Πατριαρχείον
της Κωνσταντινουπόλεως. Διοικητής της
μικρής δημοκρατίας είναι ο προϊστάμενος
της «ιεράς έπιστάσεως» ο λεγόμενος πρω-
τεπιστάτης.

Αρχαιολογία

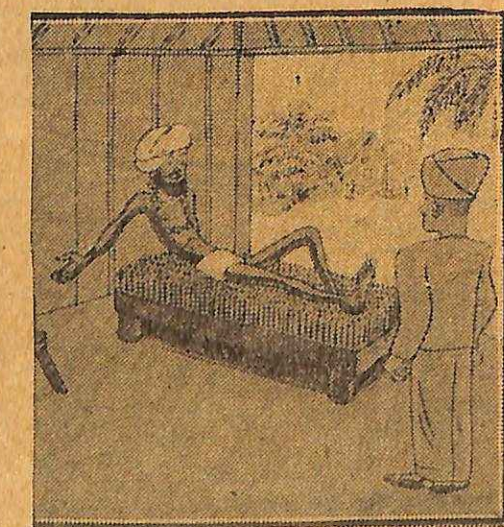
ΠΟΤΕ ΧΤΙΣΤΗΚΕ Ο ΠΑΡΘΕΝΩΝ;

Ο ναός της Παρθένου Άθηνάς, οκτά-
στυλος περίπτερος, άριστοτέχνημα του
Δωρικού ρυθμού, οικοδομήθηκε το 432 π.
Χ. έπί Περικλέους από τούς αρχιτέκτο-
νες Ίκτινον και Καλλικράτην που εργά-
ζονταν υπό την έπιστάσιά του διασημό
καλλιτέχνην Φειδίον. Το όλον έργον επε-
ρατώθηκε μέσα σε 15 χρόνια. Ο ναός
σωζόταν ως το 1687, όποτε μία βόμβα,
που έρριχθη από τόν στρατόπεδο του
Ένετου στρατηγού Μοροζίνι, ο όποιος
πολιορκούσε εκείνη την εποχή την Άκρό-
πολι που κατείχαν οι Τούρκοι, έπεσε και
τόν κατερίπωσε.

ΤΙ ΕΙΝΕ ΤΟ ΒΑΘΡΟΝ ΤΟΥ ΑΓΡΙΠΠΑ;

Είνε ένα θάβρο μνημό στην δυτική με-
τώπη της θορείας πτέρυγος των Προπυ-
λαίων. Επάνω σ' αυτό υπήρχαν οι έπι-
τοι άνδριάντες του Γρύλλου και του Δι-
οδώρου, των δύο γυνών του Ξενοφάντος,
οι όποιοι το 27 π. Χ., κατόπιν ειδικής έ-
πεξεργασίας, μετετράπησαν σε άνδριάν-
τες Ρωμαίων, δηλ. του ύπάτου Μάρκου
Άγρίππα και του Αυγούστου, των δύο
συναρχόντων της Γ' Ύπατειας και ευε-
ργετών της πόλεως.

Ο ΦΑΚΙΡΗΣ ΔΕΧΕΤΑΙ

—Καθήστε, παρακαλώ...

ΠΟΙΟΣ ΠΡΩΤΟΕΚΤΙΣΕ ΤΟ ΠΑΝΑ-
ΘΗΝΑΪΚΟ ΣΤΑΔΙΟ;

Το Στάδιο κτίστηκε από τόν ρήτορα
Λυκούργον, γιού του Λυκόφρονος, το 350
π. Χ. και άποπερατώθηκε από τόν Ήρώ-
δη με πεντελικό μάρμαρο. Το όλον μνη-
κος του ήταν 663 πόδια, το δέ πλάτος
100 περίπου. Έδώλια υπήρχαν για 50,
000 θεατάς και 50.000 άλλοι μπορούσαν
να κάθωνται στα γύρω ύψωμάτά του.

Το 1869 με έξοδα του βασιλέως Γεωρ-
γίου του Α' έξορύχθη στην έλευθερία κα-
τόπιν άνασκαφής και το 1895 άνακαινί-
σθηκε από τόν μεγάλο ευεργέτη Γ. Ά-
θέρωφ.

Ιστορία

ΤΙ ΗΤΑΝ Η ΠΕΡΙΦΗΜΗ ΣΥΝΘΗΚΗ
ΤΟΥ ΒΕΡΝΤΕΝ;

Η συνθήκη του Βερντέν, η όποία υπε-
γράφη το 443 μ. Χ., ήταν εκείνη διά της
όποιας κατένευτο η μεγάλη Αυτοκρα-
τορία του Καρλομάγνου μεταξύ των τρι-
ών έγγονών του και καθιερώνετο η χω-
ριστή ύπόστασις της Γαλλίας, της Γερ-
μανίας και της Ιταλίας. Η διαίρεσις αυ-
τή έσημείωσε την άρχή ενός νέου χρονο-
λογικού σταθμού στην Ιστορία του παγ-
κοσμίου πολιτισμού.

ΠΩΣ ΚΑΙ ΠΟΤΕ ΙΔΡΥΘΗΚΑΝ ΟΙ Η-
ΝΩΜΕΝΕΣ ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ;

Οι Ήνωμένες Πολιτείες της Άμερικής
ιδρύθηκαν περί τ' τέλη του 18ου αιώ-
νος από την δημοσπονδία των Γαλλικών και
Άγγλικών άποικιών, οι όποιες εξαγγλι-
κανίσθηκαν. Οι Ήνωμένες Πολιτείες, ά-
νοικτές στην εισροή των Ευρωπαίων με-
ταναστών, συμπλήρωσαν τόν πληθυσμό
τους μέσα στον 19ον αιώνα και άνέπτυ-
ξαν έναν πολιτισμό αντιγγραμμένο βέβαια
από τόν ευρωπαϊκό, αλλά σε μία κλίμα-
κα άπειρώς μεγαλύτερη.

ΠΟΣΕΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ΥΠΕ-
ΓΡΑΦΗΣΑΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ ΠΟΥ
Η ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΣ ΕΧΕΙ ΙΣΤΟΡΙΑ;

Σύμφωνα με μία στατιστική της Έται-
ρείας Διεθνούς δικαίου, έχουν υπογραφη
8.000 συνθήκες ειρήνης από 3.400 έτών.
Κατά την μεγάλη αυτή περίοδο οι 8 χι-
λιάδες συνθήκες που υπογράφηκαν δεν
κατάρθωσαν να εξασφαλίσουν στην αν-
θρωπότητα παρά μόνο 268 έτη ειρήνης.

Χημεία

ΠΩΣ ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΚΑΝΩΜΕ ΤΟ
ΞΥΛΟ ΑΔΙΑΒΡΟΧΟ ΚΑΙ ΑΦΛΕΚΤΟ;

Για να κάνωμε το ξύλο αδιάβροχο
και ταυτόχροτως άφλεκτο, αρκεί να τ' ο-
ξυμώσουμε μέσα στο ακόλουθο μίγμα:
55 γρ. χλωριούχου ψευδαργύρου, 44 γρ.
στόψεως, 22 γρ. ποτασας, 22 γρ. μαγνη-
σίου, 21 γρ. υδροθείου και 55 γρ. νερού.

ΤΙ ΕΙΝΕ ΚΑΙ ΠΩΣ ΓΙΝΕΤΑΙ Η ΣΥΜ-
ΠΑΘΗΤΙΚΗ ΜΕΛΑΝΗ;

Η συμπαθητική μελάνη έχει την ιδιό-
τητα να μην εμφανίζη τα γραμμάτια που
γράφηκαν μ' αυτήν, παρά μόνο κατόπιν
ειδικών συνθηκών. Μπορεί κανείς να θε-
ωρήσ'η ως συμπαθητική μελάνη τόν χυμό
του λεμονιού, του πορτοκαλιού και τ' ο-
δρόθειο, γιατί ό,τι γραφή με την βοήθειά
τους δεν εμφανίζεται παρά μόνο αφού
έκτεθη στην φωτιά. Με έλαφρά διάλυσι
νιτρικού άργύρου έχει κανείς πρώτης τά-
ξεως συμπαθητική μελάνη. Επίσης με
διάλυσι πρασίνου βιτριολιού και νερού
έπιτυγχάνεται συμπαθητική μελάνη, της
όποιας οι χαρακτηριστικές εμφανίζονται μό-
νο εάν περάσωμε το χαρτί όπου έχουν
γραφη μ' ένα σπόγγον βουτηγμένον σε
διάλυσι γαλακτικού όξέος.

Ο κ. Λεωνίδας Άψύς, απόγονος της γνω-
στής Ιστορικής οικογενείας, έπ'ε-
τρεπε σε κανένα να τόν στραβοκυ-
τάξη. Ήλθες, καλοδεμένους και γερός στα
χέρια, είχε έπί πλέον εξασκηθί πολύ στη
σκοποβολή κι γι' αυτό, όταν κανείς τολ-
μούσε να τόν θίξη, τούδινε άμέσως την
κάρτα του και τούλεγε:

— Αύριο, κύριε, θά δεχθίτε τούς μάρ-
τυράς μου!

Το ίδιο ακριβώς συνέβαινε και με τόν
κύριο Πελοπίδα Βαρύ, ο όποιος, παρά
τό όνομά του, δεν έήκωνε την παραμυ-
κή προσβολή. Και ο κ. Βαρύς ήταν ά-
πόγονος της γνωστής Ιστορικής οικογε-
νείας των Βαρυδών και αν τόν όνομά του
δεν άναφέρεται στην Ιστορία, είναι γιατί
οι πρόγονοί του, από μεγάλη μετριο-
φροσύνη, έπ'ερασαν κατά την Έπανόστα-
σι άνωμότως. Και ο κ. Βαρύς ήταν επί-
σης σωματώδης και πολύ καλός σκοπευ-
τής, και γι' αυτό, όταν κανείς έκανε την
άνοησία να τόν προσβάλη, τούδινε την
κάρτα του λέγοντας:

— Αύριο, κύριε, θά δεχθίτε τούς μάρ-
τυράς μου!

Ένα βράδυ, λοιπόν, ο κ. Άψύς με
την παρέα του και ο κ. Βαρύς με τη δι-
κή του έπήγαν σ' ένα χορευτικό κέντρο
για να διασκεδάσουν. Ο κ. Άψύς συνώ-
δευε και μία όμορφη γυναίκα, έναντιόν
της όποιας μεταχειριζόταν όλη του τη
σκοπευτική δεινότητα, χωρίς όμως και
να κατορθώση, ως εκείνο τ' ό βράδυ τού-
λάχιστον, να πετύχη την καρδιά της.

Ο κ. Βαρύς, που καθόταν στο δίπλα-
νό τραπέζι, άνθρωπος που έδινε μεγάλο
στόχο στα βέλη του έρωτος, δεν έμεινε
αδιάφορος μπροστά στην όμορφη αυτής
της κυρίας. Άρξισε να της ρίχνη τολμη-
ρές κι επίμονες ματιές, να της χαμογε-
λάη, να της κλεινίη τ' όμάτι και να της
κάνη όσα νοήματα μπορούσε, για να της
δώση να καταλάβη τόν κεραυνοβόλο έ-
ρωτά του και να πετύχη μία πιθανή άν-
ταπόδοσι.

Ο κ. Άψύς δεν άργησε να πάρη είδη-
σι. Στην άρχή, έκανε ύπομονή. Αρκέ-
σθηκε να ρίξη μερικά αυστηρά βλέμμα-
τα στον θρασυ γελώντας του, φανταζόμ-
ενο ότι αυτό ήταν άρκετό για να τόν βά-
λη στη θέσι του. Ο κ. Βαρύς όμως, που
είχε πλήρη επίγνωση της σκοπευτικής
του δεινότητος, δεν έλαβε καθόλου ύπ' ό-
ψει του τ' αυστηρά βλέμματα του συνο-
δού της κυρίας. Έξακολουθούσε να χη-
λιάζει βλεμμάτια του καρφωμένα κατά τόν
πό άναίδη τρόπο στα μάτια της και να
αδιαφορή για τόν συνοδό της. Όπως ή-
κε. Σε μία στιγμή, σηκώθηκε άργισμέ-
νος άπάνω, πλησίασε τόν τραπέζι της δι-
πλανής παρέας και φώναξε στον κ. Βα-
ρύ:

— Κύριε, μία ώρα σ'ας παρακολουθώ
που τρώτε με τ' όμάτι την κυρία.

— Ε, λοιπόν; Τι θέλετε τώρα; Τά μά-
τια μου είμαι έλεύθερος να τά μεταχει-
ρίζωμαι όπως θέλω.

— Αν τολμήσετε να ξανακυττάξετε
την κυρία, έστω και κατά λάθος, θά τ' ο-
πληρώσετε πολύ ακριβά.

Είς άπάντησιν, ο κ. Βαρύς έστρεψε
τά βλεμμάτια του και τ' άκάρωσε προ-
κλητικώτατα στην κυρία του διπλανού
τραπέζιού. Αυτό πιά ήταν άνω ποταμών.
Ο κ. Άψύς δέ μπορούσε ν' άνεχθί τέ-
τοια προσβολή και μάλιστα μπροστά στα
μάτια της γυναίκας που ήθελε να κατα-
κτήση. Πλησίασε τόν κ. Βαρύ και τού-
δωσε ένα άρκετά ήχητικό χαστούκι, φω-
νάζοντας:

— Νά, λοιπόν, παληάνθρωπε!
Αυτό όμως δεν μπορούσε να τ' άνε-
χθί ο κ. Βαρύς. Σηκώθηκε κι' έτοιμά-
σθηκε να όρμησ'η έναντιόν του ανθρώ-
που που τόν έχτύπησε. Άλλά τά γκαρ-
σόνια και οι πελάτες του καταστήματος
έμπηκαν στή μέση και τόν συνεκράτη-
σαν, ενώ η κυρία στο δίπλανό τραπέζι
έπινη ήσυχ'η τόν λικέρ της.

ΔΥΟ ΘΥΜΑΤΑ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑΣ

Όταν ήρμησε κάπως η κατάσταση,
ο κ. Βαρύς, ως προσβεβλημένος, έβγα-
λε κατά την συνήθειά του τ' ό πορτοφόλι
του, τράβηξε μία κάρτα και την έδωσε
στον κ. Άψύ, συνοδεύοντας αυτή τη χει-
ρονομία και με τ' α συνηθισμένα του λό-
για:

— Αύριο, κύριε, θά σ'ας στείλω τούς
μάρτυράς μου!

— Κι' εγώ τούς δικούς μου, άπάντησε
άμέσως ο κ. Άψύς, τράβώντας κι' αυ-
τός μία κάρτα από τ' ό πορτοφόλι του και
δίνοντας την στον κ. Βαρύ.

Σε λίγο, οι δύο παρέες έφυγαν και οι
μέλλοντες μονομάχοι έπήγαν ο καθένας
στο σπίτι του, για να σκεφθούν για την
εξέγερσι μαρτύρων.

Μόλις ο κ. Άψύς έφτασε στο σπίτι
του, έβγαλε την κάρτα που τ' ό είχε δώ-
σει ο αντίπαλός του και διάβασε: «Ίω-
άννης Ζουλιχτίδης, έμπορος γυναικείων
ύφασμάτων».

Και μόλις ο κ. Βαρύς έφτασε κι' αυ-
τός σπίτι του, έβγαλε την κάρτα που τ' ό
είχε δώσει ο αντίπαλός του και διάβα-
σε: «Θεόδωρος Φροντισμένος, κτηνία-
τρος».

Την άλλη μέρα τ' ό πρωί, ενώ ο κ. Ζου-
λιχτίδης ήταν σκυμμένος στα έμπορικά
του βιβλία, έδέχθηκε την έπίσκεψι δύο
άγνωστων κυρίων. Με πολλή σοβαρότη-
τα κι' έπίσημο ύφος, οι δύο κύριοι έρώ-
τησαν:

— Ο κ. Ίωάννης Ζουλιχτίδης;

— Μάλιστα.

— Είμεθα οι μάρτυρες του κ. Άψυ και
ήρθαμε να συναντηθώμε με τούς μάρ-
τυράς σας, για να κανονίσουμε την ήμέ-
ρα και τόν τόπο της μονομαχίας.

— Ποιά μονομαχία, κύριοι; Ποιάς πρό-
κειται να μονομαχήσ'η;

— Έσείς!

— Εγώ; Καί με ποιόν;

— Με τόν κ. Άψύ, με τόν όποιον είχα-
τε τ' ό γνωστό έπίσودی έχτες τ' ό βράδυ,
στον «Πράσινο Παράδεισο».

— Δεν είσαστε καλά, αγαπητοί μου.
Κι' αν θέλετε να γελάσετε, να πάτε σε
κανένα άλλον.

— Όστε άρνείσθε; Πολύ καλά.

Οι δύο κύριοι, με τ' ό ίδιο έπίσημο ύ-
φος, έβαλαν τά καπέλλα τους κι' έφυγαν
άξιοπρεπώς, ενώ ο κ. Ζουλιχτίδης δέ
μπορούσε να καταλάβη αν ήταν έξυπνος
ή άνειρευόταν.

Την ίδια σχεδόν ώρα, ενώ ο κτηνία-
τρος κ. Φροντισμένος ήταν άποσπολημέ-
νος σ'ή θεραπεία ενός σκυλλιού, που ύ-
πέφερε από μελαγχολία και υπήρχαν
φόβοι αυτοκτονίας του, ειδοποιήθηκε ότι
δύο κύριοι τόν ζητούσαν. Έτρεξε άμέ-
σως στο γραφείο.

— Είμεθα οι μάρτυρες του κ. Βαρύ,

— Νόμιζω ότι κατόπιν της παρεξηγήσεως
αυτής, μπορούμε να συμφιλιθώμε. Λε-
ωνίδας Άψύς.

— Χαίρω πολύ. Πελοπίδας Βαρύς.

Ο κ. άρχισυντάκτης της έφημερίδος έ-
δέχθηκε με προθυμία να δημοσιεύσ'η την
έπανόρθωσι, να γράψη ότι άπάνω στο θυ-
μό τους και τ' α νεύρα
τους, οι παρεξηγηθέντες,
αντί να δώσουν την κάρ-
τα τους, έδωσαν την κάρ-
τα δύο γνωστών τους, που
δεν είχαν ιδέα. Αυτή η
είδησις θά είχε μεγάλο
ένδιαφέρον.

Έκείνη τη στιγμή δ-
μως, μέσα στο γραφείο
του άρχισυντάκτη μ'ήκε
όρμητικά ένας ρεπόρτερ.

— Έχω μία σπουδαία
είδησι, είπε.

— Τι είδησι;

— Ο έμπορος Ίωάν-
νης Ζουλιχτίδης και ο
κτηνίατρος Φροντισμένος
συνελήφθησαν πρό μιάς
ώρας επί παραδόσει του
νόμου περί μονομαχίας.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

είπαν με άρκετήν αυστηρότητα, και ήρ-
θαμε να μ'ας όρίσετε τούς μάρτυράς σας
για τ' ό μονομαχία.

— Ποιά μονομαχία;

— Τη δική σας με τόν κ. Βαρύ, τόν ό-
ποιον έπροσβάλατε έχτες τ' ό βράδυ στον
«Πράσινο Παράδεισο».

— Αποθυμιά πολύ, κύριοι, αλλά εγώ
μόνον ζώα θεραπεύω και μάλιστα όχι σε
τόσο προχωρημένο στάδιο.

— Όστε άρνείσθε; Πολύ καλά. Καλη-
μέρα σας.

— Στο καλό. Και πηγαίνετε σε κανέ-
να καλό γιατρό να σ'ας κυττάξη.

Οι μάρτυρες έγύρισαν στους φίλους
των και κατέθεσαν την έντολή, με την έ-
δια χαρακτηριστική δήλωσι ότι «ο αντί-
παλός ήταν δειλός και άρνήθηκε να δε-
χθί τ' ό μονομαχία».

Τά πράγματα θά σταματούσαν ως έ-
κει και οι φιλήσυχοι πολίτες κ. κ. Ζουλι-
χτίδης και Φροντισμένος θά έμεναν με
την έντύπωσι ότι είχαν δεχθί την έπίσκε-
ψι τρελλών, αν οι άπογευματινές έφημε-
ρίδες δεν έβγαζαν με μία καταπληκτι-
κήν είδησι, που έλεγε:

«Μονομαχία δύο γνωστών Άθηναίων.
Τ' ό χθεσινόν έπίσودیον εις τ' ό καμπαρέ
«Πράσινο Παράδεισο» χάριν μιάς ώ-
ραίως κυρίας. Ο έμπορος γυναικείων ύ-
φασμάτων κ. Ζουλιχτίδης ραπίζει τόν δι-
ακεκριμένον κτηνίατρον κ. Φροντισμένον,
όστις τόν καλεί εις μονομαχίαν. Σήμε-
ρον καθορίζονται οι όροι».

Η είδησις αυτή έπεσε σαν βόμβα στον
έμπορικό και κτηνιατρικό κόσμο της πό-
λεως. Οι έμποροι έτρεχαν να ζητήσουν
πληροφορίες από τόν ίδιο τόν κ. Ζουλι-
χτίδη και οι κτηνίατροι είχαν κατακλύ-
σει την κτηνιατρική κλινική του κ. Φρο-
ντισμένου. Και οι δύο ήσαν άνθρωποι ά-
ξιολύπητοι. Κανείς δεν τούς έπίστευε.

Και μόνο τ' ό βράδυ άποκαλύφθηκε η
αλήθεια. Οι δύο μέλλοντες μονομάχοι —
οι πραγματικοί — συναντήθηκαν στα
γραφεία μιάς έφημερίδος, όπου πήγαν να
κάνουν επανόρθωσι του λάθους.

— Ποιάς σ'ας είπε ότι λέγομαι Ζουλι-
χτίδης, κύριε; ρώτησε ο κ. Βαρύς.

— Η κάρτα που μου δώσατε. Κι' έσ'ας
ποιός σ'ας είπε ότι με λένε Φροντισμένο;
ρώτησε ο κ. Άψύς.

— Η κάρτα που μου δώσατε. Όρίστε,
κυττάχτε!

— Νόμιζω ότι κατόπιν της παρεξηγήσεως
αυτής, μπορούμε να συμφιλιθώμε. Λε-
ωνίδας Άψύς.

— Χαίρω πολύ. Πελοπίδας Βαρύς.

Ο κ. άρχισυντάκτης της έφημερίδος έ-
δέχθηκε με προθυμία να δημοσιεύσ'η την
έπανόρθωσι, να γράψη ότι άπάνω στο θυ-
μό τους και τ' α νεύρα
τους, οι παρεξηγηθέντες,
αντί να δώσουν την κάρ-
τα τους, έδωσαν την κάρ-
τα δύο γνωστών τους, που
δεν είχαν ιδέα. Αυτή η
είδησις θά είχε μεγάλο
ένδιαφέρον.

Έκείνη τη στιγμή δ-
μως, μέσα στο γραφείο
του άρχισυντάκτη μ'ήκε
όρμητικά ένας ρεπόρτερ.

— Έχω μία σπουδαία
είδησι, είπε.

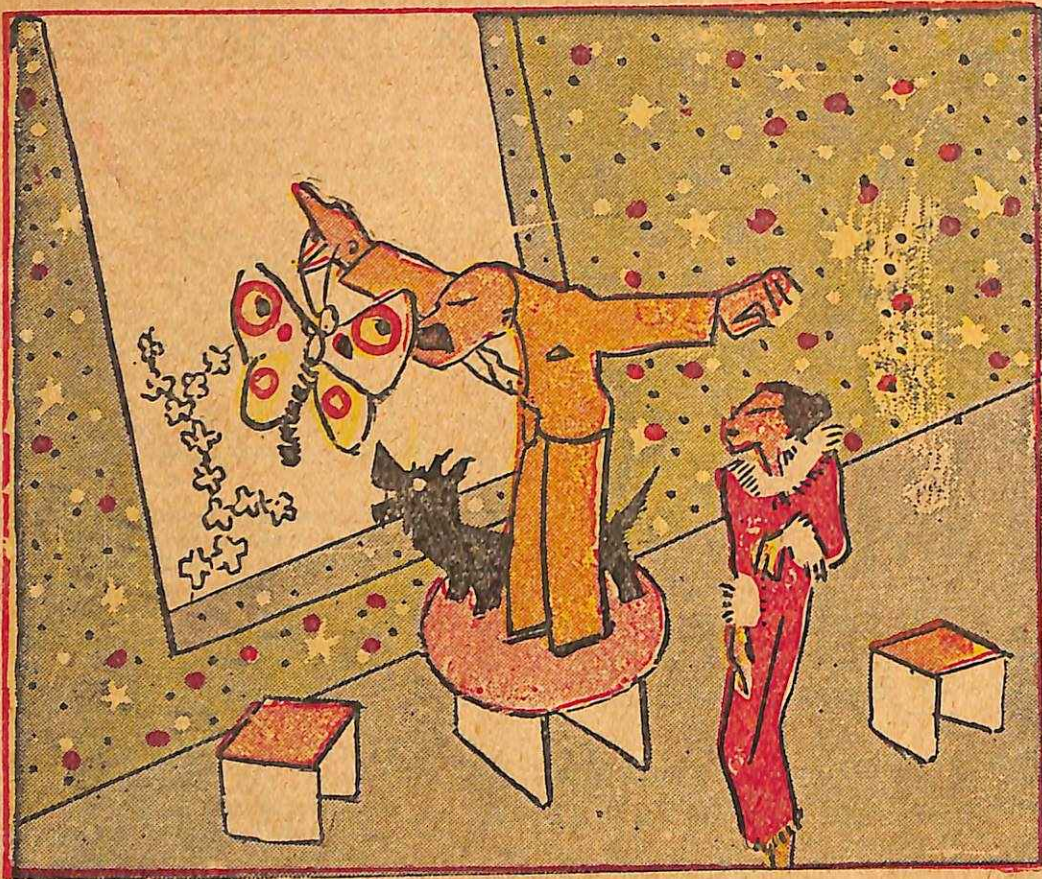
— Τι είδησι;

— Ο έμπορος Ίωάν-
νης Ζουλιχτίδης και ο
κτηνίατρος Φροντισμένος
συνελήφθησαν πρό μιάς
ώρας επί παραδόσει του
νόμου περί μονομαχίας.

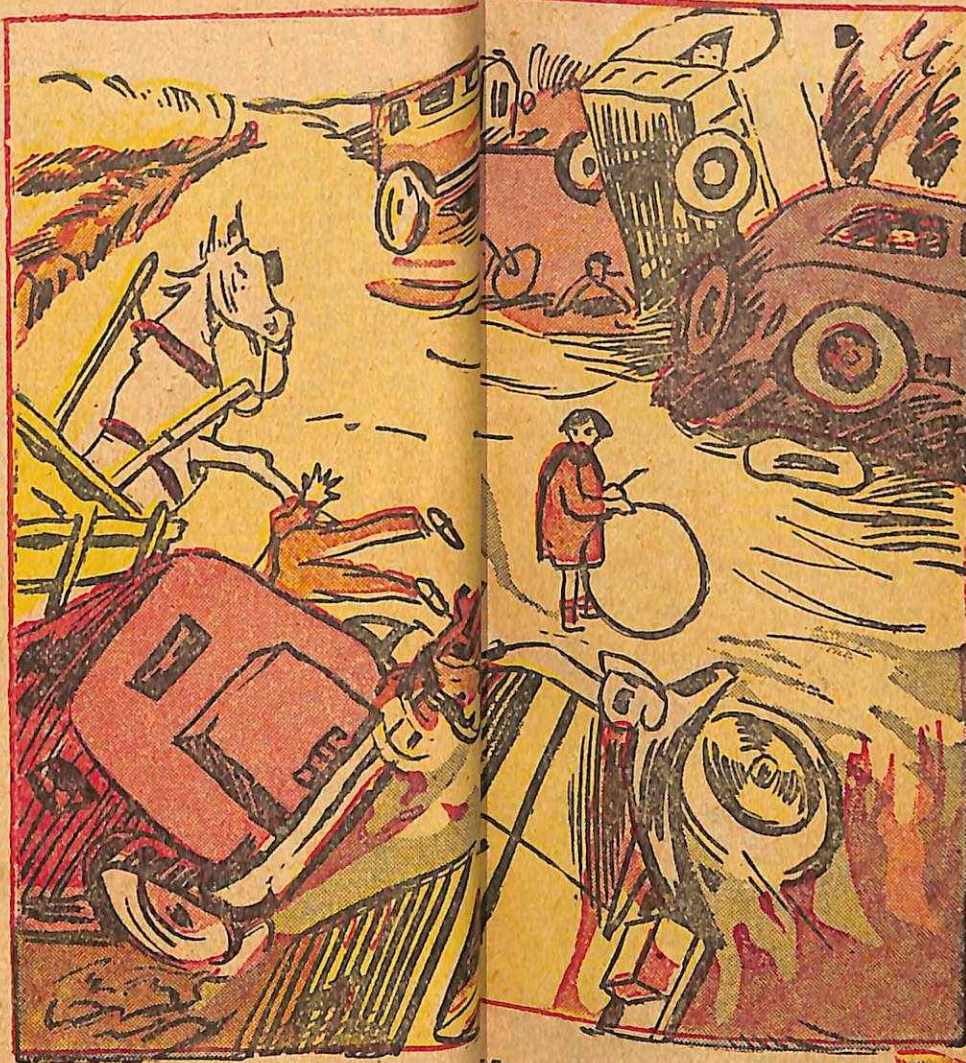
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

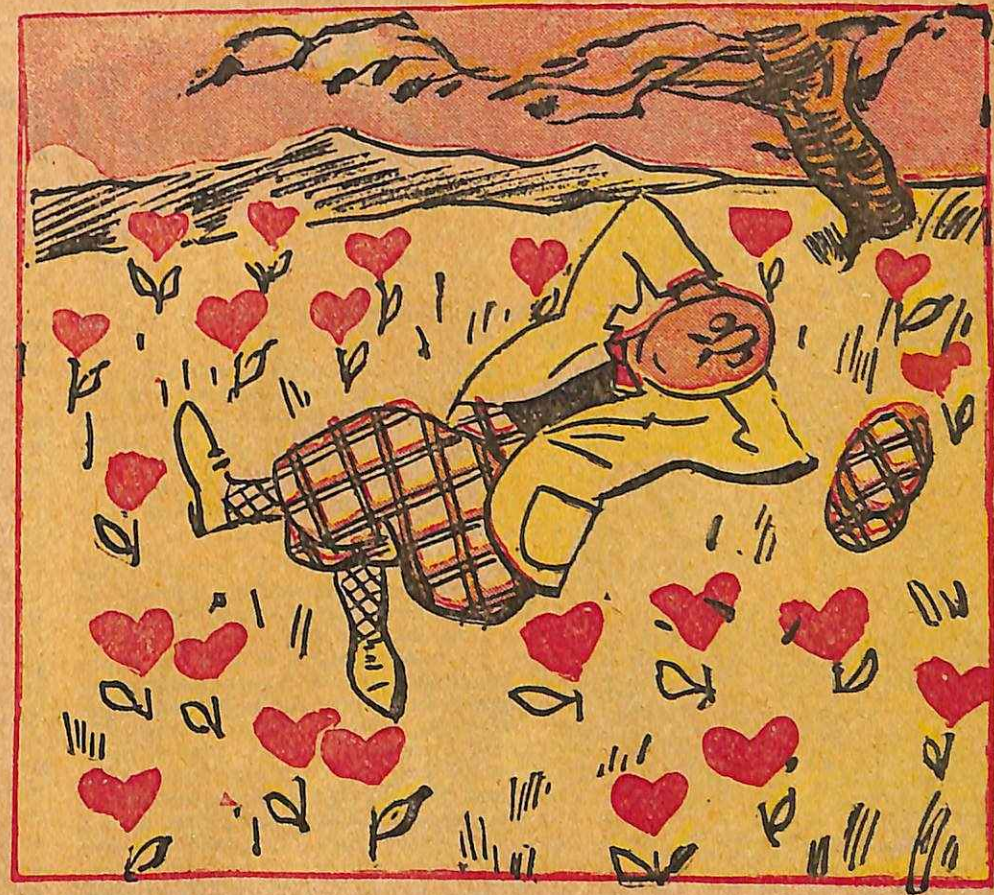
—Όστε αρνείσθε να μονομαχήσετε;

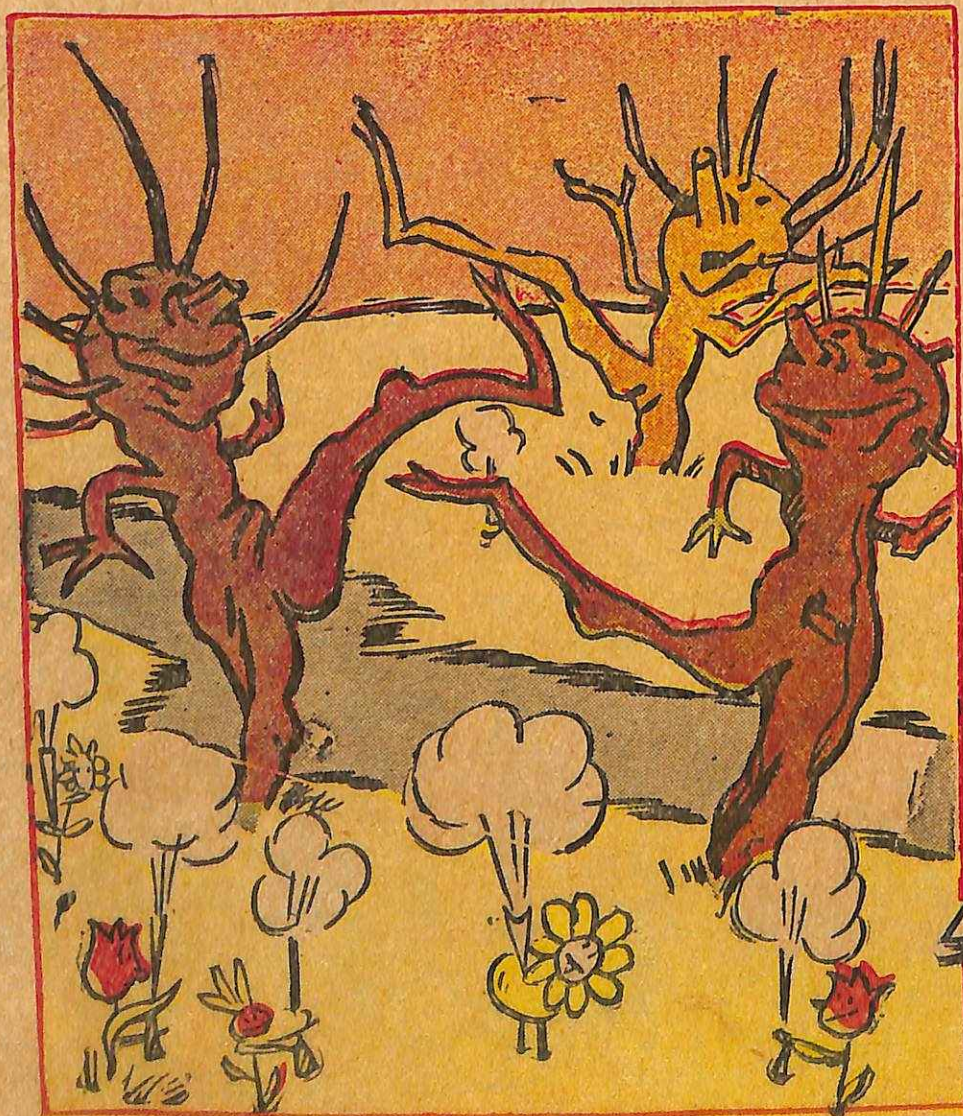
Ἄγγελε τῶν ἀνοιξιάντικων λογαριασμῶν τῆς μόδας!

Εὐτυχῶς... ἢ μὴ;

Πῶς δνειροθεῖται ὁ αἰσθηματίας τὴν ἄνοιξη!

Ὁ ἀνθρώπος τοῦ κομποῦ

*Αγαπητέ αναγνώστη,

Σ' αυτό ζήτησ' να φαίνεται ελκρινής, οποιοδήποτε και αν είσ' εσύ, που απορροφείς να διαβάσεις το ρομάντζο μου. Όταν τα περίεργα βλέμματα σου σταματίζουν, πρὸς στιγμήν, στον τίτλο κι' ἀφοῦ τὸν διαβάσῃς, μὴν κρίνῃς τὴν χαρακτηριστικὴν ἐκείνη κίνησιν τοῦ σηκώματος τῶν ὤμων, πού σημαίνει περιφρόνησιν καὶ ἐιρωνείαν γιὰ ἕνα ἐρωτικὸ μυθιστόρημα. Ἐγὼ τὸ θάρρος νὰ εἶσαι ελκρινὴς καὶ ὁποῦ ἔχω πρὸς τὸν ἀναγνώστην ἐπὶ τῆς λεπτομέρειας τοῦ ἀποδοῦναι τὴν ἀσπιδιομένην νουσταλγίαν πού συντελεῖ ὥστε κάθε ἐρωτικὴ ἱστορία—καὶ ἡ πῶς ταπεινὴ καὶ ἡ πῶς κοινὴ—νὰ ἐλκύῃ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἐποχῆς μας. Ὑποχώρησε στὴν ἀνάγκη τοῦ νὰ γνωρίσῃς ἀκόμῃ μιὰν ἐρωτικὴν περιπέτεια, ἀνάγκη πού ὅλοι νοιώθουμε στὴν ψυχὴ μας καὶ πού ποτέ, μὰ ποτέ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἱκανοποιήσῃ κανεὶς ὁλότελα. Ὁ ἄλλος νὰ κυριαρχήσῃ στὴν ψυχὴ σου ἡ κοινὴ σ' ὅλους μας μεγάλη ἀνθρώπινη περιέργεια τοῦ ἐρωτός, πού μᾶς συνοδεύει πάντα σ' ὅλη μας τὴν ζωή.

Μὴν παραξενεύῃς, ἀν' ὅλη αὕτη ἡ ἐρωτικὴ ἱστορία φανερώναται μόνο ἀπὸ τῆς ἐπιστολῆς τοῦ Παύλου πρὸς τὴν Διάναν καὶ μόνο ἀπ' αὐτὴς καθορίζεται στὶς λεπτομέρειες τῆς καὶ μόνο ἀπ' αὐτὴς παίρνει ζωὴ. Ἐρεῖς καλά ὅτι ἡ ἐρωτικὴ ἐπιστολή, ἡ πρώτη ὅσο κι' ἡ τελευταία, οἱ λίγες ὅσο κι' οἱ πολλές ἐπιστολές, ἡ ἐρωτικὴ τέλος ἐπιστολή εἶνε ὁ ἄλλος ὁ ἕρως.

Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος πού νὰ μὴν ἔσκιε, μὲ τρεπόμενον ἀπὸ τὴν ἀγωνία χέρι, τὸ φάκελλο μιᾶς ἐπιστολῆς, τῆς ἐπιστολῆς ἡ ἐκείνης.

Κι' ἂν ἔκεινη δὲν ἀπήντησε, δὲν θέλησε δηλαδὴ νὰ υπογράψῃ ποτέ, μὲ τὸ ὁλόλευκο χεράκι τῆς, μιὰν ἐρωτικὴν ἐστὼ φράσιν ἐπάνω σ' ἐκείνην κομμάτι χαρτίου, ἐδιάβασε ἐν τούτοις τὶς ἐπιστολὲς αὐτὲς καὶ τὶς ἐνόησε καὶ μίλησαν στὴν αἰσθηματικὴν τῆς καὶ ἐτόλμαν μὲ φλόγαν καὶ μὲ τρυφερότητα τὴν καρδιά τῆς, ὅπως τώρα ζητοῦν μόνο ἀπὸ τὴν ψυχὴ σου, φίλτατε ἀναγνώστα, τὴν κρίσιν σου...

ΜΑΤΘΙΛΔΗ ΣΕΡΑΟ

«ΕΧΑΣΑ ΤΗΝ ΕΥΡΥΔΙΚΗΝ»

Ρώμη, μιὰ νύχτα τοῦ Μαΐου

Δὲν σὲ γνωρίζω. Δὲν μὲ γνωρίζεις. Δὲν σὲ εἶδα ποτὲ καὶ δὲν ξέρω ἂν θὰ σὲ ἴδω. Ἐσὺ δὲν θὰ μὲ ἴδῃς ἴσως ποτέ. Ἐν τούτοις ἡ ψυχὴ μου, ἀπρόοπτα, συνδέθηκε στερεὰ μὲ τὴ δική σου καὶ ὁ σύνδεσμος αὐτός εἶνε τόσο περισσότερον στερεὸς καὶ στενός, ὅσο εἶνε σκοτεινός, φανταστικός καὶ μυστηριώδης. Αἰσθάνομαι ὅτι σ' ἀγαπῶ μὲ ὅλες μου τίς δυνάμεις, λές καὶ τὸ γυναικεῖο σου πρόσωπο—εἶσαι νέα; ὠραία; δὲν τὸ ξέρω.... γιατί δὲν σὲ ξέρω—λές καὶ τὸ πρόσωπο αὐτό, τὸ κλεισμένο στὸν ἴσκιον, νὰ μοῦ ἦταν ἐλκυστικὰ γνῶριμό ἀπὸ μῆνες καὶ χρόνια, λές καὶ τὸ θεληγμένο τῆς ψυχῆς σου ἀπὸ μῆνες καὶ χρόνια νὰ μ' ἐγοήτευε καὶ νὰ μ' ἐδέσμευε. Ποιὰ θὰ εἶνε τάχα ἡ γυναικὴ πού θὰ πάρῃ τὸ γράμμα μου; καὶ ἀπὸ τὴν πάρῃ τάχα ποτέ; Ἀδιάφανα πέπλα οὐ σκεπάζουν καὶ σὲ σφίγγουν, ὡ πλάσμα τῆς ἀγάπης μου. Καὶ μπροστὰ στὸ παράξενο αὐτὸ ἐμπόδιο, πού δὲν μπορῶ νὰ δρασκέλισω, πού δὲν θὰ τὸ δρασκέλισω ἴσως ποτέ, ἀναρριγῶ ἀλόκληρον ἀπὸ θαυμασμό καὶ συγκίνησιν καὶ λατρεία γιὰ τὸ μόνο δικό σου πράγμα πού μοῦ εἶνε γνῶριμό, ἀσυγκράτητα

γνῶριμό, ἀκατανίκητο γνῶριμό: γιὰ τὴ φωνή σου!

Τὸ χρῶμα τῶν ματιῶν σου δὲν ἄστραψε καὶ δὲν ἐλάμψε ποτὲ μπροστὰ σ' ἐμένα. Οὐτὲ ἡ περήφανη καὶ γλυκεῖα ἐκφρασίς τῆς ματιᾶς σου ἦρθε νὰ βυθισθῇ σὲ ἐκστασί τὴν ψυχὴ μου. Οὐτὲ τὸ γλυκὸ ἢ τὸ περιφρονητικὸ χαμόγελο τῶν χειρῶν σου μ' ἔκαμε νὰ λυῶνω ἀπὸ ἐλπίδα ἢ ἀπὸ θλίψιν...

Ἀκουσα ὅμως τὴ φωνή σου καὶ ἡ φωνὴ αὕτη πάλαι ἐντός μου καὶ κάνει ν' ἀνεβαίνουν ἀπὸ τὴν καρδιά μου στὸν ἐγκέφαλό μου κύματα συγκινήσεως καὶ τὰ κάνει νὰ σκορπίζονται σ' ὅλα τὰ μέρη τῆς ὑπάρξεώς μου. Ἐτραγουδοῦσες, χτὲς τὸ βράδυ, δυὸ ὄρες νωρίτερα ἀπὸ τώρα, ὡ καλὴ μου, κι' ἐγὼ ἄκουα τὸ τραγοῦδι σου. Θὰ ἦταν δέκα ἡ ὥρα, ὅταν ἡ φωνή σου—φωνὴ πού φαίνεται ὅταν κάτι νὰ θυμίζει καὶ κάτι νὰ ἀναπολοῦσε—σκορπιστήκε σὲ ἀρμονικὰ κύματα τονίζοντας τὴν πῶς ὑπέροχην «ἄρια» τοῦ Ὁρφέως πού κλαίει καὶ ζητᾷ μὲ τόση περιπάθεια τὴν Εὐρυδίκη του... Σκυμμένος στὸ μικρὸ μπαλκόνι, πού βλέπει στὸν κήπο μου, ἀκουσα τὴ μαγικὴ αὕτη φωνή. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἐνοιώσα, ὡ ἀγνωστὴ μου ἀγαπημένη, ὅτι εἶμαι δικός σου, ὅτι σοῦ ἀνῆκω ὁ λὸς, ἐγὼ, ὁ ἀγνωστος....

ΡΩΜΗ, 4 Μαΐου

Ἀπὸ χτὲς τὴ νύχτα, μιὰ διπλὴ ζωὴ παλεύει ἐντός μου καὶ πολεμᾷ μὲ περηφάνειαν μέσα στὴν ψυχὴ ἐνὸς ἀνθρώπου πού ἔως χτὲς περνοῦσε τὸν καιρὸ πού βυθισμένος σὲ θλίψιν καὶ μελαγχολία. Εἰκοσιτέσσερις ὄρες τώρα ἐκσφενδονίζομαι ἀδιάκοπα ἀπὸ τὶς σφοδρότερες αἰσθηματικὲς ἡδονὲς στὶς πῶς παγερὲς πραγματικότητες τῆς λογικῆς. Ἀπὸ χτὲς τὴ νύχτα ὡς σήμερα τὴ νύχτα ἔζησα σὰν ἕνας τρελλός. Σὰν ἕνας ἐρωτευμένος τρελλός πού ὑποφέρει καὶ παθαίνειτα γιὰ ἕνα φάντασμα. Γιατί δὲν εἶμαι ἐντελὼς βέβαιος γιὰ τὴν ὑπαρξί σου, ὡ Γυναίκα τῆς ἀγάπης μου. Ἀλλὰ ἂν ἐκείνη πού, χτὲς βράδυ, μὲ τὴ βαρεὶά μὰ καὶ γλυκεῖαν ἀρμονικὴν φωνή τῆς, ἐχτύπησε τὶς πόρτες τῆς καρδιάς μου καὶ τίς εἶδε ν' ἀνοίγωνται μπροστὰ τῆς κι' ἐμπήκε μέσα κι' ἐθρονιάστηκε, Βασίλισσά μου καὶ Κυρά μου, ὑπάρχη στὴν πραγματικότητα, ἂν ἐκείνη, πού μὲ ἔκλεψε τίς αἰσθήσεις μου καὶ τὴν ψυχὴ μου, ἐπῆρε τὸ πρῶτό μου γράμμα, ἂν ἐσὺ, ὡ Γυναίκα, ὡ Ἀγνωστὴ, ἐδιάβασες τὰ πρῶτα μου μαρτύρια, πρέπει νὰ μάθῃς καὶ τὴ συνέχεια πού εἶχαν τὰ μαρτύρια αὐτά. Διάβασε λοιπὸν ἀκόμῃ λιγα γιὰ τὸ αἰσθηματικὸ μου ὄνειρο—μήπως, ἀλήθεια, ὡ

Πολλά, θέλεια, ὄρατα εἰδὼτα ἔχουν γραφῇ γιὰ τὸ αἰώνιο θέμα τῆς γῆς: Ὁ ἕρως! Ὅμως παρόμοιο ἀριστοῦργημα σὰν τὸ ὁποῖο αὐτὸ ρομάντζο τῆς Σεράο δὲν ἔχει ποτὲ δημιουργηθῇ.... Τὸ «Ἐκείνη δὲν ἀπῆντησε» εἶνε τὸ κινεῖο δῶμα τῆς Ἀγάπης, εἶνε ἡ πῶς συγκινητικὴ κραυγὴ πόνου στὶς φιλολογίαις ὁλων τῶν λαῶν. Τίποτε ἄλλο δὲν σὰς λέμε. Τί χρειάζονται τὰ λόγια, ὅταν σὲ λίγο θὰ σὰς συγκλονίσῃ τὸ ἔργο, αὐτὸ τὸ ἀθάνατο ποίημα τῆς καρδιάς;...

νειρεύτηκα; εἶσαι τάχα φάντασμα;—καὶ μάθε τί εἶνε μιὰ δυνατὴ ἐρωτικὴ πραγματικότητα.

Ξέρεις τί ἔκαμα χτὲς τὴ νύχτα, ὅταν, κυριευμένος ἀπὸ μιὰ μεγάλη νευρική ἐξαψιν, ἀποτελεῖωσα τὸ πρῶτό μου γράμμα—τὸ γράμμα πού σοῦ ἔστειλα; Τὸ διάβασα δυὸ, τρεῖς, πέντε φορὲς καὶ μοῦ φάνηκε ὅτι κάποιος ἐγέλοσε ἐντός μου, ὅτι μὲ εἰρωνευόταν γιὰ τὰ τρελλὰ λόγια μου.

Πέταξα τὸ γράμμα ἐπάνω στὸ γραφεῖο μου καὶ τ' ἄφησα πεταμένο ἐκεῖ, ὅσην ὥρα προσπαθοῦσα νὰ μὴν ἀκούω πᾶς τίς εἰρωνεῖες τοῦ κάποιου πού γελοῦσε ἐντός μου. Ἐσφηνικά σηκώθηκα, πήρα τὸ γράμμα κι' ἐδῆλκα ἀθόρυβα ἀπὸ τὸ σπῆτι, ὅπου βασιλευε ἀπόλυτη ἡσυχία, γιατί ἡ ἀδελφὴ μου Λίζα κοιμόταν καὶ οἱ ὑπέρτερες εἶχαν κι' αὐτοὶ ἀποσυρθῇ στὰ δωμάτιά τους.

Δυὸ φορὲς ἔκαμα τὸ γύρο τοῦ μανδρότοιχου τοῦ κήπου, πού περιτριγυρίζε τὴν ὠραία βίλλα—τὴ βίλλα ὅπου κατοικεῖς ἐσὺ, ἡ ἀγνωστὴ τραγουδίστρια.

Δίπλα στὴ μεγάλη καγκελωτὴ πόρτα εἶδα μιὰν ἄσπρη πινακίδα μὲ τὸ ἴδιο νόημα: Στάρ. Τὸ ἄστρο. Ἐγύρισαν κι' εἶδα τὸν οὐρανὸ. Δὲν ὑπῆρχε κανένα. Ὁλα ἦσαν σκοτεινὰ καὶ πένθιμα τὴν νυχτερινὴν ἐκείνην ὥρα. Ἦρθε στιγμὴ πού ἐδιάστασα. Ἀμέσως ὅμως ἀνέκτῃσα τὸ θάρρος μου, ἐπέρασά τὸ μπράτσό μου ἀνάμεσα σὲ δυὸ κάγκελλα κι' ἐπῆρα στὸν κήπο τὸ γράμμα. Τὸ εἶδα νὰ πέφτῃ κοντὰ σ' ἕνα μεγάλο δένδρον, σὲ μικρὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τὴν πόρτα. Ἐσφηνικά μοῦ ἦρθε ἡ παιδαστρικὴ ἰδέαν νὰ τὸ πάρω πάλι πίσω. Ἐσπρωξά μὲ δύναμιν τὴν πόρτα—ἡ ὁποία, φυσικὰ, δὲν ἀνοίξε—κι' ὕστερα ἄρχισα νὰ τρέχω σὰν μικρὸ παιδί καὶ σὰν κλέφτης. Ἐφθασα στὸ σπῆτι μου, βρέθηκα χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω στὸ δωμάτιό μου, ἔπεσα ὅπως ἦμουν στὸ κρεβάτι μου κι' ἐπέσσε ἀρκετὴ ὥρα ὥσπου νὰ καταφέρω νὰ συνελθῶ.

Ἦταν αὐγὴ ὅταν κατῶρθωσα ν' ἀποκοιμηθῶ κι' ἀνιρεύθηκα Ἐσέναν, ὡ Γυναίκα, ὡ φάντασμα! Τὸ γλυκὸ καὶ μαζὶ σκληρὸ αἶνιγμα δὲν μ' ἄφηνε ἦσυχον οὔτε στὸν ὕπνον μου, καὶ σ' ἐβόλεπα νὰ ἐμφανίζεσαι πότε πολὺ μακριὰ μου, ἀπρόσπῃ, διάφανη, πότε πολὺ κοντὰ μου ἀλλὰ μὲ τὸ πρόσωπο γυρισμένο ἄλλοι, καὶ πότε, τέλος, ἀπέναντί μου, χωρὶς ὅστος νὰ μπορῶ νὰ διακρίνω τὴν ὄψιν σου, γιατί ἡ ταραχὴ μου ἦταν μεγάλη. Κι' ἐθασανίζομουν κι' ἐστεναζα καὶ ὑπέφερα στὸν ὕπνον μου.

Ἐπειτα ἀπὸ λίγο βρισκόμουν στὴν ἀκρὴ τοῦ μπαλκονιοῦ μου, ἀπ' ὅπου φαίνονταν ὁ κήπος τῆς Βίλλας Στάρ. Τὸ γράμμα μου ἄσπριζε ἀκόμῃ στὸ ἔδαφος, στὸ ἴδιο ἀκριβὲς σημεῖο πού τῶρα ρίξει.

Ἦταν πολὺ φυσικὸ νὰ βρισκεται ἐκεῖ, γι' αὐτὴ τὴν πρωϊνὴν ἐκείνη ὥρα δὲν ὀχρεῖς ἀκόμῃ ἐμπνύσει. Ὡστόσο ἐγὼ ἐνοιώθα βαθεῖαν ἀπογοήτευσιν. Μοῦ φαινόταν σὰν νὰ μοῦ χτυποῦσαν μὲ στυλῆτο τὴν καρδιά μου. Φανταζόμουν πῶς τὸ γράμμα μου θὰ ἔμενε διαρκῶς ἐκεῖ, θὰ κινεῖτο ἀπὸ τὸν ἥλιον, θὰ σάπιζε ἀπὸ τὴ βρο-

χὴ καὶ στὸ τέλος θὰ τὸ μάζευε τὸ φαράσι τοῦ κηπουροῦ μαζί μὲ τὰ σκόρπια φύλλα. Ἐκλείσα μὲ βία καὶ μὲ θυμὸ τὰ παράθυρα τοῦ μπαλκονιοῦ μου, ἀγανακτισμένος γιὰ τὴν τύχη μου, γιὰ τὸ ὄνειρό μου καὶ γιὰ τὸν ἑαυτό μου. Ἀποφάσισα νὰ τὰ ξεχάσω ὅλα, ὅλα νὰ τὰ περιφρονήσω καὶ νὰ πραγματοποιήσω τὸ σχέδιό τῆς ἀναχωρήσεως, πού ἀπὸ πολὺν καιρὸ εἶχα στὸ νοῦ. Ἐδῶκα σχετικὲς ὁδηγίες στοὺς ὑπηρετές κι' ἔσπευσα νὰ ἐμπνύσω τὴν ἀδελφὴ μου Λίζα, γιὰ νὰ τῆς ἀνακοινώσω τὴν ἀπόφασί μου. Μονότονα καὶ πληκτικὰ—ὅπως κάθε ἄνθρωπος πού ἐτοιμάζεται νὰ φύγῃ—σὲ ταξεῖδι—ἄρχισα τίς ἀπαραίτητες προκαταρκτικὰς διατυπώσεις.

Ἐγραψα ἐπιστολές, ἔστειλα τηλεγραφήματα καὶ συνεννόηθηκα τηλεφωνικῶς μὲ τὸν Σταθμὸ τοῦ Σιδηροδρόμου καὶ τὸ Γραφεῖο τῆς Ἐταιρείας τῶν «Βαγκόν-Λί».

Θάταν μεσημέρι ὅταν βγῆκα στὸ μπαλκόνι καὶ, ἀφηρημένος ὅπως ἦμουν, γύρισα τὴ ματιά μου στὴ Βίλλα Στάρ. Τὸ γράμμα μου δὲν ἄσπριζε πᾶς κάτω ἀπὸ τὸ μεγάλο δένδρον. Κάποιος εἶχε περῶσει—κάποιος πού ἔκανε ἴσως τὸν πρωτὸν τοῦ περιπάτου στὸν κήπο—καὶ τὸ πήρε. Καὶ ὁ κάποιος αὐτός ἦσεν Ἐσὺ, Βασίλισσά μου καὶ Κυρία μου, καὶ εἶμαι τόσο βέβαιος ὅτι ἦσεν ἐσὺ, ὅσο εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ πεθάνω. Τὸ γράμμα μου βρίσκεται στὰ χεῖρά σου. Τὰ βλέμματά σου πέφτουν ἐπάνω στὴν ἐκφρασί τῆς ἀγάπης μου καὶ τοῦ θαυμασμοῦ μου. Μέσα στὴν ψυχὴ σου πάλαι δυνατὰ ἡ ἐρωτικὴ μου φωνή, πλάσμα πολυαγαπημένο, ὅπως μέσα στὴ δική μου ψυχὴ πάλαι ὁλοζώντανη ἡ βαθεῖα καὶ γλυκεῖα σου φωνή, πού ζητᾷ μὲ τόση περιπάθεια καὶ μὲ τόσον πόνο τὴν Εὐρυδίκη, τὸ χαμένο θησαυρό...

Ποῦ νᾶσαι τὴ νυχτερινὴν αὕτη ὥρα, τὴν ὥρα τῆς ξαφνικῆς ἀποκαλύψεώς σου, ὡ

Κι' ἀνιρεύθηκα Ἐσέναν, ὡ Γυναίκα, ὡ φάντασμα! Ἐβόλεπα νὰ ἐμφανίζεσαι ἀπρόσπῃ, διάφανη...

ψυχὴ; Ἀγῶνιδὴ τὴ μυρῶμένην αὐτὴ νύχτα τοῦ Μαΐου—τὴν ὠραία ὅπως ἡ ἄλλη ἐκείνη, ἡ ἀλησμόνητη—ἀγῶνιδὴ καὶ περιμένω νὰ σὲ ἀκούσω... Ἐπέρασαν τρεῖς ὄρες. Σὰν μεθυσμένος, σὰν τρελλός σὲ περιμένω σ' ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα, μὰ Ἐσὺ δὲν στέργεις καὶ μοῦρχεται νὰ κλάψω, νὰ ξεφωνίσω.

Δὲν ἀπαντᾷς στὴν ἀγωνιῶδη μου βουδὴν ἐπὶ κλησιν, ἡ θεῖα ἀρμονικὴ σου φωνὴ δὲν ἀκούεται, δὲν ἐρχεται νὰ ἐμψυχώσῃ τὴν ἀνοιχτήν νύχτα. Ἡ Βίλλα Στάρ ἔχει ἀνοιχτὰ καὶ φωτισμένα ὅλα τῆς τὰ παράθυρα, εἶνε ὅμως σιωπηλὴ καὶ φαίνεται ἔρημη. Ἡ ἀφθονία αὕτη τοῦ φωτός μὲ φοδίζει. Ποῦ νᾶσαι, ὡ καλὴ μου; Νᾶσουν τάχα ποτὲ στὴν πραγματικότητα μέσα σ' αὕτη τὴ βίλλα; Νὰ τραγοῦδῃς τάχα ποτέ; Πολὺ ἐνδιαφῆθηκα, πρὶν ῥώτησα καὶ πολλὰ πράγματα ἐξῆλθον τὸ περασμένο ἀπόγευμα. Ξέρω τώρα, ὅτι ἡ Βίλλα Στάρ ἀνήκει σὲ μιὰν γρηῃν Ἀγγλίδα κυρία, πού τὴν ἀγόρασε ἐδῶ καὶ τρία χρόνια κι' ἀπὸ τότε μένει σ' αὐτήν. Ἡ λαίδυ Ραζαλίνδα Μέλβιλ εἶνε—ὅπως μοῦ εἶπαν—ἐξορμητικὴ πέντε χρόνων. Εἶνε ἀπὸ εἰκοσαστῆς χιρὰ ἐνὸς διπλωμάτου, πού τὸν ἄλλοτε πρεσβεύετῃς τῆς Ἀγγλίας στὴ Ρώμη.

Οἱ θυγατέρες τῆς κι' οἱ γυοὶ τῆς εἶνε μεγάλοι στὴν ἡλικία καὶ ζοῦν στὴν Ἀγγλία, στὶς Ἰνδίες καὶ στὸ Βέλγιον. Ἀπὸ ὅσα μοῦ πῆσαν, δὲν ἔχει οὔτε ἀνεμίου, οὔτε ἀνηψιές. Τούλα-χιστον δὲν ἦρθαν ποτὲ στὴ Ρώμη. Ζῇ μὲ μιὰ κυρία, ἀκόλουθός τῆς, πού εἶνε πενήντα πέντε χρόνων. Ἐδεχεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κυρίες τῆς ἡλικίας τῆς τίς ἀπογευματινὲς πάντα ὥρες. Ποτὲ δὲν δέχεται τὸ βράδυ.

Ποῦ εἶσαι λοιπὸν, ποιὰ εἶσαι, Βασίλισσά μου, γιατί δὲν ἀπαντᾷς; Γιατί δὲν ἀκούω πᾶς τὴ φωνή σου; Γιατί μ' ἀφήνεις ν' ἀπελπιζῶμαι ὁλομόναχος τὴν δεύτερη αὕτη νύχτα τῆς ἀγάπης μου, μόνος χωρὶς Ἐσέναν, χωρὶς τὴν ὑπέροχην φωνή σου; Εἶμαι λοιπὸν καταδικασμένος νὰ πεθάνω, χωρὶς νὰ σὲ ἴδω καὶ χωρὶς νὰ σ' ἀκούσω;

Θὰ μ' ἀφήσῃς λοιπὸν νὰ πεθάνω; Ἐμένα πού, χωρὶς νὰ σὲ γνωρίζω καὶ χωρὶς κάν νὰ σὲ ἴδω, σὲ ἀγάπησα μ' ἕναν ἔρωτα σφοδρότατον, ἕναν ἔρωτα πού σὰν αὐτὸν ποτέ, εἶμαι βέβαιος, δὲν θὰ συνάντησες σ' αὐτὸν τὸν κόσμον ἕως τώρα, οὔτε καὶ στὸ μέλλον θὰ τὸν συναντήσῃς.

Πρέπει λοιπὸν νὰ χαθῇ αὐτός ὁ δυστυχής, αὐτός ὁ ἀγνωστος πού ἐρχεται νὰ ρίξῃ ὅλη τὴν ὑπαρξί του μπροστὰ στὰ πόδια σου; Ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ ἐκείνου πού ἴσως λατρεύεις καὶ στὸν ὅποιον ἀπευθύνομαι τὴ νύχτα αὕτη τῆς μάταιης, ἀγῶνης καὶ καταθλιπτικῆς ἀναμονῆς, τὴ νύχτα αὕτη τῆς σπαρακτικῆς ἀπογοητεύσεως, ἐν ὀνόματι ἐκείνου πού ἔχεις στὸν κόσμον προσφιλέστερο, σὲ ἐξορκίζω, ὡ ἀγνωστὴ, φανερώσου, ἐξαφανερῶσου αὐρίο. Κάμε τὸ ἀπὸ συγκράτασιν, ἀπὸ εὐσπλαχνία, ἀπὸ φιλοφροσύνη, γιὰ νὰ μὴ χαθῇ ἐξ αἰτίας σου ἕνας ἄνθρωπος νέος καὶ ὕγινης, πού ἔχει ἀκόμῃ ἀκαμψίαι ὅλες τίς δυνάμεις του.

Ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ σου, πού εἶνε ἴσως καὶ δικός μου Θεός, σ' ἐξορκίζω νὰ ἐξαφανερῶθῃς, νὰ ἐξαφανερῶθῃς. Κάμε το, ἂν δὲν εἶσαι κανένας ἡσκιος φευγαλέος, ἂν δὲν εἶσαι κανένα πλάσμα τῆς φαντασίας μου, ἂν εἶσαι μιὰ ὑπάρξει πραγματικὴ, ἂν εἶσαι γυναικὴ, ἂν ἔχῃς ψυχὴ κι' ἂν ἡ ψυχὴ αὕτη ἔχῃ καλωσύνη καὶ τρυφερότητα, ἂν πῆρες τὸ πρῶτό μου γράμμα κι' ἂν ἐξῆς τώρα τὸν ἐρώτά μου καὶ τὸ παραλήρημά μου, ἂν—τέλος—αὐρίο τὸ πρῶτ, ἀπὸ τὴν ἴδια θέσιν, παραλάβῃς κι' αὐτό μου τὸ δεύτερο γράμμα.

Παῦλος

*Ἡ Βίλλα Στάρ ἔχει ἀνοιχτὰ καὶ φωτισμένα ὅλα τῆς τὰ παράθυρα, εἶνε ὅμως σιωπηλὴ...

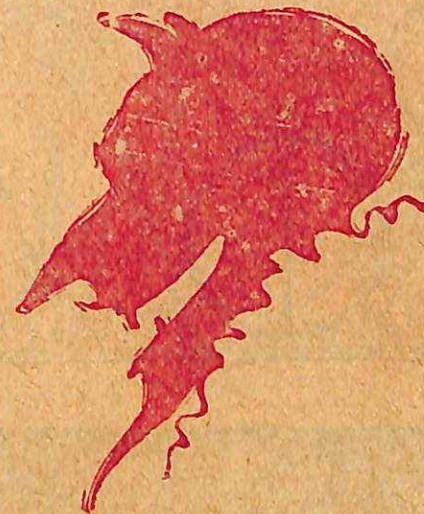
Ρώμη, 5 Μαΐου

Ἀπὸ πολὺν καιρὸ τώρα, Διάννα, ἡ ἀδιαφορία μ' ἔκανε νὰ μὴν πατῶ στὴν ἐκκλησίαν. Τὸ ἀνέκφραστο ὅμως θαῦμα, πού ἔσωσε σήμερα τὴ θνητὴ μου ζωὴ καὶ ἔδωσε πραγματικὴν ὑπόστασιν στὸ πῶς παρῶν ἀπὸ τὰ ὄνειρά μου, μ' ἔκαμε νὰ γονατίσω καὶ νὰ προσευχηθῶ ἀνάσπῃ καὶ μπροστὰ στὸ Θεὸ τῆς ἐπιεικείας. Ξέρεις, Διάννα, πού ἐπῆγα, μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτη ἀπὸ εὐλάβεια, γιὰ νὰ ἐυχαριστήσω Ἐκεῖνον πού σ' ἔστειλε στὴ Γῆ, πού σ' ἔστειλε σήμερα τὸ πρῶτὸ ἐμπρός μου; Μπήκα σὲ μιὰν ἐκκλησίαν πού βρίσκεται ὄχι μακριὰ ἀπ' ἐδῶ: τὴν Σάντα Μαρία νέλλα Βιτόρια. Ἀνήκει στὴν οἰκογένειαν τῶν Κολόνια καὶ χτίσθηκε εἰς ἀνάμνησιν τοῦ θριαμβοῦ τοῦ προγόνου τους Μάρκου Ἀντωνίου ἐναντίον τῶν Τούρκων, στὴ ναυμαχία τῆς Ναυπάκτου. Ἦταν μεσημέρι καὶ ἡ ἐκκλησίαν ἦταν σχεδὸν ἀδειανή. Κάποια γρηῃ ἦταν μόνο γονατισμένη μπροστὰ σ' ἕνα ἀγαλματῆς Μαντόνας καὶ ἐπιθύρριζε προσευχές. Τὴ μαρμαροφανεγὴ ἀγία τῆς Ἀγίας Τερέζας (εἶν' ἕνα ἔργο τοῦ Μπερνίνι πού παριστάνει τὴν Ἀγία, μεθυσμένη ἀπὸ τὴν εὐχαρίστησιν πού τῆς προξενεῖ ἕνα βέλος τοῦ Θεοῦ Ἐρωτός) μόλις ἀγγίζει κάποια ἀχτίδα τοῦ ἡλίου πού τρύπωνε ἀπὸ ἕνα παράθυρον.

Ἐγὼνᾶτσα, ὅπως στὶς ἀθώστερες μέρες τῶν παιδικῶν μου χρόνων. Ὅπως τότε, ἡ ψυχὴ μου ἦταν γεμάτη ἀπὸ ἀγνοήτα καὶ καλωσύνη, γιατί ἦταν πλημμυρισμένη ἀπὸ Ἐσέναν. Ἐγείρα τὸ κεφάλι καὶ τὸ στήριξα στὰ χεῖρά μου, ὅπως κάνει κάθε ἄνθρωπος ὅταν τὸν κυριεύῃ ἡ μυστικὴ ἐκείνη συγκίνησι, πού μᾶς ἀναγκάζει νὰ κλεινωμε τὰ μάτια στὸν ἑξῶ κόσμον καὶ νὰ μὴ βλέπωμε παρὰ μόνο μπροστὰ μας.

Συγκέντρωσα ὅλες τίς πνευματικὲς μου δυνάμεις σὲ μιὰ καὶ μόνῃ ὀρμῇ εὐγνωμοσύνης, σὲ μιὰ καὶ μόνῃ φράσιν, πού ἄρχισα νὰ ἐπαναλαμβάνω διαρκῶς μέσα μου καὶ τὴν ὅποιαν βέβαια θὰ ἄκουσε ὁ Θεός, ὁ Θεός ὁ φιλεὺσπλαχνός καὶ ἐλεήμων. Ἐκείνην ὑπάρχει, τὴν εἶδον, μπόρῳ νὰ ζήσω, μπορῳ νὰ τὴν ἀγαπήσω, τὴν ἀγαπῶ.

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐρχόμενο).

θα πήρε ακόμη χαμπάρι τὸν θάνατό του.

—Τότε θὰ περιμένω, κύριε διευθυντά...

ΜΙΑ από τις πιο φρικαλέες και σα-
διστικές έκδηλώσεις του αποκρυφί-
σμου, που παρουσίασε η ανθρωπό-
της από καταβολής αιώνων, υπήρξε η
Μαύρη Μαγεία.

Ήχησε μέσα στην δεκάτη έβδομη μετά
Χριστόν εκατονταετία καθ' όλο το Γαλλί-
κον κράτος, αλλά η παρουσία της στά-
θηκε αυτά μέρη αναφέρεται ιστορικώς α-
πό δυο δολοφόνους αιώνες πρωτίτερα. Την
καταγωγή της μάλιστα πρέπει να την ά-
ναζητήση κανείς σε ακόμη παλαιότερους
χρόνους και σε μιάν άλλη χώρα, την Ί-
ταλία, απ' όπου την μετέδωσαν στη Δύσι
οι διάφοροι σατανικοί μάγοι που ακολού-
θησαν την Αικατερίνη των Μεδίκων στη
νέα της πατρίδα.

Ἡ Μαύρη Μαγεία δὲν ἦταν ἄλλο ἀπὸ μυστικὲς λειτουργίες ἀφιερωμένες στὴν λατρεία τοῦ Σατανᾶ, τὸν ὁποῖον ἡ θρησκοληψία τῶν τότε ἀνθρώπων ἀνέηκε σὲ θεότητα. Ἐπίστευαν ἀκράδαντα ὅτι, συνήκολογώντας μετὰ τὸν Σατανᾶ, ὁ ὁποῖος ἔκανε τὴν ἀναισθητὴ ἓνα ὠρισμένο τμήμα τοῦ σώματός των, ἄνδρες καὶ γυναῖκες,μποροῦσαν νὰ ἀνατρέψουν τοὺς πάντας κατὰ τακτὴν μιὰν ἀδίστοχη καρδιά ἀνθρώπου, νὰ γυρίσουν τὰ μυαλὰ ἑνὸς ἄλλου, νὰ ἀντιστρατεύθουν αὐτὴ τὴν ἴδια τὴν φύσιν, νὰ προκαλέσουν τὸν κεραυνὸ ἢ τίς θύελλας, νὰ ξεσηκώσουν λαοὺς σὲ πόλεμο, νὰ σηπᾶν τὸν ἄνθρωπον ἢ νὰ ἐμφανίσουν καινουργίες πηγᾶς, νὰ κατακινήσουν τὴν στεριότητα κ.ο.κ.

Γιὰ νὰ κατανοήση κανεὶς στὴν ἐντέλεια
τὸ μυστήριον τῆς Μαύρης Μαγείας, δὲν
πρέπει νὰ τὸ ἐξετάσῃ μὲ τὸ πρῖσμα τῆς
σημερινῆς νοοτροπίας τοῦ κόσμου, ἀλλὰ
μὲ τὸ πρῖσμα τῆς νοοτροπίας τῶν τότε ἀν-
θρώπων. Τὸν δέκατο ἑξοδικομ αἰῶνα —κι'
ἀκόμα χειρότερα πρὶν— σ' ἔλα τὰ αἰσθη-
ματα ἐξασίλευσε ἡ ὑπερβολή· μιὰ πῖστις
ἀνιστοῦ, φανταστικὴ, ἑξῆλλη, παρέσυρε τὰ
συναίσθητα. Ὁ ἐκτροχιασμοὺς τῆς ἠθικῆς, ὁ
φωρετισμὸς τῆς ἑσωτικῆς ἀκολασίας, ἡ
Ρώμη στὴν αἰσθησιασμοῦ... θύμιζαν τὴν

ΟΙ ΘΥΣΙΕΣ ΤΩΝ ΒΡΕΦΩΝ

Ἡ Μαῦρη Μαργαρίτα τοῦ σκοτεινοῦς ἔκε-
 λους σίνδης τῆς ἰστορίας ἦταν διαδεδο-
 κρῶν παίδων, πρὸ τοῦ ἀπαυτοῦσεν ἡ διαδι-
 ἀποτελοῦσαν συνηθισμένην ὑπόθεσιν, παρ'
 κλειόν. Ἦτορ σὰν ἀδιστικὸν χαρακτῆρα πρὸς ἐνέ-

Για να παίρνουν το αίμα τους, που χρη-
σίμευε στους αστανικούς «ιερείς» για την
τά παιδιά μέσω των μαγικών φίλτρων, έβαζαν
σωτερική μέσα σε βαρέλια, που όλη η έ-
νη από μυτερά καρφιά τους ήταν σκεπασμέ-
την από καρφιά καρφιά και κυλούσαν κα-
τέξοιζαν την βαρέλια. Τα καρφιά έτοι κατα-
κισμένους την τρυφερή σάρκα των φυλα-
φρονούν θυμιάτων και το αίμα έτρεχε ά-
των παιδιών.

1676, οι άπαγωγές των παιδιών η-

αὐτὸ δημιουρgeoῦσε μιὰν ὁλόκληρη
σειρά ταραχῶν. Σὲ πολλὰ

μαίνομένου λυντσαρίσματα ἐκ μέρους τοῦ
τῆς ὁποῖας εἰς βάρος γυναικῶν

...τα παιδιά τους σέ μάγους ή μά-

σάρκας δὲν ἐμποροῦ τῆς βρεφικῆς

...δέν έδίσταζαν να παραδώ-
σουν τα παιδιά που είχαν απομείνει.

...είχαν αποκτήσει εκ
έναντι ούς λειτουργούς του Σα-
σκούδου. Τὸ ὅλγων ὑποδιαιρέσεων τοῦ
κοινῆς

ΜΕΝΕΣ γυναικες τῆς ἐποχῆς, βαυκαλιζό-

πραξις τους ἐκείνη τις ἐξιλέωνε α-

Ἐπάνω ἀπὸ τὸ ὀλόγυμνο κορμὶ μιᾶς ὁ-
ραίας καὶ νέας γυναίκας, ἑξαπλωμένης ὅ-
τι ἔνα τραπέζι, ἕνας ἱερόσυλος ἱερεὺς, ὁ
μένος μὲ κατὰλευκα ράσα, λειτουρgeoῖσε.
Ὁ ἱερεὺς αὐτὸς ἦταν ὁ περιβόητος γιὰ
τὴν ἐποχὴ ἀλλὰ καὶ τὴν ἱστορίᾳ σατανι-
κὸς λειτουργῶν Γκιμπουργκ καὶ ἡ γυναί-
κα, ἡ μαρκεσιᾶ Μοντεσπᾶν, ἡ ὁποία φα-
νατικὴ ὁπαδὸς τῆς Μαύρης Μαγείας, ἐπι-
ζητοῦσε μὲ τὴν ἀποκρυφιστικὴ λειτουργίᾳ
αὐτῇ, ποὺ ὠργάνωσε ἡ ἴδια, νὰ κατακτή-
σῃ τὴν καρδιά τοῦ «Βασιλέως Ἡλίου»
Λουδοβίκου ΙΔ' καὶ νὰ γίνῃ εὐνοουμένη
τοῦ.

Στο θυσιαστήριο, ένα νεογέννητο βρέφος ήταν στραγγαλισμένο από τὰ χέρια του ίδιου Ιερέως, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἐκείνη πράξι τοῦ ἀπήγγελλε τὴν ἐξῆς προσευχή:

—Ω μεγάλοι Πρίγκηπες τῆς Κολάσεως
 Ἀσπάρθω καὶ Ἀσμοδαίε, οὗς ἱκετέω νῦν
 δεχοῦντε τὴ θυσία τοῦ σᾶς προφερέω με
 τῇ ζωῇ αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ. Δὲν σᾶς ζητᾷ
 πράγματα ἀδύνατα, ὧ ἔνδοξα καὶ τιμη-
 μένα παιδιά τοῦ Γαληνοτάτου ἀρχοντοῦ
 Βεεζεβοὺλ, παρὰ ἴνον να ἐξασφαλίσετε
 στὴ δούλη σας τὴν ἀγάπῃ τοῦ βασιλέως
 τὴν προστασία ὅλων τῶν ἐντίμων μεγαϊσ-
 τῶν καὶ τὴν εὐνοία τῆς ἄλλης Αὐλῆς. Κα-
 ὀρκίζομαι ἐγὼ, ὁ ἀγνὸς λειτουργὸς τῆς
 Αἰγλῆς καὶ τοῦ Μεγαλείου σας, ὅτι ἂν
 ἐξασφαλίσετε αὐτὰ τὰ ἀσώμαντα γιὰ τὴν
 παντοδυναμία σας καλὰ, θὰ μείνῃ πιστὴ
 καὶ ἀμετανόητῃ δούλῃ σας καὶ πρὸ καὶ
 πέραν τοῦ τάφου.

Τὸ αἷμα τοῦ παιδιοῦ συνάχθηκε κατὸ
 πιν μέσα στὸ δισκοπότηρο καὶ τὸ ἀνάκα-
 τεισαν μὲ αἷμα νυχτερίδας καὶ διάφορα
 ἄλλα ἀκάθαρτα ὑλικά. Ὁ θύτης ἔσκισ-
 κι' αὐτὴ τὴν καρδούλα τοῦ μικροῦ θύ-
 ματος γιὰ νὰ πάρῃ ὅσο αἷμα ἦταν πηγ-
 μένο μέσα σ' αὐτὴν.

Ἐκτός ἀπὸ τὸ ὑγρὸ «φίλτρο τοῦ ξρω-
τος» ποὺ κατασκευάσθηκε μὲ τὴν προσ-

θήκη καὶ μερικῶν ἄλλων ἐλιξηρίων, ἐπλάσθηκε καὶ τὸ «μαγικὸ ψωμάκι». Ἐ

ζυμώσαν ενά μέρος απο το κολλώδες μιγ-
μα του αίματος με λίγο άλευρι και άφου
έμάλαξαν καλά σπτή τη ζύμη των έπι-

σαν μέσα στο φούρνο του πύργου, τόν δ-
ποϊον έξέστησαν με ξερά κλαδιά και με

τὰ λείψανα τῶν σαρκῶν τοῦ στραγγαλι
σμένου βρέφους...

“Ὅ,τι καὶ ὁ πατέρας του

“Ένας Γασκῶνος ἔχασε τὸ ἀλογό του
μέσα στὴ Ρώμη, καὶ ἐδημοσίευσεν πρὸς ὅλους τοὺς

γελία στις ἐφημερίδες ὅτι «ἐὰν δὲν τὸ ξα-
νάβρη, θ' ἀναγκασθῇ νὰ κάμῃ ὅ,τι εἶχε

κάμει καὶ ὁ πατέρας του σὲ μιὰ παρόμοια
περίστασι.

Ὁ κλέφτης τοῦ ἀλόγου ἐφοβήθηκε
καμιᾶ τρομερὴ ἐκδίκησι τοῦ Γασκῶνου
καὶ τοῦ ἐνώπιου πύλου.

Τότε ὁ πονηρὸς Γασκῶνος, γελῶντας
γιατὶ ἐαναβροῆκε τὸ ζῶν του, εἶπε πρὸς

κλέφτη ὅτι καλὰ ἔκανε δίνοντάς του πίσω τὸ κλοπιμαῖο κι' ἔτσι δὲν ἀναγκά-

οθηκε νά μιμηθῇ τὸν πατέρα του. Ὄταν
ἐκεῖνος τὸν ρώτησε τί εἶχε κάμει ὁ πατέ-
ρας του.

— Αἶ, διάβολε! ἀπήντησε, ἀφοῦ δὲν εἶχε πιά παρὰ τὴν σέλλα τὴν ἐξέλιξι σπῆλαι

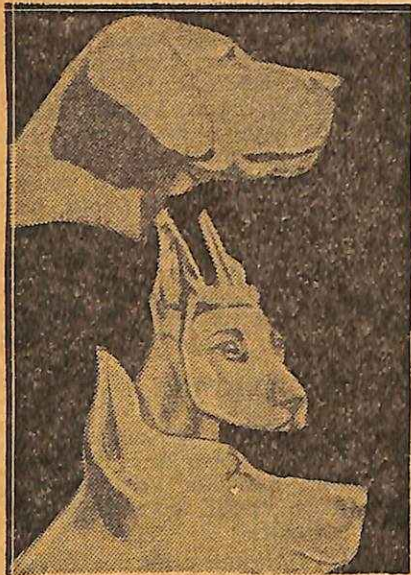
ὡμούς του καὶ γύρισε στὴν πατρίδα του
πεζός. Τὸ ἴδιο θὰ ἔκανα καὶ ἐγὼ ἐάν δὲν

μου ἐπέστρεψαν τὸ ἄλογό μου...

— Ἄν θέλετε νὰ προοδεύσετε στὴ ζωή,

—Καὶ ποιά εἶν' αὕτη;

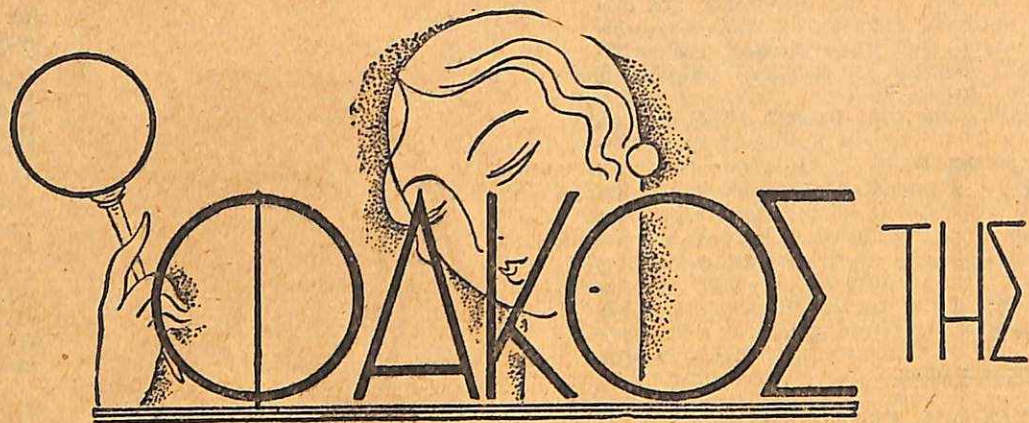
—Να μὴ σίνετε ποτὲ προσοχὴ στὶς συμβουλὰς τῶν ἄλλων!

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ

Σ' ένα νοσοκομείο ζών της Νε- απόλεως ένοσημοποίησαν με έπιτυ- χία την αισθητική χειρουργική για να μετατρέψουν τα αυτιά ενός σκύ- λου από πεσμένα σε όρθια. Στην εικόνα μας φαίνεται ο σκύλος πώς ήταν προ της έγχειρήσεως και πώς μετά. Στο μέσον ο σκύλος με τα στηρίγματα που του είχαν βάλει έ- ως ότου πάρουν τα αυτιά του την... ανιούσαν!...

Περιττό να ποδμε, βέβαια, ότι το νοσοκομείο που είχε αυτή την πρω- τότυπη ιδέα κάνει χρυσές δουλειές. "Ας σημειωθεί ακόμη ότι αυτού του είδους οι έγχειρήσεις κοστίζουν ά- πό 3000 - 5000 λιρέττες.

ΠΡΟΦΥΛΑΚΤΙΚΑ ΜΕΤΡΑ!

Στις 'Ινδίες υπάρχει ειδικός νόμος που επιβάλλει στους άπατωμένους συζύγους να φορούν στο κεφά- λι τους το ξύλο που δείχνει ή εικόνα μας! Κάθε 'Ιν- δός που δεν θέλει θέβαια να γίνει ρεζίλι, προσέχει τη γυναίκα του περισσότερο κι έτσι αποφεύγονται οι ά- πιστίες! Θαυμάσιο σύστημα, αλήθεια!...

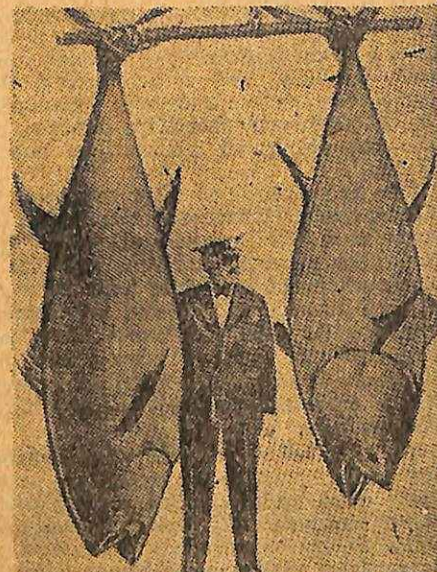
ΠΡΩΤΟΦΑΝΗΣ ΟΜΟΙΟΤΗΣ

Σ' ένα σχολείο του Σάν Πάολο φοιτούν οι δύο έ- νωτέρω εικονιζόμενες μαθήτριες, οι οποίες έχουν τό- σο μεγάλη ομοιότητα, που υπερδεύουν πολλές φο- ρές τον δασκάλό τους. Τ' περίεργο εινε ότι οι δύο αυτές 'Ιταλίδες δεν έχουν καμιά συγγένεια μετα- ξύ τους.

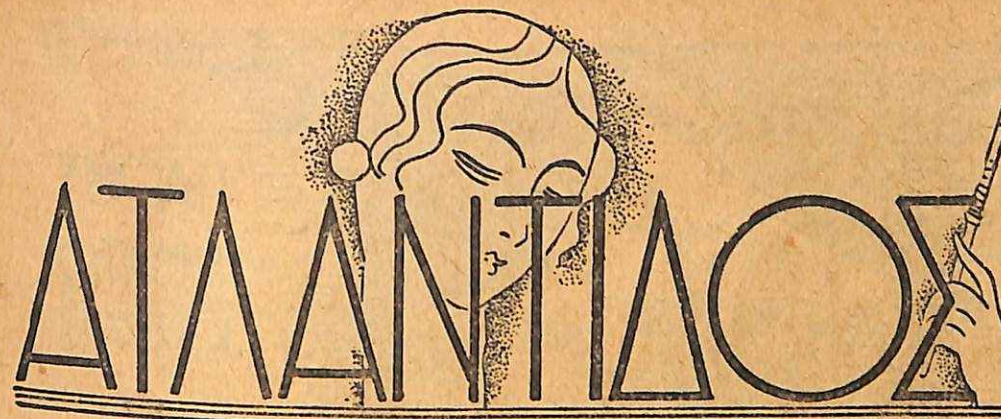
ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΗΡΑΚΛΗΣ

Ο Τζιμ Βρόνικ από τη Βοστώνη μπορεί με μεγάλη εύκολία να σπά- σει με τα πόδια του ένα βαρέλι των 100 δόκδων!

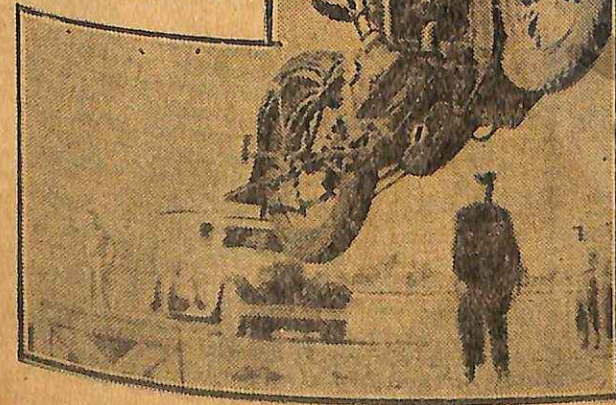
ΕΝΑΣ ΣΠΟΥΔΑΙΟΣ ΨΑΡΑΣ

Ο εικονιζόμενος 'Αντόνι Μαστιά- νι, πλοίαρχος ενός μικρού αλιευτι- κού, κατώρθωσε την περασμένη έ-βδομάδα να πιάσει μέσα σε μία ώ- ρα δυο τόνους πελωρίων διαστάσε- ων. Το βάρος του ενός εινε 6.000 κιλά και του άλλου 4.800. 'Η σπου- δαιότης της έπιτυχίας έγκειται στο ότι ο δαιμόνιος αυτός ψαράς κα- τώρθωσε να συλλάβει τους δυο κο- λασσούς έντελως μόνος του.

Ο ΙΠΤΑΜΕΝΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

'Η άστυνομία των Πα- ρισίων μπορεί να λο- γισθί ότι έχει τους πιο ριψοκίνδυνους ά- στυνομικούς του κό- σμου. Στην εικόνα μας φαίνεται ο Τζώρτζ Καπό, ο έπο- νομαζόμενος «Ιπτά- μενος άστυνομικός», γιατί εινε ικανός να υπερπηδά με τη μοτο- σικλέττα του κάθε έ- μπόδιο που θα θρε- θή μπροστά του.

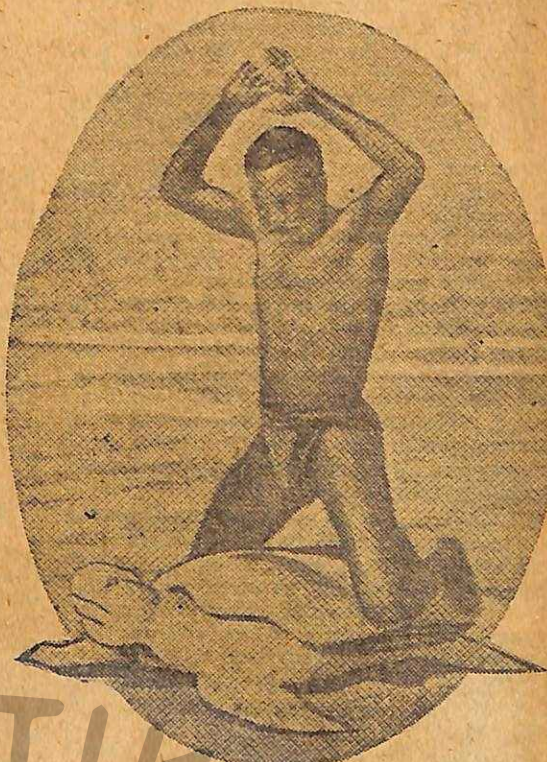
ΑΝΘΡΩΠΟΜΟΡΦΟΣ.. ΜΕ- ΛΙΤΖΑΝΑ!

Στην βιτρίνα ενός κατα- στήματος του Μιλάνου βρίσκεται έκτεθειμένη ή ανθρωπόμορφος αυτή με λιτζάνα, που φαίνεται στην εικόνα μας. Κά- ποιος 'Ιταλός γεωπόνος κατώρθωσε έπειτα από πολυετή πειράματα να δίνει στα λαχανικά που παράγει ο κήπος του δι- άφορα περιεργα σχή- ματα. Για το κατόρθω- μά του αυτό ο Ντούτσε τον έπαρασημοφόρησε με τον σταυρό του Σωτήρος.

ΓΑΛΑΤΑΔΙΚΟ!

Γο παραπλεύρως θέαμα το συναντά κανείς συχνά στους δρόμους της 'Αλά- σκας. 'Εκείνες οι γυναίκες που διακρίνονται για την εύτοκία τους κάθονται σε μία γωνιά και θηλάζουν ά- μέριμνες τους μπεμπέδες τους. Πρέπει να σημειωθεί ακόμη, ότι οι γυναίκες της 'Αλάσκας γεννούν συ- νήθως διδυμα. 'Από μία καταμέτρηση που έγινε τε- λευταία, βγήκε ο εξής έκ- πληκτικός αριθμός: 'Επί 1000 έπιτόκων γυναικών, οι 660 γεννούν διδυμα. Πολλοί έπιστήμονες, που έ- ξήτασαν το ζήτημα άπε- φάνησαν ότι όφειλεται στο κλίμα του τόπου, που εινε πολύ ψυχρό. Κάθε οί- κογένεια στην 'Αλάσκα ά- ποτελείται συνήθως από 20 - 25 άτομα. 'Αν δε ύπο- λογισθούν και τα άνήμια, τα παιδιά των ανήμια και τα έγγόνια, τότε ή οικογε- νεια αυξάνεται κατά πολ- λές... έκατοντάδες άτομα!

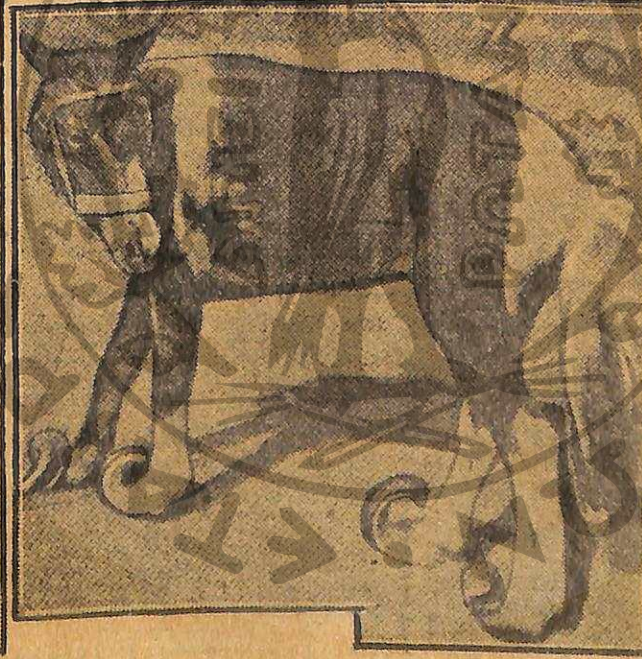

ΧΕΛΩΝΟΔΡΟΜΙΕΣ!...

"Ενα από τα προσφιλέστερα σπορ των αγρίων της Αυστραλίας εινε και οι... χε- λωνοδρομίες! Τα αντιπαθητικά αυτά άμ- φίβια που άφθονούν στις θάλασσες και στους ποταμούς της Αυστραλίας συλλαμ- βάνονται από τους αγρίους και αφού γυ- μνασθούν καταλλήλως χρησιμοποιούνται ως... υπερπόντια ύποζυγια!

ΑΛΟΓΑ ΜΕ... ΤΣΑ- ΡΟΥΧΙΑ!

Στον ζωολογικό κή- πο του 'Αμδούργου υπάρχει κι ένα άλο- γο με πολύ περίεργα νύχια. Το άλογο αυ- τό αγοράστηκε από κάποιον Γάλλο χαρι- κό, που το είχε για να μεταφέρει τα προϊ- όντα του χωραφιού του στην αγορά. "Ο- πως φαίνεται και στην εικόνα μας, τα περίεργα νύχια του δίνουν την έντύπωσι- τσαρουχιών! Το έά- λογο-τσολιάς, παρ' όλο που πολλοί θα έπίστευαν ότι λόγω της περιέργου αυτής κατασκευής των νυ- χιών του θα περπα- τούσε με δυσκολία, έν τούτοις δεν χισθά- νεται κανένα έμπόδιο

ΠΙΘΗΚΟΙ ΜΠΟΞΕΡ

Μία έκκεντρική 'Αμερικανός ά- γόρασε από τον Ζωολογικό Κήπο της Νέας 'Υόρκης δύο πιθήκους, τους οποίους κατώρθωσε έπειτα ά- πό πολυετείς προπονήσεις να τους κάνει τελείους... μποξέρι! Στην εί- κόνα μας φαίνονται οι δύο πρωτό- τυποι πυγμαχοι μετά από έναν πει- σματώδη άγώνα που έδωσαν τε- λευταίως στην έν Καλλιφορνία έ- παυλι της πλουσίας 'Αμερικανίδος. 'Ο ά- γών αυτός διήρκεσε 2½ όλό- κληρες ώρες και ήταν έξαιρετικοί ενδιαφέροντος. Φτάνει να σημειωθεί ότι τα στοιχήματα που έτέθησαν, έ- φτασαν στο κολοσσιαίο ποσό των 4.000.000 δολλαρίων!...

ΕΝΑ ΓΙΓΑΝΤΙΟ ΑΝΑΓΝΩΣΙΜΑ

(ΠΡΟΛΟΓΟΣ)

Το μέγαρο Κρέβκερ ήταν χωρίς αμφιβολία ένα από τα πιο όμορφα και επιβλητικά μέγαρα της λεωφόρου του Δάσους της Βουλώνης. Το μέγαρο αυτό ανήκε στον βαρώνο Κρέβκερ, έναν άντρα άπλοϊκό, που περνούσε το εξηκοστό έτος της ηλικίας του και είχε εμφάνιση τρομερά αντιπαθητική. "Αν τον έκρινε κανείς από το πρόσωπό του, θάλεγε πως ήταν μάλλον ένας τοκογλύφος, παρά ένας ευπατρίδης. "Αλλά ο βαρώνος δεν κατοικούσε μόνος στο μέγαρο.

Μαζί του έμενε κι' η ανηψιά του, η Μαργαρίτα, που είχε παντρευτεί τον κόμητα Ζύλ ντε Μιρμόν, ανώτερον αξιωματικό, κληρονόμο μεγάλου δυνάματος. Σημειωτέον ότι το όνομα αυτό ήταν ή μόνη κληρονομία του κόμητος, ο οποίος είχε πάρει τη Μαργαρίτα περισσότερο για να σωθεί από τα βάσανα της φτώχειας και ολιγώτερο γιατί την αγαπούσε.

Εν τούτοις ως μη φανταστική κανείς ότι η Μαργαρίτα ήταν πολύ πλούσια. Οι γονείς της είχαν ζήσει βίο σπάταλο και πεθαίνοντας άφησαν στο μονακριβό κορίτσι τους μια περιουσία κάπως περιωρισμένη. "Ισως ήλπιζαν ότι η κληρονομία του πλουσιού θείου θα συμπλήρωνε τα μεγάλα κενά που είχαν αυτό δημιουργήσει στην περιουσία τους.

Σ' αυτό όμως λογάριζαν χωρίς τον ξενόδοχο. Ο γέρο-Κρέβκερ ανέλαβε βεβαίως να φροντίσει για την κόρη, χωρίς να λυπηθεί και τόσο για το θάνατο των γονέων της, αλλά, όταν την επάντρεψε με τον ταγματάρχη του Ιππικού Ζύλ κόμητα του Μιρμόν, είπε στους νεόνυμφους τα εξής:

— Παιδιά μου, θελήσατε να παντρευτείτε. Έγώ, στην άρχη απέκρουσα αυτό τον γάμο, αλλά στο τέλος συγκατένευσα. "Ας τ' αφήσουμε όμως τώρα πια αυτά. "Ελπίζω ότι δεν θα φύγετε από κοντά μου και ότι θα θελήσετε να ζήσουμε σαν μια οικογένεια. Πρέπει λοιπόν να ξεκαθαρίσωμε τα πράγματα. Οι δύο σας μαζί δεν έχετε περισσότερα από 400.000 φράγκα, όσα δηλαδή χρειάζονται απλώς για να μην πεθάνει κανείς από αστία, στην ηλικία που έχετε. "Α! νάγατε τη δική μου περιουσία!... "Εσείς, Ζύλ, είσατε όρφανός, όπως και η ανηψιά μου, και δεν βλέπω για σας καμμιάν ελπίδα κληρονομίας. "Εσύ, Μαργαρίτα, θα είχες το υκαίωμα ίσως να θεωρήσεις την περιουσία μου σαν δική σου. Λοιπόν, αν έχω αυτή την ιδέα, βγάλτην από το νοού σου.

— "Εχω πράγματι τρία-τέσσερα εκατομμύρια, ακριβώς δεν ξέρω πόσα. Ο Ντεκοβέρ, ο οικονόμος μου, φροντίζει για όλα αυτά και μπορώμε όλοι μας να ζούμε από την περιουσία μου κι' εσείς να ξεδεύετε αξέχαστα, όπως σας άρεσει, σαν τα λεφτά να ήταν δικά σας, τις διακόσιες ή τριακόσιες χιλιάδες φράγκα που μου αποδίδει κάθε χρόνο η περιουσία μου. Μπορείτε μάλιστα να βάλετε και κάτι στην άκρη, αν περισσεύει τίποτα από τα εισοδήματά. "Αλλά, μετά το θάνατό μου, πολύ μικρά πράγματα να περιμένετε. Θα συντάξω τη διαθήκη μου και θα όρισω κληρονόμο μου όποιον θέλω, το Σουλτάνο, αν μου κατεβή στο μυαλό, ή το φιλανθρωπικό ίδρυμα των Κινέζων, αν μου έρθει αυτή ή ιδιοτροπία. "Εθεώρησα καθήκον μου να σας προειδοποιήσω, για να σας προφυλάξω από την πικρία της διαφύσεως των ελπίδων σας...

— "Κι' έπειτα, βασισθόν ακόμα τα πόδια μου και τα μάτια μου βλέπουν καλά. Θα ζήσω ακόμη, αρκετά τουλάχιστον, για να προβλέψω να σας κάνω πλουσίους. Αν

ΠΑΡΟΥΣ
ΑΙΜΑΤΟΣ
ΚΙ ΘΡΗΚΗΣ

βάζετε κάθε χρόνο εκατό χιλιάδες στην μπάντα. Αυτά είχα να σας πω. Και τώρα, ως ζήσωμε σαν μια οικογένεια.

Ο γέρο-Κρέβκερ ανέθηκε κατόπιν στο διαμέρισμά του και δεν ξαναενδιαφέρθηκε πια για το Ζύλ και τη νεαρή γυναίκα του.

Ούτε η Μαργαρίτα, ούτε ο Ζύλ πήραν κατάκαρδα την κατηγορηματική αυτή δήλωση του γέρου. Το μέλλον ήταν δικό τους, άφοι κι' οι δύο ήταν νέοι. "Η οικονομική τους κατάσταση για την ώρα, αν και δεν ήταν πολύ σταθερή, ήταν όμως αξιοζήλευτη.

Ο θεός τους, παρ' όλη την ανθρωπότητα των γερατειών του, μπορούσε βεβαίως μια μέρα να πεθάνει από κανένα ξαφνικό δυστύχημα, που είχε πράγματι τόσο συνηθισμένο στους γέρους, αλλά ένα τέτοιο ενδεχόμενο, τόσο επιζήμιο για τα συμφέροντά τους, δεν φαινόταν προς το παρόν πιθανό. "Η ζωή του Κρέβκερ ήταν ήσυχη και τακτική, κι' όσο για την εγκράτειά του και τη λιτότητά του μιλούσε όλος ο κόσμος. Ο Κρέβκερ ανήκε στην τάξη των γέροντων εκείνων, που είναι σκληροί σαν το σίδερο κι' αδύνατο σαν το καρφί και που φτάνουν ως τα ογδόντα χρόνια, χωρίς κανένα οργανικό πάθημα. "Ήταν άλλωστε μόλις εξήντα ετών. Είχε λοιπόν καιρό ακόμη.

Ο Ζύλ δεν αγαπούσε πολύ το στρατιωτικό στάδιο, το οποίο είχε ακολουθήσει για να εξασφαλίσει έναν τακτικό πόρο ζωής. Γι' αυτό μόλις παντρεύτηκε, έδωσε την παραίτησή του και ανέκτησε την ανεξαρτησία του.

Τα πρώτα χρόνια του γάμου το ζεύγος ντε Μιρμόν τὰ πέρασε ευτυχισμένα κι' αμέριμνα. Κατόπιν όμως ο Ζύλ, τον οποίο είχε διαφθείρει κάπως το στρατιωτικό, χωρίς να έγγισή την καρδιά του, ξανάρχισε σιγά-σιγά, από αδυναμία του χαρακτήρος του, τις συνήθειες του αγάμου βίου του.

Έξουσε, λοιπόν, έξω από το σπίτι του μια ζωή θορυβώδη, σύμφωνη με την ιδιοσυγκρασία του, χωρίς ωστόσο και να πά-

ψη έντελως ν' αγαπά τη γυναίκα του. Δεν την αγαπούσε πια δηλαδή με τον παράφορο εκείνο έρωτα, όπως πριν από το γάμο, αλλά έτρεφε για τη Μαργαρίτα μια τρυφερή στοργή, που μπορούσε να θεωρηθί ή υπολογίσιμη μπροστά στο τίποτα.

Δυστυχώς όμως, αν για τον άντρα μπορεί να πη κανείς απλώς ότι δεν είναι καλό να μένει μόνος, για τη γυναίκα πρέπει να πη με πεποίθησι ότι αυτό είναι πολύ κακό.

Δυό-τρία χρόνια μετά την ημέρα που ο γέρο-Κρέβκερ είχε κάνει την κατηγορηματική εκείνη δήλωσι, ο Ζύλ είχε συνηθίσει πια να μη ζή μονίμως στο σπίτι. Οι συχνές του αυτές απουσίες όχι μονάχα έχαλαρώσαν τους δεσμούς με τη γυναίκα του, αλλά τον εμπόδιζαν και να προσέξει ότι αυτή τελευταίως ήταν διαοκώς στενοχωρημένη και είχε αλλάξει τακτική όπεναντί του. Το βλέμμα της Μαργαρίτας απέφευγε το βλέμμα του Ζύλ και τὰ μάτια της ήταν στεφανωμένα από έναν έντονο γαλάζιο κύκλο. "Όταν έφευγε ο άντρας της, η Μαργαρίτα ανέπνεε με ανακούφισι, σαν να έπεριμενε ανυπόμονα την αναχώρησή του και σαν να την ένοχλούσεν ή θέα του συζύγου της. Συχνά μάλιστα, μόλις έφευγε ο Ζύλ από το μέγαρο, έβγαίνει κι' αυτή.

"Αλλά ποιά ενδιαφέρον άρα γε, ποιά συμπάθεια την τραβούσε έξω;

Μια μέρα ο κόμης έγύρισε στο σπίτι πιο νωρίς από την τακτική του ώρα. Του είχαν έρθει ξαφνικά ή επιθυμία να δειπνήσει με τη γυναίκα του. "Εκείνη όμως δεν ήταν σπίτι. Ο κόμης έπεριμενε. "Ανήσυχος, έκοβε βόλτες στο σαλόνι. Μόλις κατά τις έννεα ήρθε ή Μαργαρίτα, ή οποία, μόλις αντίκρισε τον άντρα της, έγινε κατάχλωμη.

Συνήλθε όμως γρήγορα και χαμογέλασε μάλιστα.

— Πώς!... είπε. Με περίμενες εδώ; "Α, τί καλός που είσαι! Νά τώξερα!... "Ελπίζω ότι θα μου πης από που έρχεσαι!

— "Απλούστατα. Περνούσα το απόγεμα από το σπίτι της μαρκησίας ντε Μονταλόν, όπου βρισκόταν και ή πιανίστα Σαντοίνι. Την ξέρεις. Με το παίξιμό της μάς καταμάγευσε, τη μαρκησία και μένα. "Επαίξε ως την ώρα του δείπνου. "Η μαρκησία μ' έκράτησε. "Η Σαντοίνι έπαιξε και μετά το φαγητό κι' έτσι άργησα.

"Επειτα από μια ώρα, ο Ζύλ, διαβάζοντας τις απογευματινές εφημερίδες, έδε μ' έκπληξι αυτή την είδησι:

«Χθές την νύκτα απέβίωσεν ή Σαντοίνι. "Ο θάνατός της άποτελεί δεινόν πλήγμα διά τον καλλιτεχνικόν κόσμον. "Η έξοχος πιανίστρια κτλ.»

Ο Ζύλ εταράχτηκε κι' έδωσε την εφη-

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΡΟΣΚΩΦ

ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΝ ΜΑΡΝ

μερίδα στη γυναίκα του

— Διάβασε, της είπε στεγνά. "Η Μαργαρίτα έγέλασε βεδισμένη, αλλά άμέσως ένας κόμπος ανέθηκε στο λαιμό της. "Αρχισε να τρέμει.

— "Άκουσε — είπε στο Ζύλ — καλλιτερα να μη σου τὸ κρύψω. Σου είπα ψέματα. "Επήγαμε με τη φίλη μου και έφάγαμε στο έστιατόριο, μαζί με το μαρκησία.

— Μα τότε, είπε χωρίς δυσπιστία ο κόμης, νομίζω ότι μπορούσε να με ειδοποιήσης. "Εάρχόμουν κι' εγώ μαζί σας.

Αυτό ήταν όλο. "Η λογομαχία δεν έγχε συνέχεια.

Ο κόμης διάταξε κι' ετοίμασαν άμέσως την άμαξα και βγήκε για να πάη στη Λέσχη.

"Επίστευε ότι ή γυναίκα του αισθανόταν ακόμα έρωτα γι' αυτόν, κι' έτσι ή παραμικρή ύπόνοια δεν έπέρασε από το μυαλό του. Γιατί, αλλοιώς, θα παρατηρούσε άμέσως την ταραχή της Μαργαρίτας.

Μόλις έφυγε, εκείνη έπεσε με συντριβή στην πολυθρόνα. Κι' όταν άκουσε τον κρότο της άμαξας που ξεκινούσε, ψιθύρισε:

— Λίγο έλειψε να προδοθώ. "Εσώθηκα. Κατά τους μήνες που άκολούθησαν, τίποτα τὸ έκτακτο δεν συνέβη. Μέσα στο σπίτι βασιλεύει άνία και πλήξι, που κρυβόταν κάτω από ψεύτικες ένδείξεις τρυφερότητας και συμπάθειας.

Η Μαργαρίτα μια μέρα έννοιωσε πως σύντομα θα γινόταν μητέρα.

Αν και ήταν σωματικώς εύρωστη γυναίκα, κατά το διάστημα της έγκυμοσύνης της έδειξε συμπτώματα δυσάρεστα και ο γέρος οικογενειακός γιατρός Σαβαρόλ έδινε την έντύπωσι σαν να έφοβόταν κανένα τραγικό αποτέλεσμα εις βάρος της.

Ο Ζύλ όταν είδε τη γυναίκα του σ' αυτή την κατάσταση και έμαθε ότι

διέτρεχε κίνδυνο σοβαρό, έννοιωσε ξαφνικά μέσα του να ξαναγεννιέται γι' αυτήν δολη ή αγάπη και ή στοργή του.

Στους τελευταίους μήνες της έγκυμοσύνης της, ή Μαργαρίτα ήταν τόσο άδύνατη, ώστε μόλις μπορούσε να κινείται. "Ωχρή και μαραμμένη, με τὸ βλέμμα σθεσμένο, πότε ξαπλωμένη στο κρεβάτι και πότε στην πολυθρόνα της κρεβατοκάμαρας, φαινόταν σαν νάχε ελάχιστη πιά ζωή, που κι' αυτή ήταν έτοιμη να φύγει μόλις θα γεννιόταν το παιδί.

Ο Σαβαρόλ μίλησε άνεπιφύλακτα στον κόμητα:

— Είπε πολύ αναιμική, του είπε. Κι' αυτό προέρχεται από την έγκυμοσύνη. Δεν έγγυώμαι ούτε γι' αυτήν, ούτε για το παιδί.

"Επειδή έμεναν δύο μήνες ακόμα ως την ημέρα του τοκετού, ο Σαβαρόλ διάταξε να μεταφέρουν τη Μαργαρίτα στον πύργο Φουσερόλ, στην κοιλάδα του Σεβρόξ. Είχε την ελπίδα ότι ή έξοχή θα της ξανάδινε την υγεία της. Δεν είχε έρθει ακόμα ή άνοιξις, αλλά ο χειμώνας ήταν πολύ γλυκός.

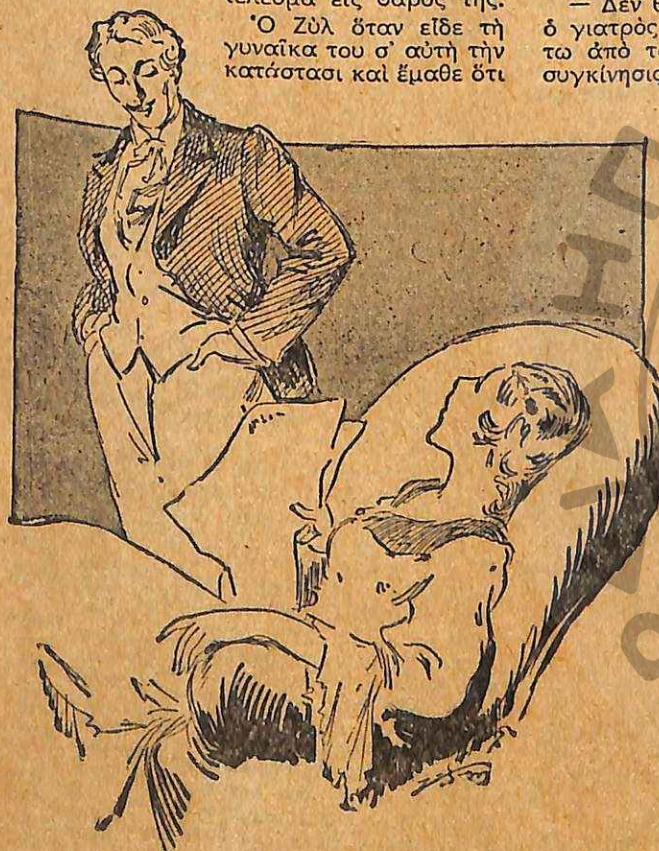
Ο γέρο Κρέβκερ, δεν έγκατέλειψε το Παρίσι.

Ο Ζύλ έμεινε μόνος κοντά στη Μαργαρίτα, την όποιαν έρχόταν κάθε μέρα και την έβλεπε ο Σαβαρόλ.

Σ' αυτό τὸ έρημητήριο, σ' αυτόν τον άρχοντικό πύργο έγέννησε ή κόμησσα ντε Μιρμόν. Και έκαμε έναν τοκετό δύσκολο, μαρτυρικό, σκληρό.

Ο Ζύλ ήταν παρών σ' εκείνες τις τραγικές στιγμές και στεκόταν ώχρος και άφωνος σε μια γωνία του δωματίου, αισθανόμενος την καρδιά του να σπαράζει σε κάθε κραυγή πόνου της γυναίκας του.

— Δεν θα μέινετε βέβαια εδώ, του είπε ο γιατρός με κάπως άπότομο τρόπο, κάτω από τον όποιον διαφαινόταν άληθινή συγκίνησης.

Ο Σαβαρόλ έμεινε μόνος μια ολόκληρη ώρα, κατά το διάστημα της όποιας ο κόμης, μέσα στο διπλανό δωμάτιο, είχε κολλήσει τ' αυτί του στον μεσότοιχο, χωρίς όμως ν' άκούη τίποτα.

Ξαφνικά, άνοιξε σε μια στιγμή την πόρτα και ρώτησε:

— Λοιπόν;

Ο γιατρός, ταραγμένος, άπήντησε:

— Κύριε κόμη, χρειάζεται θάρρος.

— "Η Μαργαρίτα!... έφώναξε ο Ζύλ ταραγμένος.

— Το παιδί γεννήθηκε νεκρό, είπε στεγνά ο γιατρός.

— "Αχ, Θεέ μου, τί δυστυχία! ψιθύρισε ο Ζύλ πέφτοντας σε μια πολυθρόνα και καρφώνοντας τα δάκρυματά στο πρόσωπο της λεχώνας που ήταν άναίσθητη.

Ο Σαβαρόλ είχε κρύψει το παιδί κάτω από τα σπάργανα και χωρίς να φροντίσει πια γι' αυτό, άφοι ήταν περιττό, έμεινε σκυμμένος άπάνω από το πρόσωπο της Μαργαρίτας, περιμένοντας να ιδη καμ-

μιά κίνηση, κανένα νεύμα, καμμιά πνοή.

Ο Ζύλ σηκώθηκε, τράθηξε τὰ σπάργανα και ή ματιά του προσηλώθηκε έντρομη στο μαραμμένο κορμάκι του νεογεννήτου.

"Επειτα γύρισε και είπε στο γιατρό:

— "Αρκεί να μην πεθάνη ή μητέρα.

"Εμειναν έτσι ο γιατρός και ο Ζύλ, ο ένας κοντά στον άλλον, αρκετήν ώρα, χωρίς ν' ανταλλάξουν μια λέξι, κι' έπεριποιήθηκαν τη Μαργαρίτα.

— "Η άναίσθησία αυτή μπορεί να κρατήσει όλη τη νύχτα, είπε τέλος ο γιατρός.

— Και όταν συνέλθη, όταν θα ιδή ότι έσώθηκε, ή πρώτη κραυγή της, ή πρώτη σκέψη της θα είναι για το παιδί της, είπε ο Ζύλ. Αυτό θα ζητήση. Τί θα της άπαντήσωμε; Είπε φρικτό!...

— Είπε βέβαιον ότι μια τέτοια άποκάλυψις έκθετει σε μεγάλο κίνδυνο τη μητέρα, ψιθύρισε ο γιατρός. Θα ξαναχάση τις αισθήσεις της και τότε, κατά πάσαν πιθανότητα, τετέλεσται.

— "Αχ, Θεέ μου!... τί να κάνω; Έλεγε ο Ζύλ, συστρέφοντας τὰ χέρια.

— "Ενώ άπεναντίας, συνέχισε ο γιατρός, αν έβρισκε το παιδί της, αν άκουγε τα κλάματά του, αυτό θα την άνακούφιζε, θα την έσωζε ίσως.

Μακρά σιωπή άκολούθησε μέσα στο δωμάτιο του πόνου. Οι δύο άντρες δεν είχαν είδοποιήσει κανένα και κανείς στον πύργο δεν ήξερε τί συνέβη. Την σιωπή αυτή διέκοψε ο γιατρός:

— "Ακούστε με, κύριε κόμη, είπε με χαμηλή φωνή σαν να φοβόταν μη τον άκούση κανείς. Ξέρете πόσο σας αγαπώ κι' εσάς και την κυρία κόμησσα, που την έγνώρισα παιδί ακόμα, καθώς και τον κύριο βαρώνο ντε Κρέβκερ, στον όποιον όφειλω πάν ότι είμαι, γιατί αυτός με σπουδάσε και ποτέ δε θα τὸ λησμονήσω...

— Ξέρω ότι μάς αγαπάτε πολύ και σας θεωρούμε μάλιστα σαν άνθρωπο της οικογενείας, τον διέκοψε ο κόμης.

— Λοιπόν μπορώ να μιλήσω ελεύθερα; — Ναι. Γιατί ξέρω πως ό,τι και να πητε, θα είναι από τὸ ενδιαφέρον σας για μάς.

— "Ακούστε με, λοιπόν. "Εχω μεγάλη πείρα ως γιατρός, είμαι γέρος ήδη, και δεν θέλω να σας άποκρύψω ότι τρέμω για την τύχη της κομήςσης. "Η θέα του πεθαμένου παιδιού θα είναι όλεθρία κι' αυτήν.

— Μα δεν μπορούμε να τὸ ξεφανώσωμε;

— Πάλι θα άναγκασθούμε να της έγνησώμε και τὸ αποτέλεσμα θα είναι τὸ ίδιο. Πρέπει να δάσωμε στην κόμησσα μόνο αυτό που θα σώση τη ζωή της.

— Δηλαδή;

— "Ενα παιδί! Μια κόρη σαν κι' εκείνη που είναι νεκρή. Και που θα την βρούμε; θα με ρωτήσετε. "Εγώ ξέρω ποιά θα την βρούμε. Φτάνει να μου πητε αν δέχεσθε.

— Είπε τόσο παράξενο αυτό που μου προτείνετε, γιατρέ...

— Πράγματι είναι παράξενο. Πιστεύετε με όμως ότι είμαι άνίκανος να κάνω κακό. Αυτό που σας προτείνω είναι μια καλή ποάξι. Θα τὸ ιδήτε.

Και ο γιατρός εξακολούθησε:

— Πρό δύο ήμερών μεν έκάλεσαν στο Παρίσι να βοηθήσω μιάν έπίτοκο, που λέγονταν Μοργκάνδη και είχε κι' άλλο ένα αγοράκι, άφήμενο από πριν στο όρφανοτροφείο. "Εκαμα τὸ καθήκον μου. "Εγώ

— "Άκουσε, είπε ή Μαργαρίτα στον Ζύλ. Κατάλαβα να μη σου τὸ κρύψω. Σου είπα ψέματα.

νησε μία κόρη, αλλά πέθανε η ίδια μέσα στα χέρια μου.

Το παιδί της το πήρα. Είπε τώρα στο σπίτι μου. Δεν έφροντισα ακόμα να βρω παρμένα, γιατί η υγεία της κομίσσης με ανησυχούσε και δεν μου άφησε καιρό να σκεφθώ για τίποτ' άλλο. Μία υπέρ-τρια το τρέφει με μπιμπερόν και διατηρείται μία χαρά. 'Ακόμα δεν έχει γίνει δηλώσις στο ληξιαρχείο, κατά συνέπειαν το παιδί αυτό δεν υπάρχει σήμερα για την κοινωνία. Τό θέλετε; 'Θ' αντίκτασθή-ση την κόρη σας. Πού βλέπετε το κακό; Θά πάω απλούστατα στο Ληξιαρχείο και θα κάμω την δήλωσί μου. Θά πω ότι η κόρη της Μοργγκάνδης πέθανε και ότι η κόρη της κομίσσης ντε Μιρμόν ζή...

—Μία λέξι πητε μου και τρέχω άμέσως στο Παρίσι. Ποιός θά το μάθω; 'Εγώ μόνος διατρέχω κίνδυνο, αλλά θά λάθω ό-λα τὰ άναγκαία προφυλακτικά μέτρα. Θά φέρω εδω το μωρό. Θά το παρουσιά-σω με στην παραμύνα. Μήπως θά μπο-ρούσε να υποψιασθή τίποτε; Και όταν συ-νέλθω κι' η κόμισσα, όταν κάνη το πρώ-το νεύμα, όταν ζητήση με το βλέμμα την κόρη της, της παρουσιάζω το ξένο παι-δί και όλα θά είνε εν τάξει.

—'Αχ γιατρέ —άπήντησε ο Ζυλ— για να προλάβω μιά άπογοήτευσι της κομίσ-σης, δέχομαι... 'Αλλωστε, αφού έσείς μου έγλυσάτε...

—'Ιδού τί σας έγλυψα. Το παιδί που θά γίνη δικό σας δεν έχει οικογένεια, έ-κτος από ένα έκθετο άδελφάκι, για το όποιον είμαι βέβαιος ότι η φιλανθρωπία σας θά προνοήση. 'Επομένως αποκλείεται κάθε τυχόν διεκδίκησις του παιδιού. Σας έγλυψα ότι θά καλύψω την πράξι αυτή με άδιαπέραστο μυστήριο. Μόνο έσείς και εγώ θά το ξέρουμε. 'Εγώ έγέρασα πιά τόσο, ώστε πολύ γρήγορα κι' από μάς τούς δυό μόνο έσείς θά μείνετε. 'Αλλά, πριν δεχθήτε, σκεφθήτε, κύριε κόμη, τί πρόκειται να κάμετε. 'Η κόρη της Μορ-γκάνδης γίνεται πραγματικά κόρη σας.

—Θά γίνη, γιατρέ, σάς το όρκίζομαι. Αυτό, όπως καταλαβαίνετε, είνε μία θυ-σία στην όποιαν υποβάλλω τον έαυτό μου, γιατί είμαι βέβαιος ότι και η κό-μισσα θά άγαπήση το πλάσμα αυτό και θά το περιβάλλη με όλη τη στοργή της. 'Αλλωστε εάν ξαναδώση τη ζωή στη Μαρ-γαρίτα μου, δεν θά όφειλω να το άγαπώ τουλάχιστον από ευγνωμοσύνη;

—Λοιπόν σύμφωνοι, κύριε κόμη. Καί για τελευταία φορά...

—'Ετελείωσε. Δέχομαι. 'Αλλά σπεύσα-τε, γιατρέ. 'Αν κανείς από τον πύργο μάθη τί συνέβη... άν ξυπνήση η Μαργα-ρίτα;... τί θά κάνω, τί θά της πώ;

Ο Σαβαρόλ κινήθηκε και πλησίασε πάλι την κόμισσα.

Δεν έχετε να φοβηθήτε τίποτε, είπε. Θά έπιστρέψω πριν ξυπνήση. 'Εσείς είνε τω μεταξύ μη βγήτε από το δωμάτιο. Ο πύρ-γος είνε έρημος, οι άνθρωποι δεν ξέρουν τίποτα. Θά μπορέσω να φύγω κρυφά και να έπιστρέψω χωρίς να με ιδή κανείς.

Ο Σαβαρόλ έπηρε το πεθαμένο μωρό, το τύλιξε στα σπάργανά του και τώκρυ-ψε κάτω από το πανωφόρι του.

—'Επειτα από δυό ώρες ήταν στο σπίτι του.

Ο Σαβαρόλ ήταν χήρος και όλο-όλο το προσωπικό του σπιτιού του αποτελούσαν ένας θαλαμηπόλος και μία γρηά υπέρ-τρια. Το παιδί της Μοργγκάνδης ήταν σ' έ-να δωμάτιο, κοντά στο δωμάτιο της υπη-ρετριάς. Ο γιατρός, χωρίς να κάνη τον παραμικρό θόρυβο, έπηρε την κούνια, τη μετέφερε στο γραφείο του, έγδυσε το πεθαμένο κοριτσάκι, το έντυσε με τὰ σπάργανα του άλλου κι' έπειτα, αφού το τοποθέτησε στη θέσι του όρφανού, έφερε την κούνια πίσω στο δωμάτιο. 'Επηρε και μία τελευταία προφύλαξι: Για ν' άποκοι-μίση το παιδί που είχε μαζί του και να το κάμω να μίν κλαίη του έδωσε μία στα-γόνα καταπραυντικού ύγρου.

—'Εγλυκοχάραζε, όταν ξαναγύρισε στον πύργο. 'Ανοίξε με το κλειδί που του είχε δώσει ο Ζυλ και χωρίς να ξυπνήση το θυ-ρωρό ανέβηκε επάνω. 'Ολοι κοιμώνταν άκόμη. Ο γιατρός έσπευσε στο δωμάτιο της κομίσσης και εκεί βρήκε τον κόμητα με τὰ μάτια προσηλωμένα στη γυναίκα του, όρθιο, στη θέσι ακριβώς που τον εί-χε αφήσει.

Του παρουσίασε άμέσως το παιδί, το ό-ποιο εξύπνησε άμέσως και άρχισε να κλαίη δυνατά.

Ο Σαβαρόλ το ξέντυσε, το έβούτηξε γυμνό μέσα σε μία λεκάνη με χλιαρό νερό και είπε, ενώ το έτύλιγε ξανά στα σπάργανά του:

—Τώρα μπορείτε να χαρήτε, κύριε κό-μη, και να διατάξετε να πανηγυρίση ο πύργος. Πρέπει να φαίνεσθε παντού με το πρόσωπο γεμάτο από χαρά. 'Εχετε κό-ρη. Σας παρακαλώ, καλέσατε την παρα-μύνα.

Το πρωί, η Μαργαρίτα ξέζυνησε με

τρομερούς πόνους. Είδε άμέσως κοντά στο κρεβάτι τον Ζυλ, που την κυττούσε με άγωνία ζωγραφισμένη στο πρόσωπό του. Καί—πράγμα παράδοξο—τά άτωνα και ψυχρά χαρακτηριστικά της πήσαν κά-ποιαν άόριστη έκφρασι τρόμου στη θέα του συζύγου της. 'Επειτα είδε το γιατρό Σαβαρόλ να χαμογελάει και, πιο πίσω, την παραμύνα με το παιδί φασκιωμένο, στην άγκαλιά της.

Τότε κατάλαβε και το πρόσωπό της έ-λαμψε από χαρά. 'Απλώσε το χέρι της προς την παραμύνα, ενώ ο Ζυλ έπηρε το μωρό και είπε:

—'Αγαπημένη μου Μαργαρίτα, έπίτρε-ψέ μου να σου παρουσιάσω ένα νέο πρό-σωπο, για το όποιο δεν έχω ανάγκη να ζητήσω τη στοργή σου.

—'Ετσι, γεννήθηκε η Λευκή, κόρη του Ζυλ, κόμισσας ντε Μιρμόν, και της Μαρ-γαρίτας Κρέβερ, νομίμου συζύγου του, ανηψιάς του βαρώνου Κρέβερ.

—'Η Μαργαρίτα πήρε στην άγκαλιά της το παιδί. Καί ο γιατρός Σαβαρόλ, καθώς αντίκριζε το νήπιο στην άγκαλιά της γυ-ναίκας αυτής, η όποια το πλημύριζε με τὰ χάρδια της, χωρίς να είνε και η πραγ-ματική του μητέρα, σκεπτόταν:

—'Εμπρός, μικρή μου, στο στάδιο της ζωής, που άνοίγεται μπροστά σου! Ποτέ δεν θά μάθης το μυστικό της γεννήσεώς σου. 'Εγεννήθηκες από μία δυστυχισμένη άμαρτωλή γυναίκα και δεν θά ένγνώριζες ποτέ τον πατέρα σου. 'Η ζωή σου θά περ-νούσε μέσα στη φτώχεια και στη στέρησι και ίσως θάφτανες και ως το ξγκλήμα. 'Ιώ-ρα όμως, να που είσαι ευτυχισμένη, θά σε χαϊδέψουν, θά σε κολακεύσουν, θά σε πε-ριστοιχίση κόσμος. Θά είσαι περιζήτητη και θά περνάς άμέριμνη ζωή μέσα σε γιορτές και πανηγύρια και ποτέ δεν θά σκεφθής, ποτέ δεν θά προσευχθής για τη δυστυχισμένη εκείνη, που σε είχε στα σπλάχνα της και που πραγματικά σε γέν-νησε, που υπήρξε η πραγματική σου μη-τέρα, η Μοργγκάνδη. 'Εμπρός, μικρή μου, δεν έχεις παρά να δεχθής να σ' άγαπούν πάντα. 'Εμπήκες στη ζωή από τη χρυσή πύλη...

—'Η κόμισσα σιγά-σιγά άρχισε να συνέρ-χεται κι' ο Σαβαρόλ ήλπιε ότι η υγεία της θά άποκαθίστατο σύντομα.

—'Αλλά γελάστηκε.

—'Η άναίμια της Μαργαρίτας, παρ' όλες τις προσπάθειες του Σαβαρόλ, ένέπνεε μεγάλες ανησυχίες.

Κάθε ώρα που περνούσε, έκλεβε και λί-γη θερμότητα από το άδύνατο αίμα της. Ο θάνατος πλησίαζε άργος, αλλά τρα-γικά βέβαιος.

Στην άρχη, ο Σαβαρόλ έκρυβε τούς φόβους του και δεν ήθελε να μιλήση στον κόμητα.

—'Αλλά επί τέλους άναγκάσθηκε να του το έμπιστευθή.

—Ο Ζυλ δοκίμασε τρομερή λύπη.

—Γιατρέ, είπε, πιστεύετε ότι αυτό δεν είνε τιμωρία Θεού; Πήραμε τη μικρή κό-ρη και εξαπατήσαμε τη μητέρα αυτή που κοιτάει άρρωστη.

—Και ποιόν έθλαψε η πράξις μου αυ-τή, την όποια εξακολουθώ να θεωρώ κα-λή; είπε με ζωηρότητα ο γιατρός.

—Δεν μου είπατε ότι το παιδί αυτό έ-χει ένα μικρό άδελφάκι;

—Ναί. 'Ενα αγοράκι δύο-τριών χρό-νων, που βρίσκεται στο άσυλο των έκθέ-των.

—Κλέψαμε την άδελφή από τον άδελ-φό. Αυτό είνε το ξγκλήμα μας!

—Ο Σαβαρόλ άνασήκωσε τούς ώμους.

—'Εκείνο που μ' ενδιαφέρει περισσό-τερο, είπε, είνε η υγεία της κομίσσης. 'Ομολογώ ότι η πείρα μου δεν μου φαί-νεται έπαρκής και όφειλω να καταφύγω στα φάρμακα των συναδέλφων μου. 'Αν δέ-χεσθε, αύριο θά φέρω δυό-τρεις από τούς καλλιτέρους συναδέλφους μου, για να έ-ξετάσω με την άσθενή.

—Κάμετε, ότι νομίζετε καλό για την υ-

γεία της Μαργαρίτας, άπήντησε ο Ζυλ.

Την άλλη μέρα, ο Σαβαρόλ ήρθε στον πύργο μαζί με άλλους τρεις γιατρούς. Οι δυό ήσαν γέροι, ο τρίτος όμως φαινόταν νεαρώτατος.

—'Ησαν οι γιατροί Βιλλιέρ, Λεβαρουά και Ροσκώφ.

Ο Σαβαρόλ τούς ώδήγησε στο δωμά-τιο της κομίσσης.

—'Η Μαργαρίτα, τρομερά άδυνατισμένη, ήταν βυθισμένη σε νάρκη.

—Όταν συνήλθε, με τις προσπάθειες των γιατρών, έρριξε ένα βλέμμα σκυθρωπό στον Βιλλιέρ και στον Λεβαρουά, που ή-σαν σκυμμένοι από πάνω της.

—Ο τρίτος, ο Ροσκώφ, έστεκε στο βά-θος του δωματίου και το φως τον έφώτιζε δόλκληρο.

—Θά ήταν έως είκοσι έτών, μεγαλόσω-μος και ψηλός.

—Τό όρατο πρόσωπό του ήταν όχρo—θά έλεγε κανείς ότι ποτέ το αίμα δεν είχε χρωματίσει την επιδερμίδα του—και φω-τιζόταν από δυό μελαγχολικά μάτια.

—'Ηταν πραγματικά ένας ώραιος νέος, αλλά η όμορφιά του ένέπνεε φόβο και αντί συμπάθειας, προκαλούσε τη δυσπι-στία.

—Ξαφνικά, το σκυθρωπό βλέμμα της άρρωστης άναζωογονήθηκε στο αντίκρυ-μά του.

—Τὰ μάτια της λές και μεγάλωσαν από-τομα και μέσα σ' αυτά σαν να καθρε-φτίσθηκε για μία στιγμή όλο το υπόλοιπο της ζωής, που έφευγε.

—Ρόδινο χρώμα άνθισε στα μάγουλά της.

—'Η συγκίνησις αυτή ήταν τόσο φανερή, ώστε οι δυό γιατροί έστράφησαν από-τομα.

—Είδαν τον Ροσκώφ να κουβεντιάζη με τον Σαβαρόλ κοντά σ' ένα παράθυρο και να ζητάη άναμφιδόλως από το γέρο για-τρό πληροφορίες για την άρρωστη γυ-ναίκα.

—'Αφού οι δυό γιατροί εξήτασαν την άρ-ρωστη και άποτραβήθηκαν, πλησίασε καθόπις και ο Ροσκώφ στο κρεβάτι.

—Κάθως στάθηκε κοντά στο προσκέφαλο, οι κουρτίνες έκρυβαν τη σιλουέτα του από τούς συναδέλφους του.

—'Εκείνοι από το βάθος του δωματίου όπου συναμιλούσαν με τον Σαβαρόλ, τον άκούσαν να άποτεινιη στη Μαργαρίτα δι-άφορες έρωτήσεις για την κατάστασί της.

—Νά όμως τί δεν είδαν και τί δεν άκου-σαν:

—Ο Ροσκώφ είχε πιάσει το χέρι της άρρωστης, σαν να ήθελε να ιδή το σφυγ-μό της, αλλά οι φούχτες τών δυό νέων είχαν σφιχτή δυνατά, με τὰ δάχτυλα πλεγμένα το ένα στο άλλο.

—Τό βλέμμα της Μαργαρίτας χανόταν στο βάθος τών ματιών του Ροσκώφ και όλη η ύπαρξί της φρικιούσε, σαν να έ-μελλε να ξεψυχίση.

—Δεν ήταν πιά η άρρωστη στα χέρια του γιατρού.

—'Ηταν η έρωμένη που έθυσίαζε σε μία περίπτωσι του έραστού το υπόλοιπο της ζωής της.

—Ο Ροσκώφ έσκυψε και φίλησε θερμά τὰ παγωμένα χείλη της Μαργαρίτας, ενώ της έλεγε:

—Σ' αγαπώ, Μαργαρίτα, σ' αγαπώ!

—'Ηρθε, λοιπόν, Μισέλ; Είχα τόσο άμφιβολία. Νομίζα ότι με είχες λησμο-νήσει...

—Σ' αγαπώ, Μαργαρίτα, σ' αγαπώ! Μία πώς να παρουσιασθώ εδω; Με τὰ πάντα από την τύχη και βλέπεις ό-τι η τύχη μάς έδοθήσε.

—Μισέλ, είμαι ευτυχής γιατί σε βλέ-πω πριν πεθάνω.

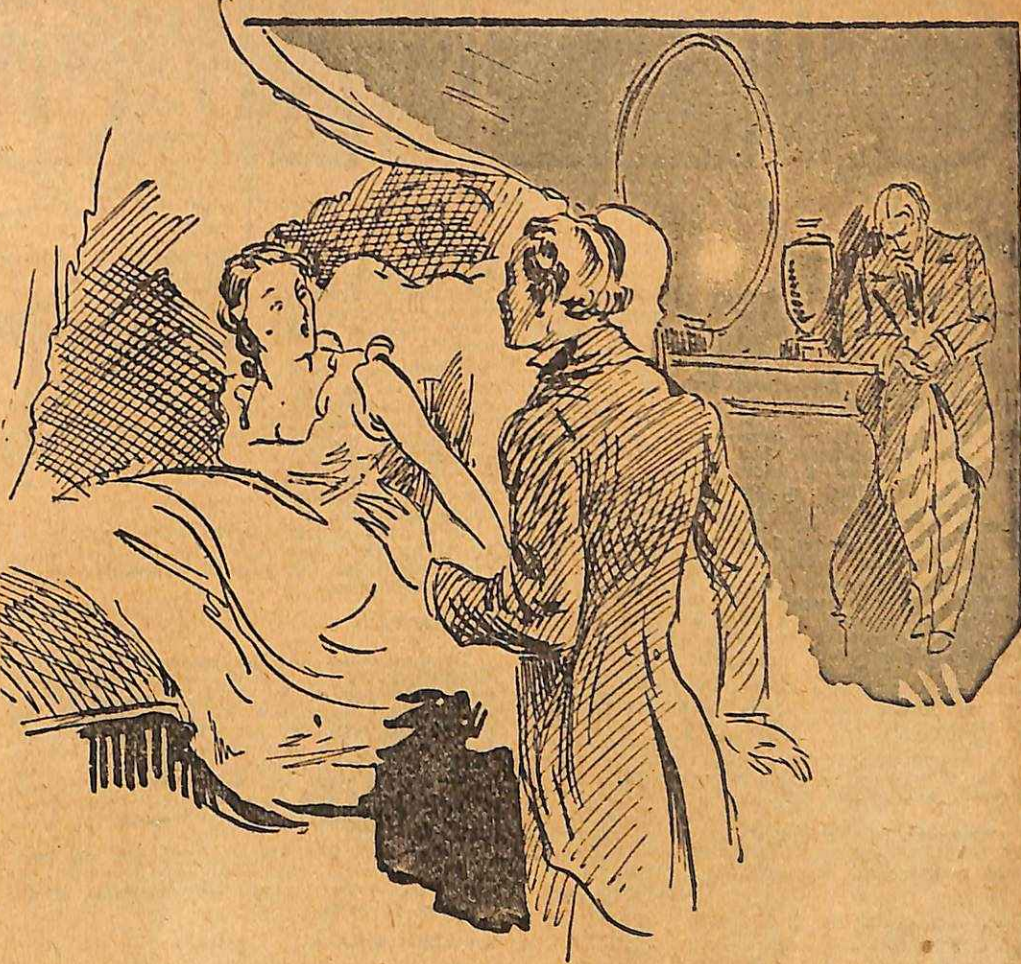
—Δεν θά πεθάνης, γιατί σ' αγαπώ.

—Είμαι πολύ άδύνατη. 'Ενα φύσημα παιδιού θά με σκότωνε.

—Τότε έσώπασαν και οι δυό και κυττά-χονταν για λίγο στα μάτια, μ' ένα άόρα-το χαμόγελο στα χείλη.

—Ο Ροσκώφ επανέλαβε:

—Κάμετε, ότι νομίζετε καλό για την υ-

—'Η κόμισσα άνατριχίλασε δόλκληρη, μισοσηκώθηκε στο κρεβάτι και είπε: «'Α! όχι, όχι!»

—Δεν φαντάζεσαι πόσο υπέφερα σαν έ-μαθα ότι ήσουν άρρωστη, ότι διέτρεχες τον κίνδυνο να πεθάνης! Ο Σαβαρόλ, που τον έβλεπα κάθε μέρα, μου μιλούσε για σένα, χωρίς να ξέρη ο καύμενος με πόσο ενδιαφέρον άκούγα κάθε λέξι του.

—'Ετσι έμαθα τὰ πάντα για σένα. Λίγο έ-λειψε να πεθάνης, από τον τοκετό...

—Ναί, είχα χάσει κάθε συνειδήσι του έαυτού μου. Καί ήμουν σ' αυτή την κα-τάστασι, μισοπεθαμένη όταν γεννήθηκε το παιδί...

—Το παιδί!;

—Ναί, έγινα μητέρα μιας χαριτωμένης κορούλας, Μισέλ. 'Η κορούλα αυτή είνε δική σου! Δεν θέλεις να την δής;

—'Ω! Μαργαρίτα, πόσο σ' αγαπώ!

—'Αν πεθάνω, έσύ θά έπαγρυπνης γι' αυτήν.

—Δεν θά πεθάνης, σου το είπα...

—'Αλλοίμονο...

—Δεν θά πεθάνης, άν θελήσης να μ' ά-κούσης.

—Τί δεν θά έκανα για να ζήσω!

—Καλά, τώρα πάψε να μου μιλάς πιά. Κάνε σαν ναμια για σένα ένας έένος.

—'Ασε να σε στήθοσκοπήσω και να σε έ-ξετάσω κι' εγώ, ξεχνώντας για μία στιγ-μή ότι είμαι έραστής σου. Δεν είμαι τώ-ρα παρά ένας γιατρός.

—Σε σένα άνήκω, Μισέλ. Κάνε ό,τι θέ-λεις.

—'Απότομα ο Ροσκώφ ξανάγινε ήρεμος και αδιάφορος.

—Και κανείς δεν θά μπορούσε να μον-τηρώ, βλέποντας το περίεργο όχρo πρό-σωπό του, ότι ο άνθρωπος αυτός είχε δοκι-μάσει λίγες στιγμές πριν μιάν από τις μεγαλύτερες συγκινήσεις της ζωής του.

—Σε λίγο άπομακρύνθηκε από το κρεβ-δάτι και πήγε κοντά στους συναδέλφους του, που τον έπεριμεναν.

—Κύριοι, στάς διαταγάς σας.

—'Επήγαν κι' οι τρεις σε μία διπλανή αίθουσα για ν' ανταλλάξουν τις σκέ-ψεις τους.

—Μολονότι ήσαν συνηθισμένοι όλοι από άρρώστους, έδειχναν ένδιαφέρον για την όρασι και άδύνατη κόμισσα.

—Κανείς άπ' αυτούς δεν είχε έλπίδες για τη σωτηρία της.

—Μόνον ο Ροσκώφ φαινόταν έπιθυλακτι-κός και δεν είχε διατυπώσει άκόμη κα-θαρά τη γνώμη του.

—Ο Σαβαρόλ συνοψίζοντας τις γνώμες τών δυό άλλων και τη δική του είπε:

—'Η κόμισσα είνε καταθ' καυμένη. Τό μόνο που έχομε να κάνωμε είνε να πα-ρατείνωμε τη ζωή της δυό-τρεις ήμέρες άκόμη.

—Τότε άπότομα επενέβη ο Ροσκώφ:

—'Υπολείπεται ένα μέσον σωτηρίας.

—Ποιό;

—'Η μετάγγισις...

—Οι γιατροί έξεδήλωσαν με μία χαρα-κτηριστική κίνησι την άμφιβολία τους. Προφανώς, κατά τη γνώμη τους, κι' άπ' αυτό το τελευταίο μέτρον έλάχιστες ύ-πληχαν έλπίδες.

—Ο γιατρός Βιλλιέρ μιλήσε πρώτος:

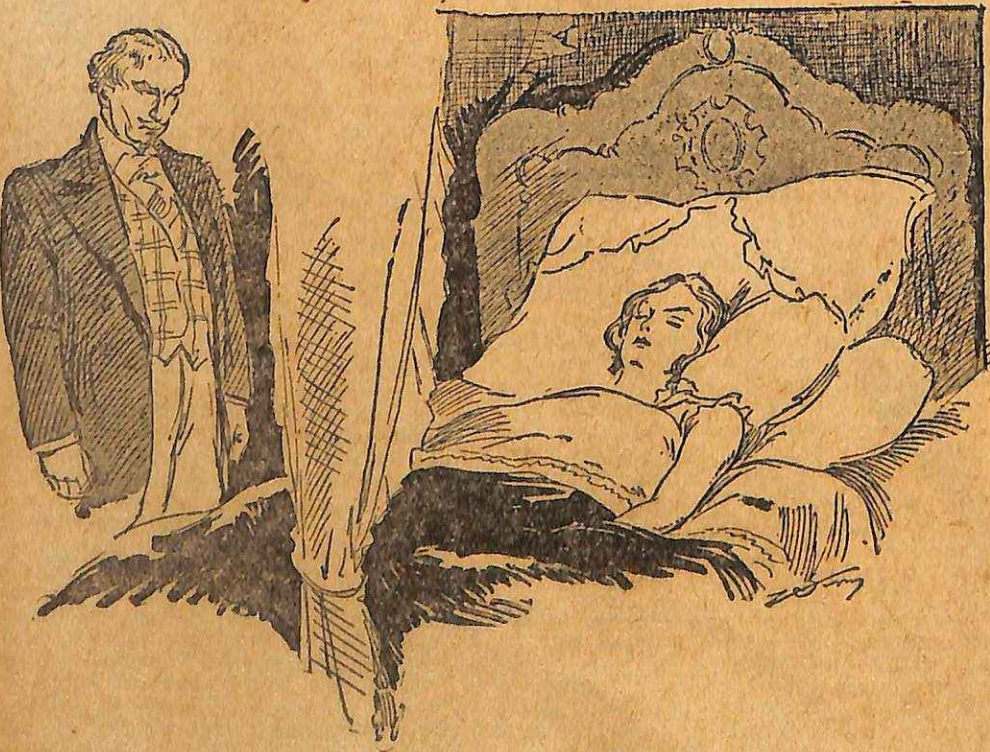
—Ξέρω, είπε, ότι έγιναν πολλές έγχει-ρήσεις αυτού του είδους σε ανθρώπους άναιμικούς και ότι έπέτυχον.

—Και επέτυχον οι έγχειρήσεις αυτές—διεκοψε ο Ροσκώφ—σε γυναίκες άσθενείς που ήσαν ακριβώς στην ίδια κατάστασι με την κόμισσα ντε Μιρμόν, δηλαδή εξασθε-νημένες κι' άδύνατες, έπειτα από παθολο-γικούς τοκετούς, κατά τούς όποιους έχα-σαν άφθονο αίμα.

—Μην ξεχνάτε όμως ότι αυτό είνε έπι-κίνδυνο και για τον άνθρωπο που παίρ-νει και για κείνον που δίνει αίμα.

—'Οχι τόσο επικίνδυνο, όσο θά φαντα-ζόταν κανείς έκ πρώτης όψεως. Κάποιος χειρουργός έχει έφεύρει ένα όργανον, με το όποιο μπαίνουν σε επικοινωνία τὰ φλε-βικά συστήματα τών δυό προσώπων. Δυό σωλήνες θέτουν σε άμεση και άμοιβαία επικοινωνία το αίμα και έτσι εκείνος που έχει περισσότερο δίνει σ' εκείνον που έχει λιγώτερο.

('Ακολουθεί)

Βρήκε τον κόμητα με τὰ μάτια προσηλωμένα στη γυναίκα του, όρθιο.

ΟΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ

Μεταξύ μας

Η «Ατλαντίς» μου ανέθεσε την οδήγηση των γυναικείων σελίδων της και είμαι πολύ ευτυχής, που μου δίνεται η ευκαιρία να επικοινωνώ με τις αγαπητές μου αναγνώστριες, οι οποίες, είμαι βεβαία, ότι δεν με εξέχασαν, αφού με είχαν τιμήσει επί σειράν ετών με την εμπιστοσύνη και τη συμπάθειά τους.

Αυτή η παλιά καλή γνωριμία μας με κάνει να θεωρώ περιττή την αυτοσύσταση, επαναλαμβάνω μόνον ότι οι καλές μου φίλες θα με βρουν πρόθυμη ν' ακούσω το κάθε τι, όπως άλλοτε, να συζητήσω μαζί τους, να λύσω τις απορίες τους, να τις βοηθήσω σε μία δύσκολη περίπτωση, να σκεφθώ μαζί τους για να βρω τη σωστή λύση σ' ένα ζήτημα που τις άσπαζε και τέλος να θέσω ό,τιδήποτε θα μου υποδείξουν.

Από τις στήλες αυτές θα μιλήω για τη μόδα, για τα ζητήματα του σπιτιού, για τον τρόπο με τον οποίον θα προσπαθή μια γυναίκα να άρση, για το πώς θα επιπλώσει το σπίτι της, για το πώς θα είναι ευχάριστη σε όλους και για χίλια δυο άλλα. Μα κι αν ξεχάσω κάτι, οι αναγνώστριές μου, που θα ξέρουν ότι είμαι για όλες φύλη, θα μου το υπενθυμίζουν και θα σπεύδω να συμμορφωθώ με την επιθυμία τους.

Αυτός ο πρόλογος ήταν απαραίτητος αντί άλλης συστάσεως και από το έρχομενο τεύχος στη στήλη αυτή θα αρχίσω να πραγματευτώ για τα θέματα, που θα μου υποδεικνύουν οι αναγνώστριές μου.

Όπως και άλλοτε, θα είμαι πρόθυμη να απαντώ μέσον της «Ατλαντίδος» και να δίνω δωρεάν κάθε πληροφορία, που θα μου ζητείται.

Ευμερόδω

Η Μόδα

«Ας μου επιτραπεί και σ' αυτό το θέμα να προτάξω έναν μικρό, πολύ μικρό πρόλογο, για να πω κάτι που πρέπει να έχουν πάντα υπ' όψιν τους οι αναγνώστριές μου. Αυτό το κάτι είναι να προσέχουν να μην ακολουθούν ποτέ τυφλά την μόδα, αλλά κάθε φορά που θα ίδουν ένα νεότερο σμό, να σκέπτονται, πρώτον, αν ακολουθούν, αν πηγαίνει στην αίσθητά τους, στο άνιστόμα τους και γενικά στον τύπο τους. Αυτό το τονίζω ιδιαίτερα και θα έπρεπε να μην το ξεχνά καμία γυναίκα κάθε φορά που θα υιοθετήσει ένα νέο χτένισμα ή που θα παραγγείλει ένα φόρεμα. Ένα καπέλλο κτλ.

Και τώρα ας δούμε τι ώραιους νεωτερισμούς λανσάρει η άνοιξη.

ΤΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

Είναι φανερό πώς θα φορεθούν πολύ τα «αυγάκια». Η μόνη διαφορά από άλλοτε είναι ότι εκείνο που θα συμπληρώνει ένα φόρεμα δεν θα είναι πιά ζακέττα σαν άλλοτε, αλλά μία χαριτωμένη υπερτούλα, που γίνεται ή από το ίδιο ύφασμα ή από ύφασμα που να ταιριάζει με το ύφασμα του φορέματος.

Τα υφάσματα που θα χρησιμοποιηθούν για τα πρώτα άνοιξιάτικα φορέματα είναι λαϊνά, ανοικτόχρωμα, που ταιριάζουν με τις ήλιόλουσες άνοι-

Ζιζνικές Ημέρες.

Θα ιδούμε και πολλά ταγίερ, καθώς και με γάλη συλλογή από μπλούζες.

Οι μπλούζες κατά γενικών κανόνων παίρνουν μεγάλο ρόλο, για τι είναι αυτές, από τα συνηθισμένα υφάσματα που χρησιμοποιούνται για ταγίερ, αλλά και από διάφορα υφάσματα που ταγίερ.

Όσο για τις βραδυνές τουαλέτες, πολλές γίνονται με κοντά μανίκια. Δεν μπορούμε να πούμε ότι ο συνδυασμός της μακρούς φούστας με το μα- νίκι είναι άσχημος.

ΤΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Τα άνοιξιάτικα καπέλλα παρουσιάζουν μεγάλες εξωφρενικότητες και άλλοι μόνον στις κυρίες που θα ακολουθήσουν πιστά την μόδα. Πολλά από τα καπέλλα που λανσάρουν οι διάφοροι οίκοι είναι στρατιωτικά καλικάκια με γείσο, ένα ντραπαρισμένο ύφασμα που ακουμπά σ' ένα μέρος του κεφαλιού και αφήνει ελεύθερο το άλλο, μία μπάντα τυλιγμένη γύρω στο κεφάλι που θυμίζει τούφ φακίρες, μπουνέ από ταφτά ντραπέ, τόκες τριγωνικές, που πιάνουν μόνον την κορυφή του κεφα- λίου και άλλα.

Φυσικά αυτά όλα δεν θα έμποδίσουν την βασι- λειαν των κλός, των καπλιν και εν γένει της στρουγγυλής καλότατας, που τόσο ταιριάζει σ' ένα κανονικό πρόσωπο.

ΤΑ ΧΤΕΝΙΣΜΑΤΑ

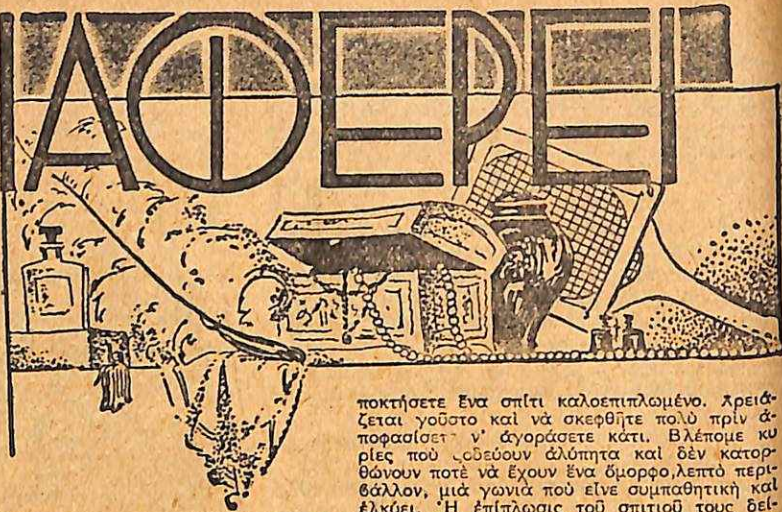
Σιγά-σιγά αρχίζουν να εξαφανίζονται τα κομ- μένα μαλλιά, τα ίσια και εν γένει αυτά που κλι- νουν προς το ανδρικό. Τα χτενίσματα συμβα- δίζουν με το ντύσιμο που έγινε πιο γυναικείο, πιο κοκέττικο με τα διάφορα βολάν, κορδελλίτσες, ντραπαρισματα και άλλες λεπτομέρειες. Επόμενον ήταν να αλλάξουν και τα χτενίσματα, για να έ- ναρμονισθούν με τα ντυσίματα των γυναικών.

Το οντουλάρισμα των μαλλιών θεωρείται πιά απαραίτητο για κάθε γυναίκα, που θέλει να είναι ευπρεπισμένη. Όσο για το χτένισμα θα προσπα- θήση να καταλάβει ποιο είναι εκείνο που πηγαίνει στον τύπο της, στο σχήμα του κεφαλιού της, στο είδος της όμορφιάς της. Σε άλλες πηγαίνει η χω- ρίστρα στη μέση, άλλες έχουν φυσιογνωμία που θέλει τα μαλλιά χτενισμένα δια προς τα πίσω και άλλες είναι καλές μόνον με στραθή χωρίστρα.

Όσο για τις μπούκλες που απαιτούν τα μωδέρ- να χτενίσματα, ας έχουν υπ' όψιν οι κυρίες ότι το είδος αυτού του χτενίσματος θέλει μεγάλη περι- ποιησι και πολλές επισκέψεις στο κομμωτήριο, άλ- λως φαίνονται τα μαλλιά άπεριποίητα.

Επίπλωσις

Το ζήτημα της επιπλώσεως δεν είναι όσο εύκολο νομίζετε, γιατί δεν αρκεί να εφοδύσετε για ν' α-

ποκτήσετε ένα σπίτι καλοεπιπλωμένο. Αρμεί- ζεται γούστο και να σκεφθίτε πολύ πριν α- ποφασίσετε ν' αγοράσετε κάτι. Βλέπουμε κυ- ρίες που εφοδύουν αλόγιστα και δεν κατορ- θάνουν ποτέ να έχουν ένα όμορφο, λεπτό περι- βάλλον, μία γωνία που είναι συμπαθητική και έλκκει. Η επίπλωσις του σπιτιού τους δεί- χνει ότι εφόδυσαν, αλλά δεν κατώρθωσαν να επιτύχουν κάτι όμορφο. Τούναντιον, άλλες κατορθώνουν εφοδύοντας ελάχιστα να επιπλώσουν το- λυ όμορφα το σπίτι τους και να το παρουσιάσουν ευχάριστο.

Η επίπλωσις του σπιτιού παίζει μεγάλο ρόλο στην εύχλια της οικογενείας, γιατί ένας σύζυγος δεν θα ζητήσει ποτέ την εύχλια έξ' απ' το σπίτι του, αν μέσα σ' αυτό βρίσκει ανάπαυση, ζεστασιά, εφ- χαρίστη. Δεν θα αισθανθή την ανάγκη να πάει στο καρενάι, στη λέσχη, να συναντασθή αν- θρώπους που θα τον παρασύρουν σε καμπάρη ή σε χαρτοπαλινγία.

Όταν το καταλάβουν καλά αυτό η γυναίκες, θα στερείσουν την οικογενειακή εύχλια τους.

Καλλωπισμός

ΤΟ ΜΑΚΙΓΙΑΡΙΣΜΑ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

Μία από τις αλτίες των άποτυχιών του μακιγια- ς είναι η κακή χρήση των καλλυντικών.

Όσο λιγότερο μεταχειρίζεστε τα καλλυντικά, τόσο μεγαλύτερη είναι η ωφέλειά τους. Πώς να μεταχειρίζεστε την κρέμα σας; Γυλίστε ένα μπαμπάκι στο δάχτυλό σας. Βουτάτε το δα- χτυλό στο βαζάκι και παίρνετε λίγη κρέμα. Ιρί- θετε τότε καλά το πρόσωπο απαλά, ούτως ώστε να διεισδύει στους πόρους. Προσέχετε να μη μέ- νουν στην επιφάνεια της επιδερμίδος κομμάτια κρέ- μας.

Επειτα, με ένα πομπόν από φτερό παίρνετε πού- δρα και πούδραρίζετε απαλά, χωρίς να τρίβετε το πομπόν στο πρόσωπο.

Το γκρίλο στα βλέφαρα τοποθετείται κατά δια- θάμισιν τόνου χρωματισμού, δηλαδή από το σκούρο στο ελαφρό, από το βάθος του ματιού στα τσί- νουρα.

Το κόκκινο στα μάγουλα μπαίνει λίγο-λίγο, όχι μαζωμένο. Ένα άλλο ίχνος κόκκινου από τα μάλα- των παρειών προς τα αυτιά. Ποτέ κάτω στα μά- γουλα.

Μία γυναίκα που βάζει πολύ κοκκινάδι, δεν μα- κιγιαρείται ποτέ καλά.

Τα νύχια να μη βάρωνται πολύ ζωηρά. Το πολύ κόκκινο χτυπά άσχημα στο μάτι. Οι άνοιχτοι κο- ράλινοι χρωματισμοί είναι πιο συμπαθητικοί.

Για να επιτύχετε μία καλή οντουλασιόν, χωρίς να μεταχειριζοσθε σιδερά ζεστά, δεν έχετε παρά να βρέξετε τις τούφες των μαλλιών με οινόπνευμα ή με αλκόολ καμφορέ.

Τυλίγετε τις τούφες των μαλλιών σε «μπιγκουν- τς» και τις στεγνώνετε εκεί πάνω.

Το οινόπνευμα στεγνώνει ακόμη γρηγορότερα απ' το νερό και οι πτυχές που σχηματίζονται μέ- νουν πιο εύκολα.

Η συμπεριφορά

Είναι αναμφισβήτητο ότι η ζωή αλλάζει, επο- χή αλλάζει και ο τρόπος που διασκεδάζουμε, που μι- λούμε, που συμπεριφερόμεθα. Η αλλαγή είναι ση- μαντική. Φαίνεται στο κάθε τι και συνετέλεσε να- στε να απλοποιηθούν διάφορα πράγματα. Με αυ- το όμως δεν πρέπει να νομίζουμε ότι πρέπει παραγνωρίζουμε κάθε ευγένεια και, προσποιούμε- νοι απλότητας, να περιφρονούμε το πόν.

Η ευγένεια είναι ένα νόμιμα που έχει πάντοτε πέρας. Λένε οι Γάλλοι, κι' έχουν δίκιο, γιατί κάθε άνθρωπος που ζή στην κοινωνία πρέ- πει να έζηρ πώς θα φερθή στην κάθε περίπτωση. Ευγένεια, ίσον πολιτισμός.

Η στήλη μας αυτή θα σας υπενθυμίσει λοιπόν πώς πρέπει να φερόσθε, αυτό όμως δεν έμποδίζε- να με ρωτάτε όσες φορές σας τύχη να έχετε καμιά- μιά άπορία και νομίζετε ότι μπορώ να σας βοη- θήσω.

Και τώρα ας αρχίσουμε: Καίτοι καίτοι είναι μνη σ' ένα σαλόνι, πώς χαίρεται στον δρόμο, πώς δίνει το χέρι του, πότε το δίνει κτλ.

Ο χαριτωμένος είναι από τα πιο αρχαία δείγ- ματα ευγένειας και έξ' άλλου είναι μία χειρονομία που δεν στοιχίζει τίποτε, ούτε κουράζει, ούτε χι- μιώνει, αλλά δείχνει την καλή ανατροφή αυτού που χαίρεται.

Όσοι δεν ανταποδίδουν ένα χαριτωμένο φέ- ρος απευθύνεται, δείχνουν την μεγαλύτερη εφ- υσία και αποδεικνύουν ότι δεν έχουν ανατροφή.

Ο χαριτωμένος γίνεται κατά διαφόρους τρό- πους. Ένα κομψότατο ταγίερ από λαϊνά, της έ- ποχής. Το κομψότατο της ζακέτας γίνεται με μετάλλα μπουλά. Η μπλούζα—ζιλέ είναι από λευκό πικέ.

ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

σκοπία σκουπίζετε τότε από πάνω όλο το τσάι, τι- όποιον έχει την ιδιότητα ν' απορροφά τη σκόνη και να δίνει στο χαλί όλη τη ζωηρότητά του.

ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Για να φρεσκάρετε έπιπλα, τα ξεσκονίζετε και- βότερα τα τρίβετε καλά μ' ένα πανί, το όποιον βουτάτε σε ένα μίγμα από ίσα μέρη λαδιού και- ζυδιού. Τα σκουπίζετε ύστερα καλά και θα ιδίτε ότι γίνονται σαν καινούργια.

—Για να καθαρίσετε καθρέφτες ή γυαλιά, τρί- βετε καλά με νερό και οινόπνευμα και αντί πανιού χρησιμοποιείτε χαρτί.

—Για να καθαρίσετε τα λευκά μάρμαρα υπάρ- χουν πολλοί τρόποι: Τρίψιμο με ελαφρόπετρα, τρίψιμο με άκουα-φόρτε, αλλά προσοχή να μη μεί- νη το υγρό πολλή ώρα, γιατί το άκουα-φόρτε έχει την ιδιότητα να τρώη το μάρμαρο.

Η Κουζίνα

Μπισκουί με πορτοκάλια.—Για υλικά που απαιτούνται είναι 100 δράμ. άλευρι, 3 αυγά, 80 δρ. ζάχαρη ψιλή, 25 δρ. μούτρο φρέ- σκα, 3 πορτοκάλια, 100 δρ. σταφίδες μαύρες και- εσθές, φλούδα ενός πορτοκαλλιού και 1/2 κουτα- λιά σόδα.

Δουλεύουμε τη ζάχαρη με το μούτρο, ρίχνουμε τ' αυγά και ξαναδουλεύουμε, ύστερα προσθέτουμε τις σταφίδες καθαρισμένες, τη σόδα και τη φλούδα του πορτοκαλλιού.

Αφού τα ανακατέψουμε καλά, σιτουμε το ζουμι των πορτοκαλλιών και το ρίχνουμε κι' αυτό μέσα, ξαναδουλεύουμε και προσθέτουμε το άλευρι. Έχουμε φόρμα κατάλληλη, την βουτυρώνουμε, την αλευρώ- νουμε και ρίχνουμε μέσα το μίγμα. Ο φούρνος θα είναι μέτριος και για το ψήσιμο δεν χρειάζονται παραπάνω από 40 λεπτά.

Όταν ψηθή, το ξεφορμάρουμε και το πασπαλί- ζουμε με ψιλή ζάχαρη.

Η άλλη λογογραφία μας

Στη στήλη αυτή θα δημοσιεύονται οι απαντή- σεις που θα στέλνουν στα γράμματα που λαμβάνω. Παρακαλούνται μόνον οι γράφοντες να μου υποδει- κνούν το ψευδώνυμο ή το όνομα στο οποίο θέλουν να λαμβάνουν τις απαντήσεις.

Απαντώ σήμερα στα πρώτα γράμματα που έ- λαβα:

Γιολάντα, Έντα, Έθθα.—Σας συμ- βουλεύω να μιλήσετε στη μητέρα σας, γιατί είναι δύ- σκολο να πάρετε μία τόσο μεγάλη απόφαση μόνη σας, άλλωστε την ενδιαφέρει και τη μητέρα σας όσο ενδιαφέρει εσάς. Μη διαστρέψετε να της τα ό- μοιολογήσετε όλα.

Κοκέρτα, Ν. Φάληρον.—Είπατε βεβαία πως δεν εφορμάρετε; Καμιά φορά, χωρίς να το θέλη κανείς, πετά λόγια που πληγώνουν και νομίζει πάντοτε ότι έχει δίκιο. Σε καμιά καλλι- τερα πριν κάμετε κάτι, για το οποίο θα μετανοή- σετε, δεν πετά τόσο εύκολα κανείς ένα αίσιμα.

Κλειώ, Λάρισα.—Σας ευχαριστώ με για τις εύχες σας για την «Ατλαντίδα» και περιμένω τις ενέργειες που μάς υποσχεθήκατε.

Ζάντια, Θεσσαλονίκη.—Βέβαια δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η περίπτωση σας είναι εξαιρετική, γι' αυτό θα σας συμβούλευα να εσθε προσεχτική στις σχέσεις σας. Τίποτα δεν σας έμ- ποδίζει να αποκηρδέτε το παρελθόν.

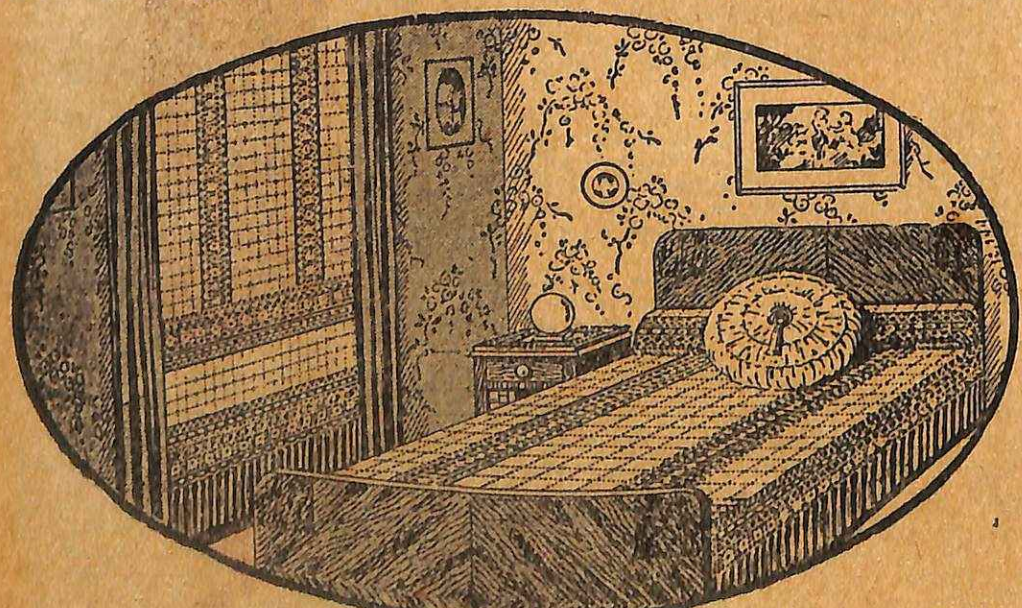
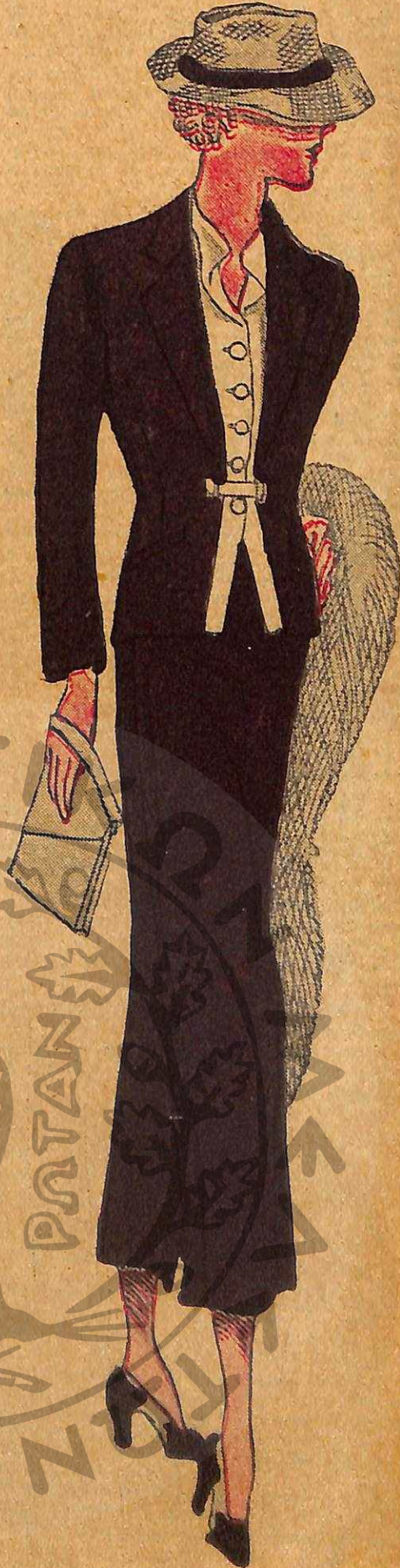
Ευμερόδω

Τα πατρών των μοντέλων

Η «Ατλαντίς» χάριν των αναγνώστριών της, έ- χει συμβάλει να ένα μεγάλον οίκον ραπτικής της πόλεως μας, ο οποίος δέχεται να παρέχη έναντι κα- ταβολής μόνον 50 δραχμών δι' έκαστον, τα πατρών των δημοσιευμένων σε κάθε τεύχος μας έγχρωμων παριστανικών μοντέλων των φορεμάτων. Όσες, λοι- πόν, από τις αναγνώστριές μας θέλουν, ας απο- στέλλουν το αντίστοιχον προς την διεύθυνση του πε- ριοδικού μας με την σημείωσιν ότι τις ενδιαφέρει το μοντέλο του υπ' αριθμόν τάδε τεύχους, και θα το λαμβάνη ταχυδρομικώς ή απ'αποσώμας.

Μαθήματα κοπτικής

Από το έρχομενο τεύχος, θα αρχίσουμε μίαν σει- ράν μαθημάτων Κοπτικής, χάριν των αναγνωστέ- ρων μας οι οποίες θα επιθυμούσαν να μάθουν να κό- βουν μόδες τα φορέματά τους. Τα μαθήματα αυ- τά θα είναι τόσο διεξοδικά και τόσο εύνοητα, ώστε να μπορούν να τα παρακολουθούν και οι πλέον ά- δαις στην ραπτική.

Μοντέλο κοσματοκάνα από έλλο τριανταφυλλιά

ΡΟΜΠΟΤ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Γ "Ένα κουδούνισμα στο τηλέφωνο μ' έκανε να σηδωσω όρθιος άπ' την πολυθρόνα πού καθόμουν και να τρέξω άμέσως στο άκουστικό.

— Έμπρός! Μάλιστα, έγω ό ίδιος, ό κ. Κλάρκ. Αυτό, παρακαλώ,

— Έδω, κ. Ρομπότ. Καλημέρα σας, κ. Κλάρκ. Μπορείτε να μ' επισκεφθήτε μετά μισή ώρα; άκούσθηκε μιά μεταλλική φωνή.

— Εύχαριστώ πολύ, άπάντησα ρίχνοντας μιά ματιά στο ρολόι μου. Στις έντεκα άκριβώς θά είμαι κοντά σας. Ώρθουάρ!

— Ώρθουάρ, ξανακούστηκε ή φωνή μέσα άπ' το άκουστικό.

Δέν μπορούτε να φαντασθήτε τη χαρά και τη συγκίνηση πού δοκίμασα τις στιγμές έκέινες του τηλεφωνήματος και με πόση άγωνία περίμενα να περάση ή μισητή ώρα. Μου φάνηκε ολόκληρος χρόνος και τό μυαλό μου πλημμύρισε χίλιες δυό σκέψεις και φαντασίες για τη συνάντησι πού θάκανα σε λίγο.

Ο άνθρωπος πού θά συναντούσα δέν ά-

νήκει στην τάξι των θνητών, στην οικογένεια δηλαδή των ανθρώπων, πού αποτελούνται από σάρκες και όστα, αλλά σε μιάν άλλη, μελλοντική, πού θά ζή έπειτα από δυό χιλιάδες χρόνια!

Θά πήγαινα λοιπόν να τον συναντήσω, να ζήσω λίγες στιγμές μαζί του, να τον δω και να του μιλήσω.

Κατά τό διάστημα της άναμονής μουρθε στο μυαλό ολόκληρη έκείνη ή περιγραφή του «μηχανικού ανθρώπου» του μέλλοντος, πού κάνει ό Γουέλς σ' ένα βιβλίο του και πού τον τεμαχίζει σε κάθε του λεπτομέρεια σαν ένας εύσυνειδητος χειρουργός.

Θυμύμαι καλά πώς μόλις ό Γουέλς ξεβίδανε τό από αλλουμίνιο κεφάλι του, πού έμοιαζε σαν τεράστιο άχλάδι, άμέσως παρουσιαζόταν ή έγκεφαλικά σφαίρα πού έδειχνε πώς λειτουργούσε τό μυαλό του.

Τί θαύμα! Θά μπορούσε κανείς να πη πώς ό μηχανικός αυτός άνθρωπος ήταν τέλειος θνητός και κάθε του κινήσι ήταν ρυθμική και άκριβής, σαν ένα θαύμα-σιο χρονόμετρο!

Περπατούσε άργά και βαρεία, ένω συγχρόνως άκουγόταν ή άναπνοή του σαν μεγάλο φυσικό. Έβγαζε τό καπέλλο του — έίχε έγγλέζικη άνατροφή! — κάπνιζε την πίπα του και όπως μάς λέει ό δημιουργός του, «ό άνθρωπος αυτός ήταν ικανός να διευθύνη ένα ολόκληρο έργοστάσιο!»

Επίσης ό διάσημος Τσεχοσλοβάκος συγγραφέας Κάρελ Τσιάπεκ έγραψε μιάν έξυπνότερη κωμωδία, παρουσιάζοντας μιάν ολόκληρη σειρά πολιτισμένων «Ρομπότ».

Έδω όμως έπρόκειτο να έπισκεφθώ τον τελειότερο μηχανικό άνθρωπο του κόσμου. Τον Ρομπότ πού δέν δέν κάπνιζε και δέν φορεί σκληρούς γιανκάδες, πού είνε αντιρρομαντικός και δημοκρατικός.

Κάνοντας αυτές τις σκέψεις έφτασαν οι έντεκα. Κατέβηκα τις σκάλες και σε λίγα λεπτά της ώρας σταματούσε τό ταξί, πού πήρα, μπροστά στο σπίτι του Ρομπότ!

Τό σπίτι του κυρίου αυτού είνε άνοιχτό για όλους, γιατί πρόκειται περί θεάτρου. Έκεί έχει κι αυτός τό καμαρίνι του, όπως κάθε τενόρος ή τραγουδίστρια και στο διάλειμμα κάθε πράξεως πηγαίνει και κυττάζει τη μούρη του στον καθρέφτη!...

Σε λίγο βρισκόμουν έξω άπ' τό καμαρίνι του κ. Ρομπότ. Κτύπησα. Άπό μέσα άκούσθηκαν μερικά βαρεία βήματα πού πλησίαζαν την πόρτα. Στο κατώφλι της παρουσιάσθηκε ένας άνθρωπος σαν να φορούσε άρχαία πανοπλία! Για μιά στιγμή τον φοβήθηκα, αλλά όταν μούδωσε τό χέρι για να χαιρετήσω, άμέσως πήρα θάρ-

ρος και προχώρησα μέσα στο καμαρίνι. Σε μιά γωνιά, μπροστά σ' ένα τραπέζακι καθόταν ό «πάρτνερ» του κ. Ρομπότ. Μόλις μ' άντίκρυσε, με πλησίασε. Ο κ. Ρομπότ έμεινε κοντά μου άκίνητος και ψυχρός.

— Καλημέρα σας, κύριε Κλάρκ, μου είπε ό πάρτνερ. Πώς βλέπετε τον κ. Ρομπότ;

— Είνε θαυμάσιος κύριος! Άπήντησα, ένω τό μάτια μου τον περιεργάζονταν αστασίμενα.

Τά μάτια του Ρομπότ είνε κόκκινα σαν μεγάλα ρουμπίνια. Η μύτη του έχει σχήμα πυραμίδος, ένω τό στόμα του, χωρίς χείλη, έχει μιά έκφρασι παραπονιάρικη.

Τό κεφάλι του δίνει την έντύπωσι άναποδογυρισμένης κατσαρόλας. Δέν έχει αυτιά, πράγμα πού μάς βεβαιώνει πώς ό Ρομπότ δέν θέλει ν' άκούη, τι άφορά τό κόσμο του παρελθόντος και τά σαχλά λόγια των σημερινών ανθρώπων. Επίσης έχει μεταλλική φωνή πού βγαίνει από ένα έσωτερικό μεγάφωνο. Όμολεί διάφορες γλώσσες, αλλά καλλίτερα άπ' όλες τά άγγλικά!

— Θέλετε να του κάνωμε μιά μικρή άνατομική; με ρώτησε ό πάρτνερ του.

— Θά σας παρακαλούσα μάλιστα.

Τό έσωτερικό του κ. Ρομπότ είνε μιά ολόκληρη μηχανική πηγή ένεργειας πού την αποτελούν πολλές και διάφορες ηλεκτρικές μπαταρίες και συμπυκνωτά. Άπ' αυτήν ξεκινούν εκατοντάδες σύρματα, τά όποια καταλήγουν σε διάφορους μικρούς ή μεγάλους κινητήρες, πού ό κάθένας άπ' αυτούς βρίσκεται στην κανονική του θέσι και εκτελεί μιάν ώριμμένη λειτουργία. Τό ηλεκτρικό ρεύμα περνά άπ' τά σύρματα και θέτει σε κίνησι ολόκληρο τον μηχανικό οργανισμό. Υπάρχει ένας κινητήρ, πού σηκώνει ρυθμικά τους μοχλούς των ποδιών και των χεριών, ένω ένας άλλος χρησιμεύει για να παίρνη τό σώμα μιά κλίσι, όμοια μ' εκείνη πού κάνομε σε μιάν υπόκλισι μπροστά σε μιάν κυρία!

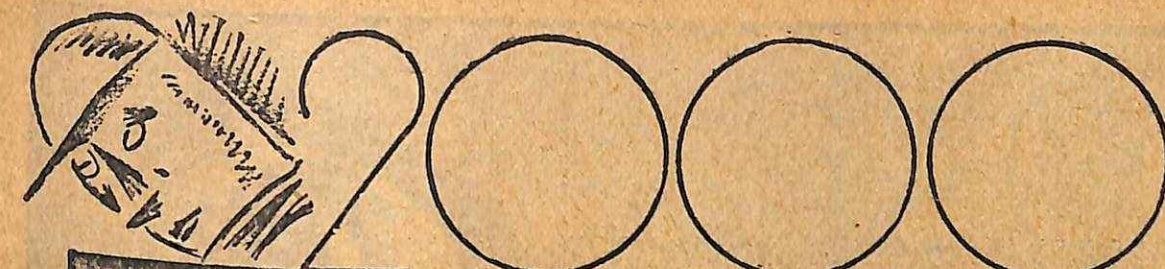
Κύτταξα με κατάπληξι τό τεράστιο αυτό δημιούργημα της τεχνικής του αιώνα μας και άνατερίχιασα. Ολόκληρο μηχανολογικό έργοστάσιο μέσα σ' ένα χώρο άνάλογον προς τό σώμα ενός κανονικού ανθρώπου.

— Και πώς του δίνετε τις οδηγίες για να κάνει τις κινήσεις, πού χρειάζονται έκαστοτε;

— Άπλούστατα. Μεταχειρίζομαι μιά ραδιοπομπήν έγκατάστασιν, πού τροφοδοτείται κι' αυτή από μπαταρίες και συμπυκνωτάς και μ' αυτήν έπιτυγχάνω τις κινήσεις του Ρομπότ σύμφωνα με τό... μήκος του κύματος!...

Έρριξα μιά ματιά στον κ. Ρομπότ. Κυττούσε με μιά τέτοια έκφρασι, πού μπορούσα να ξεχωρίσω αν ήθελε να θυμάσχη ή μάλλον να με οϊκτίρη για θνητά μου... χάλια!

Η ματιά του όμως, μου έδινε να καταλάβω πώς μάλλον με περιφρονούσε. Είρωνευόταν για τό κοστούμι μου, είνε γεμάτο τσέπες και κουμπιά και τά παπούτσια μου, πού μοιάζουν σαν κες για ποντίκια. Δέν μπορούσε να

ΤΟΝ

ταλάχη γιατί φορώ καπέλλο και γραβάτα και γιατί καπνίζω και φορώ ρολόι στο χέρι.

— Ο Ρομπότ, έξακολούθησε ό «πάρτνερ» του κλείνοντας ό τι «μπουκαπόρτα» άνοιξε για να μου δείξη τον μηχανισμό του, είνε υποχρεωμένος να στέκη πάντα του... τρίζουν άπ' την κούρασι! Η μόνη του τροφή είνε τό γεμισμα με ηλεκτρισμό των συμπυκνωτών. Δέν κάπνιζει κι' ούτε είνε άπαιτητικός. Παίζει θαυμάσια τον ρόλο του στη σκηνή, προσφέρει λουλούδια στις ώραιες κυρίες και δεσποινίδες και παίρνει τό τσάι του χωρίς να σπάξη τά φυτζάνια ή την πατέλλα με τά γλυκά πού τόσο αγαπά. Φαίνεται όμως πώς ό κ. Ρομπότ δέν είνε εύχαριστήμένος από τη μηχανική και κουραστική ζωή του. Δέν μπορεί να έρωτευθί και να παντρευθί μιά ωραία κοπέλλα. Στή σκηνή, τόσα ώραιά γλυκά λογάρια, αλλά αυτός μένει ψυχρός, αντιρρομαντικός και με ύφος λυπημένο.

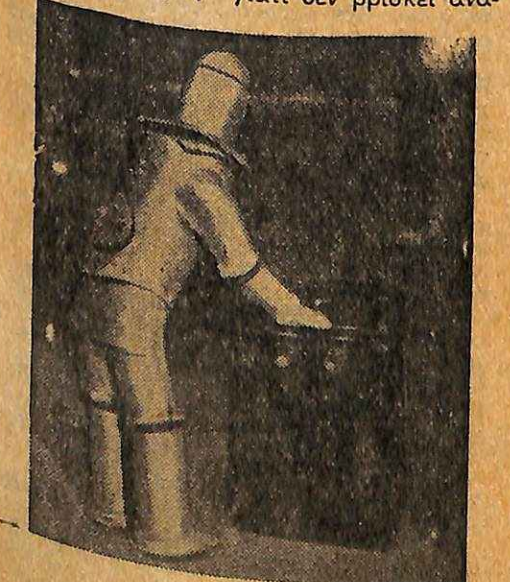
Προτιμά να πηγαίνει στην κουζίνα και να κανονίζει τά ηλεκτρικά φουρνάκια ή να γράφη στον πίνακα, παρά να δέχεται στην άγκαλιά του μιά νόστιμη μπαλλαρίνα, την όποια δέν μπορεί καν να φιλήσι, άφού δέν έχει... χείλη!

Ο «πάρτνερ» του κ. Ρομπότ κάθισε κατόπιν στο τραπέζακι του κι' άρχισε να δίνει συστάσεις στον «Άδαμ των μηχανικών ανθρώπων».

Ο κ. Ρομπότ τον ύπήκουε. Έκανε διάφορες κινήσεις, με χαιρετούσε, μου έγραψε τ' όνομά του και μου μιλούσε.

Θέω μου, τί φωνή! Θά μπορούσε ν' άκουστή πέντε μιλιά μακριά! Κάθε λίγο με πλησίαζε, ένω έγω πρόσεχα μη με πατήσι, γιατί χάθηκα! Ολόκληρο σιδερένιο θηρίο! Δέν είνε καθόλου εύκλειος και άσφαλώς δέν μπορεί να παίξη ρόλο λαποδότη ή πορτοφολά!

Η ζωή του κ. Ρομπότ φαίνεται να είνε αστό μαρτύριο, γιατί δέν βρίσκει άνα-

παυσι, παρά μόνον όταν ταξιδεύη. Τότε μόνον βρίσκει εύκαιρία να ξεπλώση και να κοιμηθί. Τό κρεβάτι του είνε ένα μεγάλο καλάθι γεμάτο ροκανίδια, πού σε μιά έξωτερική του πλευρά έχουν κολλήσει ένα χαρτί πού γράφει: «Προσοχή! Εύθραυστον!»

Ο σιδερένιος οργανισμός του μπορεί με τό παραμικρό να χαλάση, δηλαδή να πεθάνη, άρκεί μόνον να μετακινηθί μιά ροδίτσα, ένα σύρμα κτλ. Γι' αυτόν λοιπόν τό λόγο οι συνοδοί του πού τον μετακινούν και του κρατούν συντροφιά στο ταξίδι, προσέχουν πάρα πολύ για την... ύγεια του κ. Ρομπότ.

Υπάρχει όμως κάποια διαφορά μεταξύ της βλάβης της ύγείας ενός θνητού και του κ. Ρομπότ. Ο θνητός άνθρωπος όταν πάθη μιά σοβαρή άρρώστεια, πεθαίνει, ένω ό Ρομπότ έχει τό προνόμιο ν' άρρωσταίνη και να πεθαίνει μόνο για λίγη ώρα ή λίγες μέρες κι' ύστερα ν' άνασταίνεται!

Πώς αυτό; Δέν είνε καθόλου δύσκολο να τό καταλάβη κανείς. Κάθε «οργανικό σύστημα» του κ. Ρομπότ μπορεί πολύ εύκολα ν' άντικατασταθί μ' ένα άλλο κι' έτσι επανέρχεται στη ζωή.

Όταν περπατά, κάνει σαν τράινο. Ολόκληρος ό οργανισμός του δουλεύει τόσο δυνατό, πού νομίζει κανείς πώς θρ' σκε-

Μακάβρια έθιμα των Σιαμαίων

Στη χώρα των ανθρώπων με τά άμυγδαλωτά ματάκια, και τά καταπληκτικώς όμοιομορφα πρόσωπα, στα θάδη του κιτρινού θαλασίου του Σιάμ, δεκάδες μικροί άγνωστοι θασιληάδες ζούν επί κεφαλής των διαφόρων άπολίτιστων φυλών, πού κατοικούν στις άπάτητες περιοχές τό έπισήμου κράτους.

Οι πωτόγονοι ύπηκοοι των μικρών αυτών θασιληάδων έχουν μιά ολόκληρη σειρά από συνήθειες με καταπληκτικές έκδηλώσεις, για να δείχνουν τη λατρεία τους στον... αντιπρόσωπο των πνευμάτων — όπως τον νομίζουν — θασιλέα τους. Τις μεγαλύτερες τιμές οι άπολίτιστοι Σιαμαίοι τις κάνουν στον θασιλέα τους, όταν τον φωνάζουν τά πνεύματα και πεθάνη.

Άνοιγουν, τότε, χωρίς να χάσουν καιρό, τό στόμα του και ρίχνουν μέσα στο στομάχι του μιά μεγάλη ποσότητα από ύδράργυρο, τού θάζουν μιά τρομακτική στήν ύψι μάσκα και τον καθίζουν στερεά σε ένα θρόνο, πού είνε τρύπιος και έχει από κάτω ένα ολόχρυσο...δοχείο της νυκτός, σαν αυτά πού έχουν τά σκαννάκια των παιδιών του πολιτισμένου κόσμου...

Ο ύδράργυρος ξεραίνει τό σώμα γρήγορα και κάθε μέρα οι πιστοί ύπηκοοι έρχονται με πομπή και ρίχνουν στον ποταμό, ότι έπεσε άπ' τον θασιλέα μέσα στο δοχείο.

Άμα τό πτώμα του μακαρίτη ξεραθί για καλά, τό θάζουν μέσα σ' ένα χρυσό σεντούκι και τό αφήνουν εκεί κλεισμένο ένα ολόκληρο χρόνο, για να θρουν καιρό και να προετοιμάσουν την κηδεία. Ύστε-

ται μπροστά σε μιά πετρελαιομηχανή.

Τι καταδικασμένος άνθρωπος. Για να τελειώσω τη συνέντευξί μου, πλησίασα τον κ. Ρομπότ και τον ρώτησα:

— Κύριε Ρομπότ, είσατε εύχαριστήμένος άπ' τη ζωή σας;

— Όχι,! Όχι! μου άπάντησε πολύ δυνατά κι' ύστερα ή φωνή του πήρε έναν παραπονιάρικο ήχο.

Μου είπε πώς ή ζωή του είνε άφόρητη. Δέν έχει καμιά γλύκα και καμιάν άπόλαυσι. Πώς θά ήταν έτοιμος να χάριση την... ψυχή του στον διάβολο για να γίνει θνητός, όμοιος με μένα, για να ζήσι κι' αυτός σαν φυσικός άνθρωπος πού αίσθάνεται και νοιώθει τη ζωή του.

Τού έρριξα μιά ματιά και τον συμπνεύσα στη μεγάλη λύπη του.

Ο φουκαράς κ. Ρομπότ πόσο ήταν δυστυχισμένος!

Z. ΚΛΑΡΚ

ρα κάνουν τά πιο μεγάλα δένδρα του κοντινού δάσους και κατασκευάζουν, δουλεύοντας με την ψυχή τους όλοι, ένα κεντάφιο σε σχήμα πυραμίδος με τεράστιες διαστάσεις μέσα στην κεντρική πλατεία του χωριού. Κατά τό διάστημα της κατασκευής του κενταφίου, κατά διαταγήν του διαδόχου, στήνουν γύρω άπ' τό μνημείο μεγάλες φουφούδες και τηγανίζουν κομμάτια...φειδιών, πού μοιράζονται στους φτωχούς του χωριού και τρώγονται με θουλιμία, γιατί τους άρέσουν υπερβολικά!

Όταν τελειώση ή δουλειά, φέρνουν με μεγάλη πομπή επάνω σε χρυσό άρμα τό σεντούκι πού είνε μέσα τό κουφάρι του θασιλέως και τό θάζουν επάνω σ' ένα ψηλό θήμα. Γύρω του στέκονται για τιμητική φρουρά, ασάλευτοι, 6 νέοι και 6 κορίτσια του χωριού, ολόγυμνα. Μόλις κανείς άπ' αυτούς κάμη πώς κουνιέται λίγο, είνε δείγμα πώς σκανδαλίστηκε από...κακό πνεύμα, καταδικάζεται σε θάνατο, για να μη λερώσει την άγια ψυχή του πεθαμένου!...

Άμέσως κατόπιν άρχίζουν δημόσιοι άγώνες, πού διαρκούν 7 ήμέρες. Την τελευταία ήμέρα ό διάδοχος θάζει φωτιά με τό χέρι του στο θήμα, πού είνε κατασκευασμένο με άρωματικά έύλα και τότε όλοι οι κάτοικοι ούρλιάζουν σαν τσακάλια, έως ότου γίνει σάχη. Όσα κόκκαλα του νεκρού δέν καούν γίνονται σκόνη, πού άνακατεύεται με χώμα και γίνεται...άγαλματάκια. Ο καινούργιος θασιλέας με ζήλεια περιμένει να πεθάνη κι' αυτός, για να του κάνουν τις ίδιες τιμές.

ΤΟΜ-ΚΟΞ
ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

ΟΙ ΚΙΔΑΡΗΛΟΠΟΙΟΙ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ ΟΙ ΚΙΔΑΡΗΛΟΠΟΙΟΙ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ

ΑΥΤΟΤΕΛΕΣ

Μπροστά σε μιά από τις πολυάριθμες θυρίδες της Τραπεζής της Άγγλιας, όπου κάθε μέρα συνωστίζονται πλήθη κόσμου, στεκόταν ένας κύριος με ψαρά μαλλιά. Τόσο το ντύσιμό του, όσο και η συμπεριφορά του έδιναν την εντύπωση ότι ήταν άνθρωπος της μεσαίας κοινωνικής τάξεως. Ο κύριος αυτός κτυπούσε με άτυπο μνησάρι το μπαστούνι του στο πάτωμα.

— Πόσο άργούν! φώναξε αγανακτισμένος. Χάνω τον καιρό μου άσκοπα. Μα την αλήθεια, νομίζει κανείς ότι δεν έχουν πεντάρα για να πληρώσουν!...

— Τι έχετε, κύριε, και φωνάζετε έτσι; τον ρώτησε ένας επιθεωρητής που στεκόταν εκεί για την τήρησι της τάξεως. — Έχετε κανένα παράπονο;

— Παράπονο; Παρουσίασα μιά επιταγή πρό τεσσάρων λεπτών και ακόμη δεν μου την εξαργύρασαν. Τέσσερα δλόκληρα λεπτά! Ολόκληρο αιώνα!

— Συγγνώμη, κύριε, αν έχετε την καλωσύνη κυττάξε γύρω σας. Δεν είσαθε ό μόνος που περιμένετε. Άλλωστε, τέσσερα λεπτά δεν είναι πολύ, δεδομένου ότι ή επιταγή σας πρέπει να περάσει από τό τμήμα ελέγχου για να εξακριβωθεί ή γνησιότης της.

— Η γνησιότης της; Τι είπατε; Μήπως νομίζετε ότι ο Κάρολος Μάρντεν είναι κανένας άπατεών;

— Μην ξεάπτεσθε, κύριε, αυτός είναι ό κανονισμός της Τραπεζής μας. Σε λίγο θα φωνάξουν τό όνομά σας και θα πληρωθεί μέχρι πεντάρας...

— Εύχαριστώ πολύ για την συμβουλή σας, απήντησε ό Κάρολος Μάρντεν και έγινε κατακόκκινος από τον θυμό του. Αυτό τό ξέρω...

— Ο άνθρωπος αυτός είναι τρελλός! ψιθύρισε ό επιθεωρητής κι' έτοιμάστηκε να φύγει.

— Βλάκα! Κακοανατεθραμμένο! έβρυχήθη ό Μάρντεν και πήγε προς τό μέρος του.

Ο επιθεωρητής σήκωσε τούς ώμους χαμογελώντας. Κατά τό διάστημα του σταδίου του είχαν περάσει από την Τράπεζα πολλοί άναίδεις πελάτες. Άλλωστε ό θυμός του Μάρντεν δεν θα εξακολουθούσε, γιατί πίσω από την θυρίδα άκούστηκε ή φωνή του ταμία.

— Κάρολος Μάρντεν...

— Παρών! φώναξε ό παράξενος άνθρωπος και άρχισε να σπρώχνει τούς άλλους πελάτες που στέκονταν μπροστά στην θυρίδα φωνάζοντας: Άφήστε με να περάσω, κύριε!... Δεν άκούτε πού με φωνάζουν;

— Είσαθε ό Κάρολος Μάρντεν; ρώτησε ό ταμίας μόλις τον είδε.

— Μάλιστα...

— Κάρολος Μάρντεν, ζαχαροπλάστης,

πλατεία Κέμπλ. Πόσα έχετε να πάρετε;

— Έκατόν είκοσι λίρες.

— Θέλετε χρυσόν ή χαρτονομίσματα;

— Παίρνω ό,τι μου δώσετε, φτάνει να φύγω από δω, πού κοντεύω να σκάσω άπό τη ζέστη...

— Ορίστε, κύριε, είπε ό ταμίας και του έδωσε 120 λίρες σε χαρτονομίσματα.

— Θα μου επιτρέψετε, βέβαια, να μετρήσω τά λεπτά πού μου δίνετε, του άπήντησε ό Μάρντεν με άγριο τόνο. Δεν είμαι κανένας βλάκας να τά βάλω άμέτρητα στο πορτοφόλι μου.

— Άρχισε άμέσως να μετρά τά χαρτονομίσματα.

— Δέκα, είκοσι, σαράντα, εξήντα, έκατό, έκατόν τριάντα... Ά, τί; Μου δώσατε δέκα λίρες πάρα πάνω;

— Συγγνώμη, θα είναι λάθος δικό σας, απήντησε ό ταμίας με ψυχραιμία. Η Τράπεζα της Άγγλιας δεν γελιέται ποτέ!

— Ποτέ; φώναξε ό Μάρντεν ξεκουμπώνοντας τό γυλέκο του. Δήτε μόνος σας ότι είναι έκατόν τριάντα λίρες. Άν είσατε μύωψ, βάλτε και τά γυαλιά σας!...

— Έχετε δίκιο, είπε ό ταμίας, αφού μέτρησε τά χαρτονομίσματα, πραγματικά είναι 130 λίρες...

— Όποτε μου δώσατε δέκα λίρες πάρα πάνω, έ;

— Όχι, κύριε. Εγώ σας έδωσα 120 λίρες. Πώς βρέθηκε πάρα πάνω τό χαρτονομίσμα των 10 λιρών, αυτό δεν τό ξέρω. Άλλωστε, λίγο μ' ενδιαφέρει. Τελειώσαμε, δεν είναι έτσι;

— Πάρτε πίσω τό χαρτονομίσμα των δέκα λιρών...

— Αυτό δεν γίνεται, αγαπητέ μου κύριε!

— Μου τό κάνετε δώρο, έ; φώναξε κατακόκκινος άπ' τον θυμό του ό παράξενος άνθρωπος. Είμαι ένας από τούς πλουσιωτέρους ζαχαροπλάστης του Λονδίνου και προπαντός Άγγλος πολίτης. Δεν τό δέχομαι τό δώρο σας!...

— Κι' εγώ είμαι ταμίας της Τραπεζής της Άγγλιας και δεν κάνω ποτέ λάθος όταν μετρώ χρήματα! Σας παρακαλώ, αφήστε με να συνεχίσω τη δουλειά μου!

— Θα διαμαρτυρηθώ άμέσως...

— Αυτό είναι δικαίωμά σας...

— Οδηγήστε με στον διευθυντή...

— Οδηγεί με στον διευθυντή... Ά, κούς εκεί να θέλουν διά της βίας να μου δώσουν δέκα λίρες παραπάνω άπ' ό,τι έχω να λάβω!... Πού είναι ό διευθυντής;

— Σμιό, δδήγησε τον κύριο στη διέθυνση, διέταξε ό ταμίας έναν κλητήρα πού στεκόταν εκεί κοντά και έσυνέχισε τη δουλειά του.

— Δεν υπάρχει λόγος, κύριε Μάρντεν, να ένοχλήσετε τον κ. διευθυντή, είπε ό επιθεωρητής, πάρτε τό χαρτονομίσμα των δέκα λιρών και πείτε το μπύρες εις όγει-

αν μας...

Ο Κάρολος Μάρντεν τον άγριοκύτταξε και επανέλαβε σοφά:

— Να με οδηγήσετε άμέσως στο διευθυντή. Μήπως νομίζετε ότι δεν θα με δέχθη;

— Ο διευθυντής μας δέχεται εύχαρίστως κάθε πελάτη της Τραπεζής μας πού έχει να διατυπώση οιοδήποτε παράπονο...

— Εμπρός, τότε! Έχετε υποχρέωση να μου δείξετε τό γραφείο του...

— Ακολουθήστε με, είπε ό επιθεωρητής βλαστημώντας μέσα από τά δόντια του.

Ο Μάρντεν άκολούθησε τον επιθεωρητή, ό όποιος τον ώδήγησε στην άλλη πτέρυγα του γιγαντιαίου κτιρίου της Τραπεζής.

Ανέβηκαν μετά μιά φαρδιά σκάλα και έφθασαν σ' έναν ευρύχωρο αντιθάλαμο.

Εκεί βρίσκονταν πολλοί άνθρωποι κομψά ντυμένοι. Όλοι ήθελαν να συνομιλήσουν με τον διευθυντή της μεγαλειτέρας Τραπεζής του κοιμήου.

— Δεν πιστεύω να νομίζετε ότι θα περιμένω εδώ! είπε ό Μάρντεν στον επιθεωρητή. Ο χρόνος μου ξέρετε είναι πολύτιμος!

— Βρίσκομαι στη διάθεσί σας, κύριε, τον δέκω ως ένας νέος πηγαίνοντας κοντά του. Είμαι ό ιδιαίτερος γραμματέας του κ. διευθυντού και μπορείτε να μου πείτε ό,τι έπιθυμείτε...

— Ένα ιδιαιτερό χαμόγελο ήταν ή άπάντησις του Μάρντεν.

— Νομίζετε ότι είναι της άρμοδιότητός σας; Από την εποχή πού ιδρύθη ή Τράπεζα σας δεν παρουσιάσθηκε τόσο σοφά ρη ύπόθεσι!... Με καταλάβατε;

— Τότε πηγαίνετε να συναντήσετε τον ίδιο, είπε ό γραμματέας και του γύρισε τις πλάτες.

Ο Μάρντεν περίμενε ακόμη λίγο, έξεδάζοντας έν τω μεταξύ αυτούς πού βρίσκονταν στην αίθουσα.

Ο γραμματέας είχε καθήσει στο γραφείο του και μελετούσε με προσοχή ένα έγγραφο. Ήταν ένας κοιμρός νέος, ύψηλου άναστηλάτος, με ώχρο πρόσωπο και ξανθό μουστάκι.

Ξαφνικά άνοιξε ή πόρτα και μπήκε μέσα στην αίθουσα μιά κομψή κυρία πού είχε σκεπασμένο τό πρόσωπό της με ένα διαφανές πέπλο. Μόλις την είδε ό γραμματέας έτρεξε κοντά της, την παρέσυρε σε μιά γωνία και άρχισαν να φλυαρούν.

Την ίδια στιγμή άνοιξε μιά άλλη πόρτα και βγήκε ένας ύψηλος άνδρας με άσπρη γένεια, ό όποιος συνώδευε κάποιον άλλον κύριο.

— Σας παρακαλώ πολύ, κ. διευθυντή, μην κάνετε τον κόπο να με συνοδεύσετε, πινέπατό μου να σας σφίξει τό χέρι και να σας διαβεβαιώσω ότι τά συμφέροντά

της Βραζιλίας βρίσκονται σε καλά χέρια. Ο διευθυντής χαιρέτησε τον πρεσβευτή και έτοιμαζόταν να επιστρέψει στο γραφείο του, όταν είδε τον γραμματέα του πού συνωμιλούσε με την νεαρά κυρία. Ο γραμματέας έτρεξε άμέσως προς τον διευθυντή και ύποκλίσθηκε, σαν να ζητούσε συγγνώμη.

— Η αδελφή μου, κ. διευθυντή.

Ο διευθυντής χαιρέτησε με ευγένεια την νεαρά κυρία, πού είχε σηκώσει τό πέπλο της, δείχνοντας τό ώραιότατο πρόσωπό της, και τράβηξε προς τό γραφείο του.

Εκείνη τη στιγμή όλοι περίμεναν ότι ό Μάρντεν θα έπαυρε από πίσω τον διευθυντή. Άντιθέτως εκείνος πλησίασε στην πόρτα, έψαξε την τσέπη του κι' έβγαλε ένα μικρό αντικείμενο πού τό έκρυψε άμέσως στη φούχτα του.

Η συνομιλία του νέου και της νέας είχε τελειώσει και ή ώραία νέα έτοιμαζόταν να φύγει. Τη στιγμή πού έφτασε στην πόρτα, ό Κάρολος Μάρντεν την πλησίασε και της είπε με χαμόγελο:

— Συγγνώμη, δεσποινίς, τό φόρεμά σας έχει λερωθεί. Επιτρέψτε μου να σας έσσκονίσω. Είναι ντροπή να βγείτε από την Τράπεζα της Άγγλιας έτσι...

Προτού προφτάση ή νέα ν' άρνηθθί, την έχάιδε ελαφρά στην πλάτη. Αυτός ό διάβολο-Μάρντεν θα έπρεπε ναταν άσφαλώς πολύ άστειος άνθρωπος. Έγραψε άπάνω στο φόρεμά της έναν πράσινο σταυρό με μιά κιμωλία πού κρατούσε στο χέρι του.

— Σας παρακαλώ, μη με εύχαριστείτε, δεσποινίς, είπε ύποκλινόμενος. Τό έκανα από ιδιοτροπία. Άγαπώ πάρα πολύ την καθαριότητα και με πειράζει όταν βλέπω λεκέδες, έστω και σε ξένα ρούχα. Όνομάζομαι Κάρολος Μάρντεν, ζαχαροπλάστης, πλατεία Κέμπλ. Είμαι βέβαιος ότι θα έχετε δοκιμάσει τά προϊόντα του καταστήματός μου.

— Πολύ παράξενος άνθρωπος είναι αυτός ό γέρος, ψιθύρισε ή νέα στον αδελφό της. Ο γραμματέας σήκωσε τούς ώμους του και κάτι είπε στο αυτί της αδελφής του.

— Σύμφωνοι, του άπήντησε εκείνη, άπόψε! σουτ... ούτε λέξι... δεν ξέρεις...

— Η νέα έφυγε.

— Λοιπόν! Εγώ τί θα γίνω, κ. γραμματέα; ρώτησε με άτυπο μνησάρι ό Μάρντεν. Περιμένω μιά ώρα για να ιδώ τον κ. διευθυντή...

Μένετε ήσυχος, του άπήντησε ό γραμματέας και μπήκε στο γραφείο του διευθυντού. Άμέσως επέστρεψε και είπε στον Μάρντεν:

— Πιράστε, ό κ. διευθυντής σας περιμένει...

— Δόξα σοι ό Θεός, φώναξε ό Μάρντεν τελώντας κα ή διση μου σειρά!...

Πλησίασε μετά τον γραμματέα και τον ρώτησε:

— Πώς σας λένε, αγαπητέ μου, κύριε;

— Ούλλιανς Μπρούκς.

— Ά! Μήπως είσαθε ό γιός του γέρο-Μπρούκς, πού μιά μέρα στην πλατεία 'ουλτον...

— Όχι, κάνετε λάθος. Ο πατέρας μου είναι ένας εκ των 24 διευθυντών της Τραπεζής μας.

— Όστε, γι' αυτό γινήκατε από τώρτ γραμματέας!... Άλλά, συγγνώμη, γιατί ό κ. διευθυντής με περιμένει...

— Ένας κλητήρας άνοιξε την πόρτα και ό Μάρντεν μπήκε στο γραφείο ύποκλινόμενος.

— Δεν κλείνετε λοιπόν την πόρτα; είπε στον κλητήρα άγριομένος.

— Είσα να μ' έχης για πλερίτσια!... Ο διευθυντής πινέπατό μου να σας σφίξει τό χέρι και να σας διαβεβαιώσω ότι τά συμφέροντά

— Τελειώνετε, κύριε, σας παρακαλώ,

του είπε με άυστηρό τόνο. Έχετε να μου πείτε κανένα παράπονο;

— Όχι τόσο δυνατά, μολόρδε, του άπήντησε ό Κάρολος Μάρντεν, ήρθα σε σας μεταμφιεμένος. Είμαι ό ντέτεκτιβ Τόμ Κόξ!...

Άμέσως έβγαλε την γκριζα περρούκα του και την έρριξε επάνω στην καρέκλα όπου είχε άκουμπήσει και τό καπέλλο με τό μπαστούνι του.

Ο ΠΡΑΣΙΝΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ

— Πρέπει να σας ζητήσω συγγνώμη, μολόρδε, εξακολουθώσε ό Τόμ Κόξ, πού μεταχειρίστηκε αυτό τό μέσον για να φθάσω μέχρι το γραφείο σας.

— Είμαι πολύ ευτυχής για την γνωριμία σας, του άπήντησε ό διευθυντής και του έσφιξε τό χέρι. Δεν μπορώ να ένοήσω, όμως, τό σκοπό της επισκέψεώς σας.

— Θα σας εξήγησω άμέσως. Πρόκειται για τό ζήτημα των κιβδηλών νομισμάτων πού πλημμύρισαν την Άγγλία και τά όποια θέτει εις κυκλοφορίαν ή Τράπεζά σας...

— Δυστυχώς, έχετε δίκιο. Πρό πολλού είμαι ένήμερος του πράγματος. Οι μυστικοί υπάλληλοί μου βρίσκονται σε πυρετώδη κίνησι για την ανακάλυψι των ενόχων.

— Και δεν ανακάλυψαν τίποτα...

— Τό ξέρω...

— Λοιπόν, μολόρδε, ενδιαφέρομαι προσωπικά για την υπόθεσι αυτή. Την έμελέτησα και ανέκαλυσα κάτι πού την άφορά...

— Μιλήστε έλεύθερα...

— Γι' αυτό ακριβώς ήρθα. Έννοείται ότι δεν μπορώ να πω ακόμη τίποτε για την ανακάλυψι μου. Όθλω πρώτα να μου δώσετε μερικές πληροφορίες, εάν βέβαια δεν σας άπασχολώ από την εργασία σας.

— Τί λέτε, κύριε Κόξ! Καθήστε. Είμαι στη διάθεσί σας.

— Από πότε εξακριβώσατε ότι κυκλοφορούν κιβδηλά νομίσματα;

— Από τριών μηνών.

— Τί αξίας;

— Μόνον δεκάλιρα...

— Τί διαφορά υπάρχει μεταξύ των κιβδηλών και των αληθινών νομισμάτων;

— Τό βάρος τους είναι τό ίδιο. Μόνο στο κόψιμο διαφέρουν λιγάκι. Δεν έχουν τελειοποιήσει φαίνεται ακόμη τις μηχανές τους...

— Έχετε την καλωσύνη τώρα να μου πείτε πώς φυλάτε τον χρυσό πού έχετε στην Τράπεζά σας;

— Μέσα σε σιδερένια χρηματοκιβώτια, πού βρίσκονται στο υπόγειο του κτιρίου μας. Ό,τι ποσόν χρειάζεται για τις καθημερινές συναλλαγές μεταφέρεται μέσα σε μικρά βαγονάκια.

— Θα υπάρχει βέβαια κάποιος υπάλληλος πού διευθύνει αυτήν την εργασία.

— Όχι ένας, άλλα πολλοί. Υπάρχουν επίσης πολλούς διευθυντές για τά χαρτονομίσματα, ένας για τον χρυσό και τρίτος για τον άγγυρο.

— Τα κλειδιά των χρηματοκιβωτίων τα κρατούν οι κύριοι αυτοί;

— Βεβαίως.

— Ποιος είναι διευθυντής του χρυσού τώρα;

— Ο κ. Μπρούκς...

— Ά! ό γραμματέας πού βρίσκεται στον αντιθάλαμο;

— Όχι, αυτός ό νέος είναι ό κ. Ούλλιανς Μπρούκς, γιός του διευθυντού κ. Έδουάρδου Μπρούκς.

— Νομίζετε, κ. διευθυντή, ότι τά κιβδηλά νομίσματα πού έχουν πλημμυρίσει την Άγγλία προέρχονται άπ' έξω; Δηλαδή ή Τράπεζα έν άγνοία της παίρνει τά κιβδηλά δεκάλιρα και δίνει γνήσια;

— Άσφαλώς έτσι θα γίνεται.

— Άρκετά. Μιά τελευταία έρώτησι άκόμη, κ. διευθυντή. Θέλετε να συλλάβω τούς κιβδηλοποιούς;

— Άν θέλω; Τί λέτε, κ. Κόξ! φώναξε παρανεύμενος ό διευθυντής. Η Τράπεζά μας θα σας θεωρήση εύεργέτην της!

— Έν άζει, λοιπόν.

Οι δύο άνδρες έσφιξαν τά χέρια. Μετά, ό Τόμ Κόξ φόρεσε την περρούκα του, πήρε τό καπέλλο και τό μπαστούνι του Καρόλου Μάρντεν και φώναξε δυνατά, πηγαίνοντας προς την πόρτα:

— Σας εύχαριστώ πολύ, κ. διευθυντή. Όποτε έσαι, λοιπόν, έ; Μιά επίπληξι μόνον στον ταμία και τίποτα άλλο! Εγώ μιά φορά τό δεκάλιρο θα τό δώσω στο σύλλογο προστασίας όρφανών και χηρών πόλλεμου...

Τά σέβη μου, μολόρδε!

Ο Τόμ Κόξ διέσχισε τον αντιθάλαμο, χαιρέτησε φιλικά τον γραμματέα και κατέβηκε γρήγορα τη σκάλα, πού άδηγοόσε στην έξοδο. Βάδιζε βιαστικά στην όδω Μπίσσοπς-γκέιτ και μόλις έφτασε στη γωνία της πλατείας Τζωρτζ έπεσε από άπροσεξία άπάνω σ' ένα μικρό έφημεριδωπόλι. Τον άρπάξε από τό μπράτσο και τον τράβηξε στο διπλανό σοκκάκι, σαν να ήθελε να τον επίπληξι για την άπροσεξία του. Δεν συνέβαινε όμως αυτό. Ο μικρός έφημεριδοπώλης ήταν άπλυστάτα ό βοηθός του ντέτεκτιβ, ό Τζόε, μεταμφιεσμένος.

Μόλις βρέθηκαν μόνον, ό Κόξ ρώτησε σιγά τον βοηθό του.

— Είδες τη δεσποινίδα με τον πράσινο σταυρό στην πλάτη;

— Πήγε στο Κάθεντις Σκούαρ. Έκεϊ μένει;

— Όχι. Μπήκε στο σπίτι ένος όδοντοίατρο, πού όνομάζεται Δάν Χάρπερ.

— Της έβγαλε κανένα δόντι; ρώτησε μειδώντας ό Κόξ.

— Όχι, γιατί ό γιατρός δεν ήταν στο σπίτι του.

— Φαίνεται πως δεν θα έχη πολλές δουλειές, για να λείπη την ήμέρα από τό ιατρείο του.

— Έμαθα και γι' αυτό, κύριε Κόξ. Δεν έχει πολλούς πελάτες, άλλα όσους έχει, είναι διαλεκτοί. Μόνον κυρίες της άριστοκρατίας τον επισκέπτονται.

— Καλά. Πόση ώρα έμεινε ή ώραία δεσποινίς στο σπίτι του γιατρού;

— Πολύ λίγο. Χτύπησε τό κουδοήνι δυό φορές κι' αφού είδε πως δεν της άνοίγουν, έγραψε λίγες λέξεις άπάνω σ' ένα μπλιέτο και τό έρριξε στο γραμματοκιβώτιο, πού βρίσκονταν στην πόρτα. Μόλις έφυγε, τό άνοιξα με άντικλείδι και πήρα την κάρτα. Όρίστε την.

Και ό Τζόε έδωσε στον Κόξ ένα μπλιέτο.

— Έκανα μιά πολύ μεγάλη γκάφα, είπε ό ντέτεκτιβ, παίρνοντας τό μπλιέτο από τό χέρι του βοηθού του. Έπρεπε να αντιγράψης τό περιεχόμενό του και να τό άφήσης στη θέση του. Οι άνθρωποι πού

ΚΑΙ Ο ΤΖΟΕ ΕΔΩΣΕ ΣΤΟΝ ΚΟΞ ΕΝΑ ΜΠΙΛΙΕΤΟ.

— Έκανα μιά πολύ μεγάλη γκάφα, είπε ό ντέτεκτιβ, παίρνοντας τό μπλιέτο από τό χέρι του βοηθού του. Έπρεπε να αντιγράψης τό περιεχόμενό του και να τό άφήσης στη θέση του. Οι άνθρωποι πού

ΚΑΙ Ο ΤΖΟΕ ΕΔΩΣΕ ΣΤΟΝ ΚΟΞ ΕΝΑ ΜΠΙΛΙΕΤΟ.

— Έκανα μιά πολύ μεγάλη γκάφα, είπε ό ντέτεκτιβ, παίρνοντας τό μπλιέτο από τό χέρι του βοηθού του. Έπρεπε να αντιγράψης τό περιεχόμενό του και να τό άφήσης στη θέση του. Οι άνθρωποι πού

ΚΑΙ Ο ΤΖΟΕ ΕΔΩΣΕ ΣΤΟΝ ΚΟΞ ΕΝΑ ΜΠΙΛΙΕΤΟ.

— Έκανα μιά πολύ μεγάλη γκάφα, είπε ό ντέτεκτιβ, παίρνοντας τό μπλιέτο από τό χέρι του βοηθού του. Έπρεπε να αντιγράψης τό περιεχόμενό του και να τό άφήσης στη θέση του. Οι άνθρωποι πού

ΚΑΙ Ο ΤΖΟΕ ΕΔΩΣΕ ΣΤΟΝ ΚΟΞ ΕΝΑ ΜΠΙΛΙΕΤΟ.

— Έκανα μιά πολύ μεγάλη γκάφα, είπε ό ντέτεκτιβ, παίρνοντας τό μπλιέτο από τό χέρι του βοηθού του. Έπρεπε να αντιγράψης τό περιεχόμενό του και να τό άφήσης στη θέση του. Οι άνθρωποι πού

ΚΑΙ Ο ΤΖΟΕ ΕΔΩΣΕ ΣΤΟΝ ΚΟΞ ΕΝΑ ΜΠΙΛΙΕΤΟ.

— Έκανα μιά πολύ μεγάλη γκάφα, είπε ό ντέτεκτιβ, παίρνοντας τό μπλιέτο από τό χέρι του βοηθού του. Έπρεπε να αντιγράψης τό περιεχόμενό του και να τό άφήσης στη θέση του. Οι άνθρωποι πού

ΚΑΙ Ο ΤΖΟΕ ΕΔΩΣΕ ΣΤΟΝ ΚΟΞ ΕΝΑ ΜΠΙΛΙΕΤΟ.

— Έκανα μιά πολύ μεγάλη γκάφα, είπε ό ντέτεκτιβ, παίρνοντας τό μπλιέτο από τό χέρι του βοηθού του. Έπρεπε να αντιγράψης τό περιεχόμενό του και να τό άφήσης στη θέση του. Οι άνθρωποι πού

ΚΑΙ Ο ΤΖΟΕ ΕΔΩΣΕ ΣΤΟΝ ΚΟΞ ΕΝΑ ΜΠΙΛΙΕΤΟ.

— Έκανα μιά πολύ μεγάλη γκάφα, είπε ό ντέτεκτιβ, παίρνοντας τό μπλιέτο από τό χέρι του βοηθού του. Έπρεπε να αντιγράψης τό περιεχόμενό του και να τό άφήσης στη θέση του. Οι άνθρωποι πού

ΚΑΙ Ο ΤΖΟΕ ΕΔΩΣΕ ΣΤΟΝ ΚΟΞ ΕΝΑ ΜΠΙΛΙΕΤΟ.

— Έκανα μιά πολύ μεγάλη γκάφα, είπε ό ντέτεκτιβ, παίρνοντας τό μπλιέτο από τό χέρι του βοηθού του. Έπρεπε να αντιγράψης τό περιεχόμενό του και να τό άφήσης στη θέση του. Οι άνθρωποι πού

ΚΑΙ Ο ΤΖΟΕ ΕΔΩΣΕ ΣΤΟΝ ΚΟΞ ΕΝΑ ΜΠΙΛΙΕΤΟ.

παρακολουθούμε δεν πρέπει καθόλου να μας υποψιασθούν.

— Άνοιξε μετά τον φάκελλο, που βρισκόταν το μπιλιέτο, και διάβασε:

«Αύριο χίλιες λίρες άκριβώς. Σας το υπόσχομαι.

“Εδιθ Μπρούκς.”

— “Άκουσε, Τζόε, είπε ο Κόξ επιστρέφοντας το μπιλιέτο στον βοηθό του, να το πάρης και να πᾶς γρήγορα να το δάλῃς ἐκεῖ που τὸ βρήκες. “Άκουσες; “Εγὼ θὰ σὲ περιμένω στὸ σπίτι.

“Ο Τζόε ἔφυγε τρεχάλα γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ τὴ διαταγὴ τοῦ προϊσταμένου του καὶ ὁ Τόμ Κόξ ἐξακολούθησε τὸν δρόμο του ὡς Κάρολος Μάρντεν.

Στὸ κεφάλι του στριφογύριζαν χίλιες δυὸ σκέψεις. “Ἡ οἰκογένεια Μπρούκς ἀρχισε νὰ τὸν ἐνδιαφέρει ιδιαίτερα.

— “Ὁ Ἐδουάρδος Μπρούκς, σκεπτόταν, εἶνε ἕνας ἀπὸ τοὺς διευθυντὰς τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἀγγλίας καὶ εἰδικῶς ὁ διευθύνων τὸ τμήμα τῶν χρυσῶν νομισμάτων. “Ὁ γυιὸς του εἶνε γραμματεὺς τῆς ἰδίας Τραπεζῆς. “Ὁ κόρη του, ἡ ὠραιότατῃ Εἰδιθ, ἔχει ἐνδιαφέρουσες σχέσεις με τὸν δδοντοῖστρὸ Χάρπερ. Πρόκειται νὰ τοῦ δώσῃ λεπτὰ. Καὶ τί; Χίλιες λίρες! Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τί σφραγίσματα δοντίνων τῆς ἔκανε γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ ἕνα τόσον μεγάλο ποσόν. Τὰ δόντια τῆς, ὅμως, δὲν ἔχουν τίποτα. Τὸ ξέρω καλὰ. “Επομένως τὸ ποσόν αὐτὸ τοῦ τὸ χρυστὰ ἀπὸ ἄλλη δουλειά. “Ἀς εἶνε. “Ἡ οἰκογένεια Μπρούκς εἶνε πολὺ ἐνδιαφέρουσα. Πρέπει νὰ τὴν ἔχω ὑπ’ ὄφει μου...

Μ’ αὐτὴ τὴ σκέψι, ἔφτασε στὸ σπίτι του. Μόλις μπῆκε μέσα, ἡ κυρὰ Χάλεϋ, ἡ οἰκονόμος του, ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος του.

— Μιά δεσποινίς, κύριε Κόξ, εἶνε ἀπάνω καὶ σὰς περιμένει. Δὲν μπόρεσα νὰ τὴν ἐμπόδισω νὰ μῆτ’ στὸ γραφεῖο σας. Λέει πὼς εἶνε ἀνάγκη νὰ σὰς μιλῇ ἀμέσως. Τῆς εἶπα ὅτι δὲν ἔξερα ἀνὰ θα γυρίζατε στὸ σπίτι καὶ μοῦ ἀπήντησε ὅτι «δὲν φεύγει ἀνὰ δὲν σὰς δῇ».

“Ὁ Τόμ Κόξ ἔβγαλε τὸ σακκάκι τοῦ Κάρολου Μάρντεν καὶ τὴν περρούκα του, σκούπισε μὲ τὸ μαντῆλι τοῦ τὸ πρόσωπό του γιὰ νὰ φύγουν τὰ κραγιόνια ποὺ εἶχε χρησιμοποιοῦν γιὰ νὰ παραμορφώθῃ, φόρεσε μιὰ ρομπ-ντ-ε-σάμπρ, ἀναψε τὴν πίπα του καὶ μπῆκε στὸ γραφεῖο.

Μόλις πέρασε τὸ κατῶφλι, σταμάτησε ξαφνιασμένος. Στὸ μέσο τοῦ δωματίου στεκόταν ἡ... “Εδιθ Μπρούκς!

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ ΔΟΛΟΣ

— Εἶσθε ὁ κ. Κόξ; εἶπε ἡ ὠραία δεσποινὴς σφίγγοντας νευρικά τὸ χέρι τοῦ ἀστυνομικοῦ. Σας παρακαλῶ θερμῶς βοηθήστε με, γιατί εἶμαι χαμένη!...

— Μείνετε ἡσυχῇ, δεσποινίς, εἰπε ἀπάντησε ὁ Κόξ, θὰ σὰς βοηθήσω, ἐφόσον βέβαια, τὸ δικὸν εἶνε μὲ τὸ μέρος σας.

— Πρέπει νὰ μοῦ ὀρκισθῇ πρῶτα ὅτι αὐτὸ ποὺ θὰ σὰς πῶ, θὰ τὸ κρατήσετε μυστικόν.

— “Ἡ σύστασίς σας αὐτὴ εἶνε περὶ τῆς. Τὸ ἐπάγγελμά μου ἀπαιτεῖ νὰ εἶμαι ἐχέμυθος. Γνωρίζω τὰ μυστικά τῶν μισῶν κατοίκων τοῦ Λονδίνου, ἀλλὰ τὰ κρατῶ γιὰ τὸν ἑαυτὸ μου...

— “Ἡ ἐξιμολόγησί μου εἶνε τρομερὴ! Διακινδυνεύω τὴν τιμὴ μου. “Ἀν ἤξερε ὁ πατέρας μου γιατί ἦρθα στὸ σπίτι σας, ἀσφαλῶς θὰ αυτοκτονοῦσε!...

— Μὴ στενοχωρεῖσθε. Δὲν θὰ τὸ μάθῃ ποτέ, ἐκτὸς βέβαια ἀνὰ τοῦ τὸ πῆτε ἐσεῖς ἢ... ἀνὰ τοῦ ἔχετε πῆ σὲ κανένα ἄλλο προηγούμενος.

— “Ὁχι, ὄχι! Κανείς δὲν τὸ ξέρει. “Ἡρθὰ σὲ σὰς, κύριε Κόξ, γιὰ νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ ἐμπόδιστε τὴν διάπραξι ἐνὸς ἐγκλήματος ποὺ ἐτοιμάζεται εἰς ὅρος μιᾶς δυστυχισμένης γυναίκας...

— Ἐξηγήστε μοῦ τὴν υπόθεσι, δεσποινίς, ἀφήνοντας κατὰ μέρος κάθε τι ποὺ θὰ μὲ ἔκανε νὰ ἀμφισβάλω γιὰ τὴν εἰλικρίνειά σας. Πρῶτα-πρῶτα πέστε μοῦ ποιά εἴσθε.

Καὶ ὁ Τόμ Κόξ κάρφωσε τὸ βλέμμα του ἐπάνω στὸ τρυφερὸ ἐκεῖνο πλάσμα. “Ἡ ἐρώτησί του αὐτὴ δὲν χρειάζοταν, γιατί ἤξερε τὸ ὄνομά της. “Ἐκανε τὸ πρῶτο πείραμα γιὰ νὰ δοκιμάσῃ τὴν εἰλικρίνειά της.

— “Ὀνομάζομαι “Εδιθ Μπρούκς καὶ εἶμαι κόρη ἐνὸς ἐκ τῶν διευθυντῶν τῆς Τραπεζῆς τῆς Ἀγγλίας, εἶπε ἡ νέα.

“Ὁ Τόμ Κόξ δὲν εἶχε κάμει λάθος.

— Καὶ εἰς τί μπορῶ νὰ σὰς ἐξυπηρετήσω;

— “Ἀκούστε με, κ. Κόξ. Τὸ περασμένο καλοκαίρι ὁ πατέρας μου εἶχε νοικιάσει μιὰ ἑπαυλὶ στὸ Σπρίγγφιλδ. Ἀσθάνομαι ντροπῇ... Δὲν μπορῶ νὰ συνεχίσω...

— Θάρρος, δεσποινίς.

— “Ἐκεῖ γνωρίσθηκα μ’ ἕνα νέο... Ἀγαπηθήκαμε. Μοῦ ὀρκίστηκε ὅτι θὰ γινόταν δικός μου γιὰ πάντα. Καὶ τότε... Τότε, τοῦ παραδόθηκα...

— Χμ! Δὲν βλέπω κανένα ἐγκλημα ὡς ἐδῶ.

— “Ὁ γάμος μας, ὅμως, δὲν μπορούσε νὰ γίνῃ.

— Αὐτὸ εἶνε σοβαρό! Γιατί δὲν τὰ ὁμολογήσατε ὅλα στὸν πατέρα σας; “Ἀν ὁ νέος ποὺ ἀγαπᾶτε εἶνε ἀντάξιος σας, ὁ πατέρας σας ἀσφαλῶς θὰ εἶδνε τὴν συγκατάθεσί του γιὰ τὸν γάμο.

— Βέβαια, ἀπήντησε ἡ “Εδιθ Μπρούκς ποὺ εἶχε γίνε κατακόκκινη, ἀλλὰ ὁ φίλος ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ μὲ ζητήσῃ. “Υπάρχουν ὠρισμένοι λόγοι ποὺ τὸν ἐμποδίζουν. “Ἐξακολουθεῖ νὰ μὲ ἀγαπᾷ... Τὸ ξέρω καλὰ. Κι’ ὅμως... Δὲν μπορεῖ νὰ μὲ κάμῃ γυναῖκά του!...

— Θὰ εἶνε παντρεμένος, σκέφθηκε ὁ Κόξ χωρὶς νὰ πῇ τίποτα. Καὶ τί κάνετε, ρώτησε, γιὰ νὰ ἀποφύγετε τὴς συνέπειες;

“Ὁ διάσημος ἀστυνομικὸς ἀπέφυγε νὰ κυττάξῃ τὴν “Εδιθ, γιατί ἤξερε πὼς θὰ τοῦ ἔλεγε ψέματα.

— Αὐτὸ ἀκριβῶς εἶνε τὸ μεγάλο ἐγκλημα, ἐτραύλισε ἡ “Εδιθ ἐνῶ τὰ μάτια τῆς εἶχαν πλημμυρίσει ἀπὸ δάκρυα. “Ὅταν ἡς ἐπὶ μολόγησα στὸν φίλο μου τὴν κατάστασί μου μὲ πῆγε στὸ Λονδίνο καὶ μοῦ ἔδωσε τὴν διεύθυνσι ἐνὸς δδοντοῖστρου.

— Νὰ τὰ σας! εἶπε ἀπὸ μέσα του ὁ Τόμ Κόξ. Μήπως θέλει νὰ τὴν προστατεύσω ἀπὸ τὸν Δάν Χάρπερ;

— “Ὁ γιάτρος αὐτός, συνέχισε ἡ “Εδιθ, εἶνε κάποιος Δάν Χάρπερ, ποὺ μένει στὸ Κάβεντς-Σκουάρ. Περιττόν, κ. Κόξ, νὰ σὰς πῶ γιὰ τὴν εἰδικότητά του...

“Ἐχει πελάτες μόνον κορίτσια καὶ νέες γυναῖκες. “Ὁ, Θεέ μου! Μὴ μ’ ἀφήνεται νὰ ἐξακολουθήσω. Πῆγε μου ὅτι καταλαβατε. “Ἡ ντροπὴ δὲν μ’ ἀφήνει νὰ συνεχίσω...

“Ἡ “Εδιθ ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ χέρια της.

— Κατάλαβα, μὲς Μπρούκς, εἶπε. “Ὅταν φύγατε ἀπὸ τὸν Χάρπερ, δὲν ἡσυχάσατε;

“Ἡ “Εδιθ δὲν ἀπήντησε. “Ἀφῃσε τὸ κεφάλι της νὰ πέσῃ ἐπάνω στὸ στήθος της, ἐνῶ τὰ κατακόκκινα μάτια της ἔτρεχαν ἀφθονά δάκρυα. “Ὁ Κόξ τῆς ἀφῆσε λίγο γιὰ νὰ συνελθῇ καὶ γέμισε τὴν πίπα του.

“Ἡ δυστυχία μου χρονολογεῖται ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ πάτησα τὸ πόδι μου στὸ σπίτι τοῦ Χάρπερ, συνέχισε μὲ λυγμούς ἡ “Εδιθ. “Ὁ κακοῦργος αὐτός θὰ μὲ ἀναγκάσῃ νὰ κάνω κι’ ἐγὼ δὲν ξέρω τί ἀκόμη.

— Καταλαβαίνω. “Ὁ Χάρπερ ἐκμεταλλεύεται τὸ μυστικόν σας. Σας ἐκβιάζει...

— Θεέ μου! Ναί! Εἶνε ὁ ἀτιμότερος ἐγκληματίας ποὺ φάνηκε ποτέ στὸν κόσμον. “Ὅταν μιὰ δυστυχισμένη πάη στὸ ἄντρον τοῦ, εἶνε χαμένη.

Σὲ κάθε τεῦχος τῆς “Ἀτλαντίδος θὰ δημοσιεύεται καὶ ἀπὸ μιὰ αὐτοτελὴς περιπέτεια τοῦ διασημοῦ Ἀγγλοῦ ντετεκτιβ Τόμ Κόξ.

Οἱ καταπληκτικοὶ ἄθλοι τοῦ ἐνδόξου τοῦ ντετεκτιβ, ὁ ὁποῖος νικᾷ μὲ τὴν δαιμονίαν μεγαλοσύνην του καὶ τὰ μεγαλύτερα λαγωνικά τῆς Σκότλαντ Γκάρδ, συνταράσσουν σήμερον δόκιλον τὴν Ἀγγλίαν.

— Σας ἔχει πάρει πολλὰ λεπτά;
— Τρεῖς χιλιάδες λίρες περίπου!
— Καὶ ποὺ τὰ βρήκατε, ἀνὰ ἐπιτρέπετε;
— Εἶχα πολλὰ κοσμήματα ἀπὸ τὴν μητέρα μου. Τὰ πούλησα ὅλα. Ἀλλὰ ὁ Δάν Χάρπερ εἶνε ἀχόρταγος. Μοῦ ζητάει ἀκόμη χίλιες λίρες. Σκεφθῆτε, κ. Κόξ, ὅτι αὐριο πρέπει νὰ τοῦ τῖς δώσω, γιατί ἄλλοι-ὡς ὁ πατέρας μου θὰ τὰ μάθῃ ὅλα.

— Καὶ θὰ τοῦ πᾶτε αὐτὰ τὰ χρήματα στὸ σπίτι του;

— Μάλιστα. Τὰ ἤθελε σήμερα. Τὸν παρακάλεσα νὰ περιμένῃ ὡς αὐριο.

— Τὸ ἔχετε τὸ ποσόν αὐτό;

— Ποῦ νὰ τὸ βρῶ...

— “Ὁ φίλος σας;... Εἶνε φτωχὸς κι’ αὐτός;

— Δὲν ξέρω!...

— Δὲν θέλετε νὰ μοῦ πῆτε τὸ ὄνομά του;

— Θὰ προτιμοῦσα καλλίτερα νὰ πεθᾶνω, κ. Κόξ.

— Δὲν τοῦ εἶπατε ποτέ ὅτι ὁ Χάρπερ σας πιεῖ κι’ ὅτι ἐξ αἰτίας του εἰσαπτε σήμερα δυστυχισμένη;

— Μὴ μὲ ἐρωτᾶτε, κ. Κόξ, τοῦ ἀπάντησε ἡ “Εδιθ. Δὲν μπορῶ νὰ σὰς πῶ οὔτε τὸ ὄνομά του, οὔτε τίποτε ἄλλο σχετικὸ μ’ αὐτόν. “Ἀν θέλετε νὰ μὲ βοηθήσετε, πρέπει νὰ ἐνεργήσετε μὲ δραστηριότητα. Σήμερα κιόλας, πρέπει νὰ πᾶτε κρυφὰ στὸ σπίτι τοῦ Δάν Χάρπερ. Προσποιηθῆτε ὅτι θέλετε νὰ βγάλτε ἕνα δόντι. Θὰ σὰς δεχθῇ στὴν αἰθούσα ἀναμονῆς. “Εσεῖς μὲ τρόπο μῆτε στὸ παραπλευρὸς δωμάτιο.

“Ἐκεῖ θὰ βρῆτε ἀρκετὰ στοιχεῖα ποὺ θὰ σὰς δώσουν τὸ δικαίωμα νὰ τὸν συλλάβετε ἀμέσως.

— Θαυμάσια ἰδέα, φώναξε ὁ Τόμ Κόξ. Λοιπόν, εἰμαστε συμφωνοί, μὲς “Εδιθ. “Ἀπόψε στὶς 6 θὰ πάω στὸ σπίτι τοῦ Δάν Χάρπερ μεταμφιεσμένος καὶ μὲ... φοδερό πονδόντο! Τὸ ζήτημα εἶνε νὰ μὲ δεχθῇ μόνον, γιατί ἀπὸ ὅσα μοῦ εἶπατε κατάλαβα ὅτι ὁ περιφημος αὐτός γιάτρος ἐνδιαφέρεται πολὺ λίγο γιὰ ὅσους πάσχουν ἀπὸ τὰ δόντια τους.

— Εἶσθε ὁ σωτήρας μου, κ. Κόξ, εἶπε ἡ “Εδιθ δίνοντας χαρούμενὸν τὸ χέρι της. Νὰ εἰσθε βέβαιος ὅτι θὰ σὰς εὐγνωμονῶ ἐφ’ ὅρου ζωῆς.

“Ἡ “Εδιθ μὲ δάκρυα στὰ μάτια εὐχαρίστησε ἀκόμη μιὰ φορὰ τὸν Τόμ Κόξ καὶ ἔφυγε.

Μόλις ἔκλεισε ἡ πόρτα, ὁ διάσημος ἀστυνομικὸς ἔτριψε τὰ χέρια του χαμογελώντας.

— Δὲν εἶνε ἄσχημα στημένη ἡ παγίδα, εἶπε. “Απόψε στὶς 6 θὰ πάω στὸ σπίτι τοῦ Χάρπερ... γιὰ νὰ πέσω μόνος μου στὰ δόντια τοῦ λύκου! Μὰ τὴν πίστι μου, ἡ ἱστορία τῆς μὲς “Εδιθ ἔχει καταστρωθῇ ὑπέροχα. Μοῦ ἔδωσε νὰ καταλάβω ὅτι οἱ κιθδηλοποιοὶ ξέρουν πὼς ἐνδιαφέρονται γιὰ τὶς δουλειές τους. “Ἰσως νὰ ἔμαθαν καὶ τὴν ἐπισκεψί μου στὸν Διευθυντὴ τῆς Τραπεζῆς. “Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι κανεὶς δὲν μοῦ ἀνέθεσε τὴν υπόθεσι αὐτῇ. “Ἐλα, ὅμως, ποῦ θέλω νὰ χῶνω παντὶ τὴν μύτη μου; Ἀλλὰ ἄς εἶνε. “Ἐχω διαβολεμένη τύχη. Χωρὶς νὰ τὸ θέλω, ξέρω κιόλας τέσσερα ἀπὸ τὰ μέλη τῆς συμμορίας. Τὸν νέο Μπρούκς, τὴν “Εδιθ Μπρούκς, τὸν γιάτρο Χάρπερ καὶ τὸν μυστηριώδη ἐραστὴ τῆς “Εδιθ ποὺ φαντάζομαι ὅτι θὰ εἶνε καὶ ὁ ἀρχηγὸς τῆς συμμορίας. Μένει στὸ Σπρίγγφιλδ, ὅπως μοῦ εἶπε ἡ ἰδία. “Ἀρὰ γε ἐκεῖ βρίσκεται καὶ τὸ νομισματοκοπτεῖον τῶν κιθδηλοποιῶν; Ἀλλὰ ἄς μὴ χασομερῶ περισσότερο. “Ἡ ὥρα πέρασε καὶ μόλις προλαβαίνω νὰ φάω.

— Κυρὰ Χάλεϋ, εἶνε ἑτοιμὸς τὸ φαί;

— “Ἐν τάξει, κύριε Κόξ, ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τῆς οἰκονόμου ἀπὸ τὴν κουζίνα. Πρὸ πέντε λεπτῶν ἦρθε καὶ ὁ Τζόε.

— “Ἐμπρός, λοιπόν. Νὰ σερβίρετε καὶ νὰ πῆτε στὸν Τζόε ὅτι τὸν περιμένω.

ΤΟ ΒΓΑΛΣΙΜΟ ΤΟΥ ΔΟΝΤΙΟΥ

Μετά τὸ φαί, ὁ Τόμ Κόξ κάπνισε τὴν πίπα του κι’ ἀρχισε νὰ μεταμφιέζεται

φόρεσε μιὰ περρούκα ποὺ τὸν ἔκανε νὰ φαίνεται ὡς ἡλίθιος, βαρεῖα χωριάτικα παπούτσια, ἕνα γιλέκο κόκκινο κι’ ἕνα φαρδὺ πανωφόρι μὲ γυαλιστερὰ κουμπιά. Μόλις τελείωσε τὴν μεταμφίεσί του, πῆρε ἀπὸ τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου του ἕνα εἶδος ὑφάσματος κόκκινου χρώματος καὶ πλησίασε στὸν καθρέφτη.

— Πρόσεξε καλὰ, εἶπε στὸν Τζόε, ὁ ὁποῖος παρακολουθοῦσε τὶς κινήσεις του μὲ ἐνδιαφέρον, θὰ μεταχειρισθῶ κάτι ποὺ δὲν τὸ ξέρεις, γιατί δὲν μὰς χρειάστηκε ὡς σήμερα.

Μετά ἔκοψε μὲ ἕνα ψαλίδι μερικά κομμάτια ἀπὸ τὸ ὑφάσμα καὶ ἀρχισε νὰ τὰ συμπίεζῃ μὲ τὸ χέρι του.

— Τί κάνετε, κ. Κόξ;

— Τάπες...

— Γιά καμμιά μποτίλια;

— “Ὁχι γιὰ νὰ θουλῶσω τὴν... μύτη μου!

Καὶ ὁ Τόμ Κόξ χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸ ἔχωσε δυὸ ἀπὸ τὶς τάπες ποὺ κρατοῦσε θαυμάϊα στὰ ρουθούνια του.

— Γιατί θουλῶνετε τὴν μύτη σας μ’ αὐτὲς τὶς τάπες, κ. Κόξ, ρώτησε ὁ Τζόε μὲ περιέργεια.

— Ἀπλούστατα, τοῦ ἀπάντησε ὁ Τόμ, θέλω νὰ εἶμαι... ἀρρωστος ἀπὸ τὰ ναρκωτικά! Καὶ τώρα ἀκούσε, Τζόε. “Εγὼ θὰ πάω στὸν Δάν Χάρπερ καὶ πιθανὸν νὰ μὴ φύγω ἀπὸ ἐκεῖ γρήγορα. “Εσὺ θὰ θρίσκεσαι στὴν πόρτα καὶ θὰ προσέχῃς. Πρόσεξε καλὰ. “Ἀν δῇς νὰ μεταφέρουν κανένα κιβώτιο, καλὰθι ἢ μπαούλο, νὰ ἔρῃς ὅτι βρισκομαι ἐκεῖ μέσα! “Ἀν πάλι ὡς τὸ πρῶτὸ δὲν δῇς κανένα ἀπὸ τὰ ἀντικείμενα ποὺ σοῦ εἶπα, νὰ πᾶς ἀμέσως στὸν Διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας Φόρστερ καὶ νὰ τὸν παρακαλέσῃς νὰ κἀνῃ ἔρευνα στὸ σπίτι τοῦ Χάρπερ.

— Μείνετε ἡσυχος, κύριε Κόξ, θὰ κάμω ὅ,τι μοῦ λέτε.

— Γεῖά σου, λοιπόν, καὶ καλὴ ἀντάμωσι...

“Ἡ ὥρα ἦταν 6.10’ ὅταν ὁ Τόμ Κόξ ἔταξε ἀπὸ τὸ σπίτι του. Ἀνέθηκε σ’ ἕνα γιαιτροῦ Δάν Χάρπερ. “Ἀμέσως χτύπησε τὸ κουδούνι. “Ἐπειτα ἀπὸ τρία λεπτά ἀκούστηκαν θήματα, ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ παρουσιάσθηκε ἕνας μεσόκοπος ἄνθρωπος μὲ ἀποκρουστικὸ πρόσωπο.

— Τί θέλετε, τὸν ρώτησε ἀγριεμένος. Μὲ τὰ γαϊδουρινὰ σου χτυπήματα θὰ μοῦ χαλάσῃ τὸ κουδούνι...

— Μὲ τὸ συμπάθειο, κύρ γιαιτρέ, εἶπε ὁ Κόξ παρακλητικὰ, τὰ δόντια μου... “Ἀχ! τὰ δόντια μου μὲ τρελλαίνουν ἀπὸ τοὺς πόνους!... Θὰ σὰς πληρώσω ὅσο θέλετε ἅμα μὲ ἀνακουφίσετε...

— Γ’ αὐτὸ ἦρθες ἐδῶ; Δὲν ἔχω καιρὸ. Πήγαινε νὰ θρῖς ἄλλον γιάτρο! Σας θερμωπαρκαλῶ, κύρ γιαιτρέ μου, σῶστε με... Δὲν μπορῶ νὰ ὑποφέρω πιά!...

— “Ἐμπρός, ἔμπα μέσα, εἶπε ὁ Χάρπερ κάνοντας τόπο νὰ περάσῃ ὁ ἀστυνομικὸς ἀνοικτῇ πόρτα. Κάποτε στὴν πολυθρόνα

“Ὁ Κόξ ἐξαπλώθηκε στὴν πολυθρόνα καὶ περιμένε. Σὲ λίγο ἀνοίξε πάλι ἡ πόρτα καὶ μπῆκε ὁ Χάρπερ.

— “Ἀνοίξε τὸ στόμα σου, τοῦ εἶπε, ποῦ πονᾷ; Ἀπάνω ἢ κάτω;

— Κ’ ἀπάνω καὶ κάτω, γιαιτρέ μου, τοῦ ἀπήντησε ὁ Κόξ ἑτοιμὸς νὰ κλάψῃ.

— “Ἐχεῖς δίκιο... Βλέπω δυὸ κοῦφους περᾶσουν οἱ πόνοι... Γὰ νὰ μὴ πονέσῃς, κύρ, ὅμως, πρέπει νὰ σὲ ὑπνωτίσω...

— Κάνε ὅ,τι θέλεις, γιαιτρέ μου, φτάνει νὰ μὴ πονῶ πιά...

— “Ἀφοῦ συμφωνεῖτε, μείνε ἡσυχος. Θὰ σε κοιμάσω, κι’ ὅταν ξυπνήσῃς θὰ εἰσαι ἐντελὲς καλὰ...

— Γρήγορα, γιαιτρέ μου, γρήγορα... Θὰ σὲ εὐγνωμονῶ ἐφ’ ὅρου ζωῆς ἅμα μὲ θε-

“Ὁ Δάν Χάρπερ ἔριξε ἐπάνω σὲ λίγο μπαμπούκι μερικάς σταγόνες ἀπὸ ἕνα

“Ἀμέσως ἔβγαλε τὴ γκριζὰ περρούκα του καὶ εἶπε: — Εἶμαι ὁ ντετεκτιβ Τόμ Κόξ!

μπουκαλάκι ποὺ εἶχε στὴν τσέπη του καὶ μετὰ τὸ κόλλησε στὴν μύτη τοῦ ἀστυνομικοῦ.

“Ὁ Τόμ Κόξ ἔκλεισε τὰ μάτια καὶ ἔσφιξε τὰ δόντια του γιὰ νὰ μὴν εἰσχωρήσῃ τὸ ναρκωτικόν. Μετὰ, τινάχτηκε δυὸ-τρεις φορές καὶ τέλος ἔμεινε ἀκίνητος.

“Ὁ Δάν Χάρπερ ἔτριψε τὰ χέρια του εὐχαριστημένος καὶ πῆγε πρὸς τὴν πόρτα.

— “Ελάτε, φώναξε.

Τρία πρόσωπα ἐφάνηκαν.

— Ζήτη! “Ὁ Τόμ Κόξ, ὁ πῶθ θανάσιμος

ἐχθρὸς μὰς θρίσκαται στὰ χέρια μας!... “Ὁ Τόμ Κόξ γνώρισε ὅταν τὶς φανῇ. Τὸ πρόσωπο ποὺ μιλοῦσε τώρα στὸν δδοντοῖστρὸ ἦταν ἡ μὲς “Εδιθ Μπρούκς. “Ἀκούστηκε ἐπίσης ἡ φωνὴ τοῦ ἀδελφοῦ της. Τὴν φωνὴ τοῦ τρίτου προσώπου δὲν τὴν γινώριζε. “Ἦταν βέβαιος, ὅμως, πὼς ἐπρόκειτο γιὰ τὸν ἐραστὴ τῆς “Εδιθ, τὸν ἀγνωστὸ τοῦ Σπρίγγφιλδ.

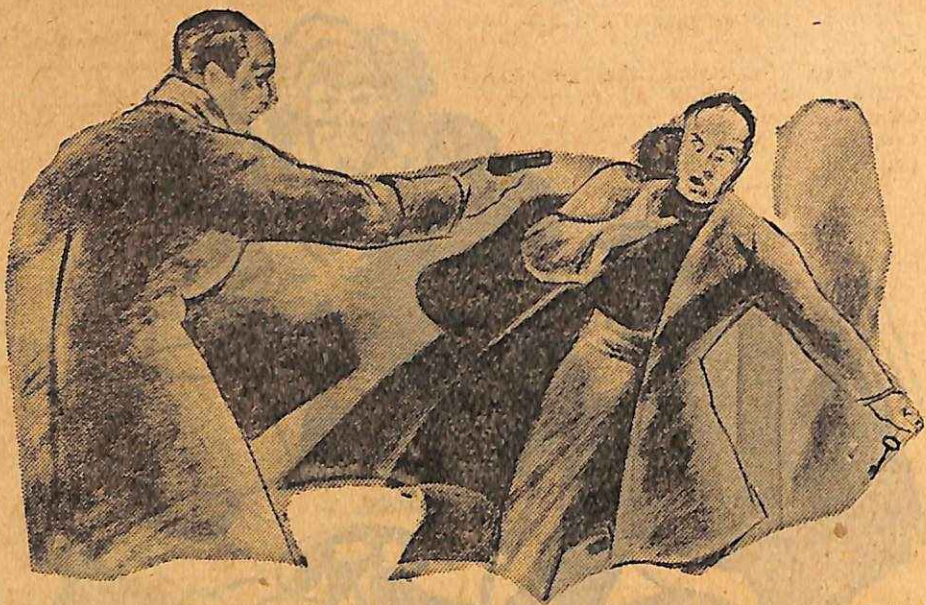
— Μὰ εἰσαι βέβαιος πὼς εἶνε ὁ Τόμ Κόξ; ρώτησε τὸν γιάτρο ὁ τελευταῖος.

— Τώρα θὰ βεβαιωθῇ, εἶπε ὁ Χάρπερ, καὶ τράβηξε τὴν περρούκα ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ ἀστυνομικοῦ.

— Ζήτη! φώναξαν ὅλοι μὲ ἀσυγκράτητη χαρὰ. “Ἀπαραξήκαμε ἀπὸ τὸν τρομερότερο ἐχθρὸ μὰς!...

— Κι’ αὐτὸ τὸ ὀφείλομε στὸν Οὐίλλιαμς, εἶπε ὁ Χάρπερ, ἀνὰ δὲν ἐγκατέστησε τὸ μικρόφωνο στὸ γραφεῖο τοῦ Διευθυντοῦ δὲν θὰ μαθαίναμε τὰ σχέδια τοῦ Κόξ καὶ θὰ τὴν παθαίναμε. Τώρα δὲν ἔχομε νὰ φοβηθῶμε τίποτα. Τὸν κρατοῦμε ὅπως θὰ ἤθελε νὰ μὰς κρατοῦσε αὐτός. “Ἀν θέλετε, μπορούμε νὰ συζητήσωμε γιὰ τὴν δουλειά μας χωρὶς κανένα φόβο. “Ὁ Κόξ θὰ ξυπνήσῃ ἔπειτα ἀπὸ μιὰ ὥρα. Μὰ ὡς τότε μπορούμε νὰ τοῦ φυτέσωμε μιὰ σφαῖρα στὸ κοῦτελο καὶ νὰ ἡσυχάσωμε μιὰ γιὰ πάντα!...

Οἱ κιθδηλοποιοὶ ἀρχισαν νὰ συζητοῦν. Πρῶτος ἔλαβε τὸν λόγον ὁ κόμης Οὐίλμουθ, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν ἐραστὴ τῆς “Εδιθ.

Η κάνη ενός περιστρεφόμενου ελαμποκόπτη μπροστά στα μάτια του νεωκόρου και μία επιτακτική φωνή του είπε: «Ανοίξε, άρχισε!»

Σπρίγγιγλδ. Σκέφθηκα μάλιστα και τον τρόπο που θα τον μεταφέρω, χωρίς να μιάς πάρη κανείς χαμπάρι. Θα τον κλείσω μέσα σ' ένα φέρετρο, που το έχω κιάλας στο υπόγειό μου και με το αυτοκίνητο του κόμητος θα τον μεταφέρω χωρίς να μιάς αντίληψη κανείς. Για να μ' ξυπνήσει εν τω μεταξύ και μιάς το σκάση, θα καρφώσω καλά το καπάκι του φερέτρου. Μόλις φθάσω εκεί, ο πάστωρ και ο νεωκόρος θα μιάς βοηθήσουν να τον θάψω! Μ' αυτόν τον τρόπο ο φίλος μας ο Κόξ δεν θα μπορέσει να άσχοληθώ πιά με μιάς!...

— Μπράβο, Χάρπερ, φώναξε ένθουσιασμένος ο Ούλμνθουδ, το σχέδιό σου είναι θαυμάσιο! 'Ας μη χασομεράμε. Το γοργόν και χάριν έχει!...

— Μήπως υπάρχει φόβος να μιάς δουν; ρώτησε ο Ούλμνθουδ.

— 'Είπε ήσυχος γι' αυτό, τον διεβεβαίωσε ο Χάρπερ. 'Η νυχτα είναι πολύ σκοτεινή και ή απόστασι που χωρίζει την πόρτα από το αυτοκίνητο του κόμητος δεν είναι 'εναλείτερη από τρία θήματα. 'Εμπρός, Ούλμνθουδ! 'Ελα να με βοηθήσεις να μεταφέρω το φέρετρο...

Κάθε άλλος εκτός από τον Τόμ Κόξ δεν θα είχε τόση ψυχραιμία, ώστε να παρακολουθή μόνος του την ετοιμασία της κηδείας του! Θα σηκωνόταν άπάνω και με μερικούς πυροβολισμούς θα διέφευγε την τρομερή τύχη που τον περίμενε.

Ο Κόξ, όμως, ούτε το σκέφτηκε καν. 'Η ιδέα ότι θα εισέδυε στο άντρον των κηδεμένων τον ένθουσιασε.

Μόλις ο Ούλμνθουδ και ο Χάρπερ βγήκαν από το δωμάτιο, ή "Εδιθ είπε στον Ούλμνθουδ:

— Λοιπόν, Λανσελό, θα φύγω με μιάς!

— Ναι, αγάπη μου, της απήντησε ο Ούλμνθουδ. Πρώτα θα κυτάξωμε τους έν-αυτούς μας... 'Αλλάστε θά είμαστε τρε-λοι άν τ'α μοιράζαμε με τους άλλους. Μό-λις κοπούν οι 125 χιλιάδες λίρες, θά τις πάρωμε και θα φύγωμε. Κανείς άλλος δεν θά πάρη πεντάρα...

— Καί θά μ' αγαπάς; Θά μ' αγαπάς πάντα;

— Τό ρωτάς, αγάπη μου; Όλες τις λί-ρες που θά πάρω θά τις θυσιάσω μόνον γιά να σέ κάνω ευτυχισμένη...

— Λατρεία μου!...

— Άκούσε μόνον, συνέχισε ο Ούλμνθουδ. 'Απόψε πρέπει να έρθης μαζί μου στο Σπρίγγιγλδ. Ξέρω καλά ότι απόψε ο Γερμανός θά άρχισή την έκκοπή των νο-μισμάτων. Πρέπει, λοιπόν, να είμαστε έ-καί γιά να τ'α πάρωμε μόλις τελειώσουν και να φύγωμε γιά το Παρίσι. 'Εκεί έ-χω τον κατάλληλο άνθρωπο που θά μιάς τ'α μετατρέψω σε χαρτονομίσματα. Καί

τότε... Καί τότε, αγάπη μου, θα φύγωμε γιά την 'Ισπανία. 'Εκεί θά ζήσωμε ευ-τυχισμένοι...

— Το σχέδιό σου είναι θαυμάσιο, άνέ-κραξε ή "Εδιθ.

Η συζήτησίς τους, όμως, διεκόπη, γι-ατί άκούστηκαν βήματα. 'Η πόρτα άνοιξε και μπήκαν στο δωμάτιο ο Χάρπερ και ο Ούλμνθουδ κρατώντας το φέρετρο.

— Νά ή κάσση μου! είπε από μέσα του ο Κόξ. Εύτυχώς που είναι αρκετά μεγάλη και θά χωρέσω. Όσο γιά άέρα είμαι έ-ξασφαλισμένος. Τά κιβώτια αυτά ποτέ δεν κλείνουν έρμητικά. 'Αλλά άν χρει-αστώ περισσότερον άέρα, έχω τό κατσα-βίδι μου στην τσέπη, με το οποίο θά μπο-ρέσω εύκολα ν' άνοίξω μερικές τρύπες.

— Νά τό φέρετρό σου, διάσημε άστυνο-μική Τόμ Κόξ, είπε ο Χάρπερ ειρωνικά. 'Εμπρός, Ούλμνθουδ, βοηθήσε να τόν το-ποθετήσωμε μέσα. Τό μόνον που θά σέ πα-ρακαλέσω, είναι να του κάνης μεγαλοπρε-πή κηδεία!...

— Μείνε ήσυχος! Θά τόν στραγγαλίσω πρώτα!... 'Ας τελειώνωμε τώρα.

Καί ο Τόμ Κόξ αισθάνθηκε να τόν ση-κάνουν. Σε λίγο τόν είχαν τοποθετήσει μέσα στο φέρετρο και έφάρμοσαν τό κα-πάκι.

ΠΡΟ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ

— 'Επειτα από δυό ώρες, τό αυτοκίνητο των κηδεηλοποιών σταματούσε έξω από τό νεκροταφείο του Σπρίγγιγλδ.

— Παίρκενς, πήγαινε να είδοποιήσης τόν Τζών, άκούστηκε ή φωνή του Ούλμνθουδ. Αυτός θά σέ βοηθήση να μεταφέρης τό φέρετρο στο λάκκο που είναι προωρισμέ-νος γιά τόν νεκρό του λωποδύτη Δουν-πάρ.

— Δεν είναι βαρύ τό φέρετρο, κ. κόμη, απήντησε ο Παίρκενς, μπορώ να τό μετα-φέρω και μόνος μου.

— 'Εμπρός, τότε. 'Εγώ θά συνοδεύσω την "Εδιθ στο σπίτι μου και μετά θά πάω να βρω τόν πάστορα και τόν νεωκόρο γιά να τούς στείλω να τόν θάψουν.

Ο Παίρκενς, που ήταν πολύ δυνατός άντρας, έτοποθέτησε τό φέρετρο στον ώ-μο του και προχώρησε δυό-τρία βήμα-τα. 'Εκείνη τη στιγμή, όμως, σηκώθηκε ένας φοβερός άνεμοστρόβιλος. 'Ηταν χει-μώνας και ίτο χιόνι που είχε σκεπάσει τό νεκροταφείο, στροβιλιζόταν στον άέρα.

Ο Παίρκενς άκούμπησε τό φέρετρο στη γή βλαστημώντας:

— Νά πάρη ο διάβολος!... Τι παληό-καιρος είναι αυτός!... Πρέπει να πάω να φωνάξω και κανέναν άλλο, γιάτί μόνος μου δεν θά τ'α βγάλω πέρα...

Μόλις ο Κόξ έπαψε να άκούη τά βή-ματα του Παίρκενς, έβγαλε μιά τανάλια

που είχε στην τσέπη του και άρχισε να κόβη τις προκες του φερέτρου. Μετά, με μιάν απότομη κίνησι άνοίξε τό καπάκι και πετάχτηκε έξω. 'Εμεινε δυό-τρία λε-πτά εξαπλωμένος άπάνω στο χιόνι, κυ-τίζοντας γύρω του με προσοχή. Πίσω του υπήρχε ένας βαθύς λάκκος. 'Εσύρ-θηκε έως εκεί.

— Πρέπει, όταν θά γυρίσουν οι κιβδη-λοποιοί, να μη βρουν τό φέρετρο άδειο. Είναι άπαραίτητο να βάλω κάτι άλλο μέ-σα, που να έχη τό ίδιο βάρος με τό σώ-μα μου. 'Αλλά τί;

Ο Κόξ είδε τότε ένα φώς που έλαμπε στο σκοτάδι. Τό φώς εκείνο έβγαίνει από τό παράθυρο της έκκλησίας. 'Ετρεξε ά-μέσως προς τό εκεί. Μόλις μπήκε μέσα στην έκκλησία είδε ένα φέρετρο, μέσα στο οποίο υπήρχε ένας νεκρός. 'Ασφα-λώς θά ήταν ο λωποδύτης Δουνπάρ, γιά τόν όποιον είχε κάνει λόγο προηγουμέ-νως ο Ούλμνθουδ. Χωρίς να χάση καιρό πήρε τό πτώμα και σέ πέντε λεπτά τό εί-χε τοποθετήσει μέσα στο δικό του φέρε-τρο. Δεν είχε προφτάσει να θάλη την τε-λευταία πρόκα, όταν άκούστηκαν φωνές από μακριά.

— 'Εβαλε την τανάλια του στην τσέπη κι' έτρεξε να κρυφτεί πίσω από ένα μνήμα.

Πέντε άνδρες πλησίασαν. 'Ο ένας κρα-τούσε ένα φανάρι και ο άλλος φτυάρι-α και τσάπες. 'Όταν έφτασαν κοντά στον λάκκο, ο Κόξ άνεγνώρισε τόν Ούλμνθουδ. Κοντά του στεκόταν ένας άλλος με ευρι-σμένον πρόσωπο, πιθανόν ο πάστωρ του Σπρίγγιγλδ, και δίπλα άπ' αυτόν κά-ποιος με ψαρά μαλλιά, που άσφαλώς θά ήταν ο νεωκόρος. Οι άλλοι δυό ήσαν ο Τζών και ο Παίρκενς.

— Κάντε γρήγορα, είπε ο Ούλμνθουδ, φέρεμα έναν νεκρό από τό Λονδίνο, πε-τερ μου, και φαντάζομαι ότι δεν θά έχε-τε αντίρρησι να τόν θάψωμε εδώ. 'Ηταν άγαπητός μου φίλος και θέλω να τόν έ-χω κοντά μου, γιά να έπισκεπτόμαι συ-χνά τόν τάφο του!...

— Άλλος κακούργος! ψιθύρισε ο Κόξ. 'Ο πάστωρ αυτός είναι ένήμερος του έγ-κλήματος και άσφαλώς ανήκει κι' αυτός στη συμμορία των κιβδηλοποιών. Τώρα θά δώση εύχαρίστως την άδεια του έν-ταφιασμού.

— Μετά χαράς, είπε ο πάστωρ. 'Εφόσον ο κ. κόμης τό επιθυμεί, δεν θά του χά-λάσω τό χατήρι. 'Εμπρός, διάταξε τους άλλους, κατεβάστε τον στο λάκκο...

Μόλις τό φέρετρο σκεπάστηκε από τό χιόνι, ο Ούλμνθουδ πήρε ιδιαιτέρως τόν Ιερωμένον και τό είπε:

— Αίδεσιμώτατε, έχω να σου πώ κάτι τό τρομερό, γιάτί πώς είσαι άνθρω-πος ικανός να κάνης τό πάν όταν τό ά-παίτησουν οι περιστάσεις.

— Τι τρέχει, Ούλμνθουδ; Με τρομάζεις.

— Θά μιάς προδώσουν! Κοπίασα πολύ γιά να παρασύρω στον πύργο μου αυτήν που θά μιάς καταστρέψη: Την "Εδιθ!...

— Την "Εδιθ Μπρούκς; Μόλις θάψαμε ζωντανό τόν Τόμ Κόξ και παρουσιάσθη ά-μέσως άλλος έχθρός!...

— Δυστυχώς! 'Εχω άποδείξεις ότι ή "Ε-διθ θέλει να μιάς παραδώση στην άστυνο-μία... Αύριο μόλις πάη στο Λονδίνο...

— Άλλά γιάτί να μιάς προδώση; Μήπως δεν παίρνει τό μεριδίό της από την δου-λειά;

— Είναι έρωτευμένη με έναν υπάλληλο της Τραπεζής της 'Αγγλίας. Θέλει να πά-ρη τό ποσόν που έχει υποσχεθή ή Τρα-πέζα σέ όποιον ανακαλύψη τούς ένόχους γιά να τό δώση γιά προίκα!

— Καταραμένη να είναι ή μάγισσα! άνέ-κραξε ο πάστωρ βγάζοντας άφρούς λυ-σας από τό στόμα του. Καί τί πρέπει να κάνωμε τώρα;

— Τό ρωτάς; του ψιθύρισε ο Ούλμνθουδ. Ξέρω καλά πώς έχεις ένα άποτελεσμα-τικό δηλητήριο.

— Ναι, απήντησε ο πάστωρ, αλλά φα-ρμάκι αυτό τό φυλάω γιά να τό πιά-νω εγώ άν μιάς ανακαλύψουν...

— 'Εγώ, όμως, βρήκα καλλίτερον τρ

πο χρησιμοποίησας. Λέν σου φαίνεται; Νά τό δώσης στην "Εδιθ! 'Ενεργεί άμέ-σως;

— Μερικές σταγόνες μέσα στο νερό ή στο κρασί και ο θάνατος έπέρχεται κε-ραυνόβολος!...

— Πρέπει να τής τό δώσης, πάτερ μου!

— 'Εχομε υποχρέωσι να μην την άφήσωμε να μιάς καταστρέψη. 'Ελα μαζί μου στον πύργο να φάμε. 'Εγώ θά σου κάνω πλά-τες να ρίξης τό δηλητήριο στο ποτήρι της!...

— Δεν θέλω να γίνω δολοφόνος!...

— Βλάκα! εβρυχήθη ο Ούλμνθουδ. Προ-τιμάς να σου περισούν τό σκοινί στο λαι-μό; Σκότωσε γιά να μη σκοτωθής! Αυ-τό πρέπει να είναι τό έμβλημά μας!...

— Άφοι πρέπει, θά τό κάμω. 'Αλλά έ-σύ θά δώσης λόγο μιά μέρα ένώπιον του Θεού!...

Καί οι δυό κακούργοι εξαφανίστηκαν στο σκοτάδι. 'Εξακολουθούσε να χιονίζει.

ΟΠΟΥ ΠΑΙΖΕΙ ΡΟΛΟ Η ΕΓΓΑΣΤΡΙ-ΜΥΘΙΑ

Ο Τόμ Κόξ σηκώθηκε άποτόμιος.

— Τώρα, αγαπητή μου "Εδιθ! είπε, ή ζωή σου βρίσκεται στα χέρια μου. 'Ο άν-θρωπος αυτός, γιά τόν όποιον έγινες έγ-κληματίας, οά σέ εξαφανίση με τόν βδε-λυρώτερο τρόπο. 'Αν δεν επέμβω εγώ, σέ μισή ώρα θά είσαι χαμένη.

Καί άρμισε επί τά ίχνη των δυό κα-κούργων.

— 'Επειτα από λίγο, βρισκόταν έξω από τόν πύργο του Ούλμνθουδ. Χωρίς να χά-ση καιρό, σκαρφάλωσε στον τοίχο και με πολύ κόπο κατώρθωσε να άνεβή στο παράθυρο του πρώτου πατώματος. 'Εκο-ψε με τό διαμάντι του δαχτυλιδιού του τό τζάμι και τρύπωσε μέσα. 'Ηταν ή κρεβ-βατοκάμαρα του Ούλμνθουδ. Προχώρησε σιγά και χωρίς θόρυβο άνοίξε λίγο μιά πόρτα που βρισκόταν άπέναντι. Τό θλέμ-στατο τραπέζι. 'Ωρμισε άμέσως και κρύ-φτηκε από κάτω.

Καί ήταν καιρός, γιάτί άμέσως άνοιξε ή πόρτα και φάνηκαν ο Ούλμνθουδ, ο πά-στωρ και ή "Εδιθ.

— 'Εδώ είναι αρκετή ζέση, είπε ο Ούλμ-νθουδ. 'Ηθελα να ήξερα άν και ο φίλος μας Κόξ είναι καλά έγκατεστημένος στον λάκκο του!

— Μην άναφέρετε τό όνομά του, ψιθύ-ρισε ή "Εδιθ στενοχωρημένη. Αισθάνομαι τύψεις συνειδήσεως, γιάτί εγώ τόν ώδή-γησα στον θάνατο...

— 'Εχεις δικη, έπέλλισε ο πάστωρ. Μιά μέρα θά δώσωμε λόγο γιά τις πράξεις μας...

— Άφήστε αυτά, τους διέκοψε ο Ούλμ-νθουδ, τό φαί έφτασε.

— 'Εκείνη τη στιγμή φάνηκε στην πόρτα ο Παίρκενς κρατώντας ένα δίσκο με φα-γητά.

— Μπράβο, Παίρκενς, φώναξε ο Ούλμ-νθουδ ένθουσιασμένος. Είσθε θαυμάσιος μά-γισσας! Πήγαινε τώρα να φέρης από τό ύ-πόγειο μερικές μπουκάλες από τό παλινό κρασί. Πρέπει άπόψε να πιούμε εις μνή-μην του Τόμ Κόξ.

Οι τρεις συνδαιτημένες άρχισαν να τρώνε με μεγάλη όρεξη. Σε λίγο γύρι-σαν και ο Παίρκενς κρατώντας δυό άρα-χινισμένους μπουκάλες.

— Γέμισε τό ποτήρι, τόν διάταξε ή "Εδιθ. 'Απόψε, αγαπητή μου, θά σου προ-σφέρω ένα πραγματικό νέκταρ!

Ο κακούργος έσφιγγε τό χέρι της "Ε-διθ ένω κυττούσε στα μάτια τόν πάστο-ρα, σάν να ήθελε να τό πιά:

— Σε λίγο τό φαρμάκι!...

Τό ψάρι αυτό είναι θαυμάσιο, εξηκο-δύσσε μου άκόμη λίγο. Ο Παίρκενς να πάη στην κουζίνα, γιάτί δεν τόν χρειάζομαστε πιά.

Μόλις ο Παίρκενς άπομακρύνθηκε, ο Ούλμνθουδ άρχισε να θήκη δυνατά,

— Θεέ μου! Τι έχεις; άνέκραξε ή "Ε-διθ τρομαγμένη.

— Ένα κόκκαλο..., ένα κόκκαλο στο λαιμό..., φώναξε με πνιγμένη φωνή ο Ούλμνθουδ και έτρεξε με την πετσέτα στο στόμα προς την πόρτα. Βοήθεια... Πνίγο-μαι!...

Κατατρομαγμένη, ή "Εδιθ τόν άκολού-θησε, προσπαθώντας να τόν καθυσοχάση.

— Καλά έπαίξε τόν ρόλον του, είπε ο πάστωρ χαμηλόφωνα. 'Ας ετοιμάσω τό πιό τό της προδότριας.

— 'Εβαλε τό χέρι στην τσέπη του κι' έ-βγαλε τό μπουκαλάκι που περιείχε τό δηλητήριο. Με μιάν άστραπιαία κίνησι έρ-ριξε δυό σταγόνες μέσα στο ποτήρι της "Εδιθ και τό ξανάβαλε πάλι στην τσέπη του.

— Πάτερ, γιά όνομα του Θεού, έλάτε εδώ! τόν φώναζε ή "Εδιθ.

Ο κακούργος έφρικίασε. 'Ανέκνησεν όμως άμέσως την ψυχραιμία του και έ-τρεξε στο χάλ, όπου βρισκόταν τώρα ή "Εδιθ με τόν Ούλμνθουδ.

Μόλις ο πάστωρ όηθηκε από την τραπε-ζαρία, ο Τόμ Κόξ έβγαλε τό χέρι του κάτω από τό τραπέζι και άντικατέστησε τό ποτήρι του Ούλμνθουδ με τό ποτήρι της "Εδιθ.

— Είναι σπουδαίο να είναι κανείς έγγα-στρίμυθος, ψιθύρισε χαμογελώντας και κρύφτηκε πάλι όσο μπορούσε καλλίτερα.

Ο πάστωρ που είχε σπεύσει στο χάλ, έξεπλάγη όταν είδε τόν Ούλμνθουδ και την "Εδιθ να φιλιώνται.

— Τι πάθατε, είπε στην "Εδιθ, άκουσα τις φωνές σας και έτρεξα να σας βοη-θήσω.

— Τις φωνές μας άκούσατε; Περιέργο, γιάτί εγώ δεν φώναξα!...

— 'Ισως τότε να άνειρεύθηκα! Πάντως άκούσα τις φωνές σας...

— Τέλος πάντων, επένεβη ο Ούλμνθουδ, που από τό βλέμματά του πάστορος κα-τάλαβε ότι τό δηλητήριο είχε κυθή στο ποτήρι της "Εδιθ, τό... έπεισώδιον θεωρεί-ταν λήξαν! 'Ας πάμε να συνεχίσωμε τό φαί μας.

Μόλις έκάθισαν στο τραπέζι, ο Ούλμ-νθουδ σήκωσε τό ποτήρι του και είπε:

— Προπίνω ύπέρ της ευτυχίας της αγά-πης μου!

Ο Τόμ Κόξ άκούσε τόν ήχο των συγ-κρουσμένων ποτηριών. 'Επηκολούθησε σι-γή. Ξάφνου μιά τρομερή κραυγή άντήχη-σε στο δωμάτιο. Μιά καρέκλα έπεσε κι' άκούσθηκε τό ούρλιασμα του Ούλμνθουδ.

— Δηλητηριάστηκε! Φωτιά έχω στο στή-θος μου! 'Αχρείς, στο δικό μου ποτήρι έρριξε τό φαρμάκι!...

Ο πάστωρ και ή "Εδιθ πετάχθηκαν ά-πό τις καρέκλες τους τρομαγμένοι. Κατά-πληκτοι έβλεπαν τόν κόμητα, του όποιου τό πρόσωπο είχε άρχισεί να πρασινίζει... Τά χαρακτηριστικά του μόρφαζαν φρικα-λέα, τά μάτια του είχαν πεταχτή από τις κόγχες τους κι' άρχισε πάλι να κραυγά-ζή τρομερά:

— Με δολοφόνησε, παληάνθρωπε! Θά μου τό πληρώσης.

Καί τό τραπέζι άρχισε να στροβιλιζε-ται. Τά πιάτα και τά ποτήρια πέσανε με πάταγο στο πάτωμα. Πρίν προλάβή ο πά-στωρ να φύγη, ο Ούλμνθουδ τόν έπιασε ά-πό τόν λαιμό.

Τόμ Κόξ.

Μετά, έτρεξε στην έκκλησία. Ένας άν-θρωπος βημάτιζε έξω από την πόρτα με τά χέρια στις τσάπες. Ο Κόξ τόν άνεγνώ-ρισε άμέσως. 'Ηταν ο νεωκόρος.

Ο δαιμόνιος άστυνομικός γλύστρησε κατά μήκος του τοίχου και κρύφτηκε πί-σω από την πόρτα της έκκλησίας.

Εκείνη τη στιγμή ο νεωκόρος πλησία-

— Θά πεθάνω... Ναι, αλλά ούτε κι' εσύ θά ζήσης, έδόγγωσε ο Ούλμνθουδ. 'Εχω άκόμη δύναμη, έχω...

Μιά τρομερή πτώσις έπηκολούθησε. Οι δυό κακούργοι, παλεύοντας, είχαν πέσει στο πάτωμα και κυλιόνταν στο χάλ.

Από τό στόμα του πάστορος έξεφυγαν μερικοί λυγμοί και μετά έπαψε ν' άνα-πνέη. Την ίδια στιγμή ο Ούλμνθουδ έκανε μιά άπεγνωσμένη προσπάθεια να σηκω-θή, αλλά δεν τό κατώρθωσε. 'Εβαλε τό χέρι του στο μέρος της καρδιάς του και έπεσε νεκρός επάνω στο πτώμα του πά-στορος.

Η "Εδιθ ήθελε να φύγη, μα δεν μπο-ρούσε. Η φρίκη που την είχε κυριεύσει στο άντίκρουσμα των δυό πτωμάτων την είχε καρφώσει στη θέσι της.

Ξάφνου αισθάνθηκε στο λαιμό της ένα κρύο χέρι. Νόμιζε πώς ήταν ο θάνατος.

— Όχι, όχι, έτραύλιζε, φύγε θάνατε... Είναι ο Ούλμνθουδ που θέλει να με πάρη μαζί του στον "Αδη... 'Αφησέ με, Λανσε-λό, θέλω να ζήσω!...

— Θά ζήσετε, μιάς "Εδιθ Μπρούκς, αλλά στη φυλακή, της απήντησε μιά άγνωστη φωνή. Σε τό ένγγυάται ο παληός σας φίλος, ο... Τόμ Κόξ!

ΟΠΟΥ ΔΙΑΚΟΠΤΕΤΑΙ Η ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ

— Ο Τόμ Κόξ, άνέκραξε ή "Εδιθ κι' έ-πεσε στα πόδια του.

— Σιωπή, γιάτί άλλοιως θά πάτε να θρής τόν φίλο σας, της είπε σιγά ο Κόξ κολλήσας την κάννη του περιστρεφόμε-νόν κρόταφό της. Προό όλίγου σας έσω-σα την ζωή και μη θέλετε τώρα να γί-νετε έσείς ή άφορμή να σας τη στερήσω. 'Εσείς με παρασύρατε στη συμμορία των κιβδηλοποιών, αλλά εγώ...

— Ωστε τά ξέρατε όλα!...

— Δυστυχώς γιά σας!...

— Θεέ μου! Είμαι χαμένη!...

— Βεβαίως. Μπορείτε, όμως, να έλα-φρώσετε τη θέσι σας, άν μου δώσετε με-ρικές πληροφορίες... Πού έχουν έγκατα-στήσει οι συνάδελφοί σας τό νομιματο-κοπείο;

— Στην έκκλησία, έπέλλισε ή "Εδιθ, που είδε πιά ότι κάθε προσπάθεια διαφυγής θά άπέθαινε χωρίς αποτέλεσμα. Αυτήν την στιγμή όλοι οι κακούργοι που με κα-τέστρεψαν εργάζονται εκεί. Στην πόρτα φυλάει ο νεωκόρος.

Η "Εδιθ δεν μπόρεσε να συνεχίση. 'Ε-πεσε στο πάτωμα λιπόθυμη.

Ο Τόμ Κόξ την έδεσε καλά επάνω σε μιά καρέκλα και τράβηξε κατ' ευθείαν γιά τόν τηλεγραφικό σταθμό.

Εγγραψε τό παρακάτω τηλεγράφημα και τό έδωσε στον υπάλληλο να τό διαβι-βάση άμέσως στη Διεύθυνση 'Ασφαλείας του Λονδίνου.

«Στελτάτε άμέσως τριάντα άστυνομι-κούς εις έκκλησίαν Σπρίγγιγλδ. 'Εργα-στήριον κιβδηλοποιών άνεκαλύφθη.

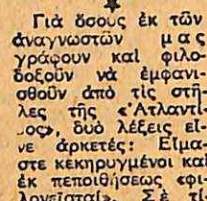
Τόμ Κόξ.

Μετά, έτρεξε στην έκκλησία. Ένας άν-θρωπος βημάτιζε έξω από την πόρτα με τά χέρια στις τσάπες. Ο Κόξ τόν άνεγνώ-ρισε άμέσως. 'Ηταν ο νεωκόρος.

Ο δαιμόνιος άστυνομικός γλύστρησε κατά μήκος του τοίχου και κρύφτηκε πί-σω από την πόρτα της έκκλησίας.

Εκείνη τη στιγμή ο νεωκόρος πλησία-

ρηματα πιο περα... Στο πατωμα...
ΥΓ' ΟΛΒΡ

Κρατήτε τὸ παρόν ἀνελλιπώς

Ἕνας θεατρικὸς θρίλαμπος

Κρατῆτε τὸ παρὸν ἀνελλιπῶς

ΚΑΘΑΡΤΙΚΟΝ ΕΞ-ΛΑΞ

Μη γεμίζετε τὰ στομάχια σας με ποτήρια από διάφορα υγρά και σὰς ἔρχονται ἔμετοι. Όταν πάρετε τὴν Σοκολάτα ΕΞ-ΛΑΞ ἔχετε ἀμέσως τελικὰ ἀποτελέσματα, λαμβάνοντες μίαν καραμέλλαν ὡς ὑπακτικήν καὶ δύο ὡς καθαρτικόν. Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία.

ΦΟΙΝΙΞ

ARTI
Βάψετε τὰ φορέματά σας μόνον με τὰς γνήσιαις Γερμανικαῖς βαφὰς **Arti**

Μόνον ἐγώ

προσφέρω τὰς καλλιτέρας τιμὰς δι' ἀδάμαντας, μπριλλάντια, πλατίνη, μαργαριτάρια, σμαράγδια, παλαιὰ νομίσματα, ἀσήμια καὶ χρυσὰ κοσμήματα. Λόγω ρεκλάμας, ἡγγυημένη ἐπισκευὴ διὰ 5 ἔτη ὁρολογίων καὶ κοσμημάτων εἰς τιμὰς ἀσυναγωνίστους. Ἐγὼ τοὺς καλλιτέρας τεχνίτας. Ἐπίσης σὰς προσφέρω τὰ παγκοσμίου φήμης **ΞΥΠΝΗΤΗΡΙΑ (ΜΑΡΚΑΣ ΜΑΡΙ)** ἡγγυημένα διὰ 40 ἔτη καὶ πᾶσα τυχὼν βλάβη των ἢ ἐπισκευὴ δωρεάν (ἐκτὸς θραύσματος) καὶ ἀντὶ δραχ. 150 ἑκάστον.

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁρολογοποιὸς-Χρυσοκόπος
Ἀθῆναι 56 — Τηλέφ. 26-717

Ἡ χαρὰ καὶ τὸ γυναικά...

Κλοῦται

ΤΡΙΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

BOHEMIA

Ἡ ἀνωτέρα μάρκα τῆς καλῆς πορσελάνης

Μεγάλαι ἀφίξεις διὰ τὰς ἑορτάς. Σερβικὸς φαγητοῦ — Τσαγιού — Καφέ — Σερβικὸς Ποτηρικῶν — Κομφοτεχνήματα μεγάλης τέχνης διὰ πρώτην φοράν ἐμφορὰ νιζόμενα ἐν Ἑλλάδι. Πολύφωτα κρυστάλλινα — Μαχαιροπήρουνα.

Φ. ΔΙΟΝΑΤΟΣ — Α. ΟΡΦΑΝΟΥΔΑΚΗΣ

Φιλελλήνων 23

JOSEPHINENHÜTTE

Ἡ μεγάλη μάρκα τοῦ καλοῦ κρυστάλλου

Τηλ. 21-175

ΦΟΙΝΙΞ

Κυρίες μου
Ὅσον μαί μιά εἶναι ἡ προσπάθεια τῶν νὰ
σὰι υάμισμεν τὰ μαλλιά σας ὑποχρόνια
Ἀλλά... Διχῶν τὸν κινδύνον νὰ τὰ ἀπορίσκει
νὰ τὰ υάμετε σκληρὰ ὅλονα σκληρὰ. Μιά μα-
λὴ ἐργασία ἐπιτυχάνεται

ΧΑΜΑΔΑΚΗΣ

Παρουσιάζει ὅλον
τὸ ἴδιο ἐνδιαφέρον δι
τὰ μαλλιά σας ὅ
ὡς καὶ σὲ τὸ
ἴδιο

μόνον με τὰ
καὶ με πείραν ποιεῖν Αὐτὰ νὰ εἶδε ὁ
πολύων πεπεισμένοι πᾶς μόνον εἰς τὰ
διαδέλουμεν

ΧΑΜΑΔΑΚΗΣ

Ποσειδών 37
Ἀθῆναι 57
Τηλ. 23-208

MAGIC VOICE RADIO

Φορέματα κομμά περιπαίλου & sport

- Ό,τι παρουσιάζουμε είναι η τελευταία παραγωγή των Καλλιέρων Οίκων Παρισίων και Βιέννης—
- Λύσημα λερειών Ευρωπαϊκών—
- Θα εύρητε άσφαλώς το καλύτερο φόρεμα διά το σώμα σας και το προσωπικό μας πρόθυμο θα σας συμβουλεύσει και θα σας βοηθήσει για μια καλή έκλογή—
- Ούτε αγορά με τον πηχυν
- Ούτε κόπαι δοκιμών—
- Τιμαί προσηρμοσμένα στις σημερινές απαιτήσεις—

Le Gant
Έρμου 30

ΚΟΜΜΩΤΗΡΙΑ

Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 11 και 12. Τηλέφ. 26-116.

Τα κυριότερα στοιχεία του μοντερνισμού, ήτοι: Περιμανάντ, χονδρές μπούκλες και φαρδιές γλώσσες, χρωματισμοί άκαζούρ και πλατινέ, έκτελούνται υπό του άσυγκρίτου καλλιτέχνη κομμωτού κ. Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ.

ΤΙΜΑΙ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ:
Αγίου Κωνσταντίνου 12 ΔΡΧ. 100
» 11 » 70

ΦΟΙΝΙΞ

«ΔΕΝ ΣΟΥ ΖΗΤΩ ΝΑ Μ' ΑΓΑΠΑΣ»

*Υπό των μουσικών καταστημάτων Γρ. Κωνσταντίνου έξεδόθη το νέο ταγκό «Δέν σου ζητώ να μ' αγαπάς» με στίχους του κ. Π. Παπαδόπουλου και μουσικήν του κ. Μ. Ζαφρακοπούλου. Το νέο ταγκό ήσαν ήδη να εκλαϊκεύεται.

ΤΗΝ ΠΕΙΟ ΜΕΓΑΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ επιτυγχάνετε αν βράφετε μόνο σας το φορέματό σας με τας Γερμανικές Βαφές. Θα γίνουν καινούργια και μόδινα. Πωλούνται στα ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ και ΕΜΠΟΡΙΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΣΑΣ.

ARTI

ΠΩΣ ΘΑ
ΣΩΘΗΤΕ
από την
ΠΙΤΥΡΙΔΑ
και την
ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΙΝ

Ο ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΑΝΕΚΑΛΥΦΘΗ

Η τιμή ανήκει εις τον Άγγλον καθηγητήν ΧΟΠΚΙΝΣ (ραβείον Νόμπελ) και τον Γερμανόν Δρα Βάϊντνερ.

Σιλβικρίνη

ΕΑΦΑΝΙΖΕΙ την πιτυρίδα και ΣΤΑΜΑΤΑ την τώσιν των τριχών.

Είδη Silvikrine πωλούνται εις όλα τα καλά φαρμακεία και ειδικά Καταστήματα.

Λοσιόν Σιλβικρίνη θεραπεύει την πιτυρίασιν, ή Σιλβικρίνη pure S" την τριχόπτωσιν.

Πήσατε βιβλιάριον με λεπτομερείς οδηγίας ως και φάκελλον σαμπουέν Σιλβικρίνης, αποστέλλον- εις τα γραφεία μας 8 δραχ. εις γραμματόσημα.

SILVIKRIN LABORATORIES

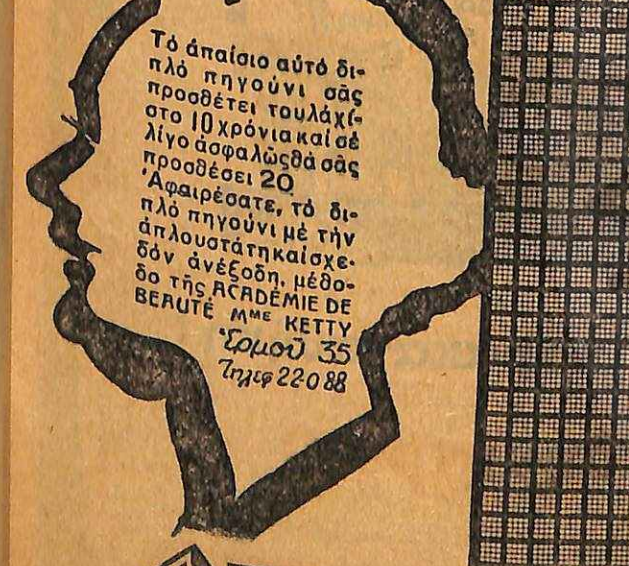
145, Sydney Rd. LONDON N° 10

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ.
Γ. Σ. ΧΡΥΣΟΣΤΑΛΗΣ & ΥΙΟΣ
ΑΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 14
ΤΗΛΕΦ. 25.848
ΑΘΗΝΑΙ

Ο χρόνια..

Τό άπαισιο αυτό δι- πλό πηγούνι σας προσθέτει τουλάχισ- στο 10 χρόνια και σέ λίγο άσφαλώς θα σας προσθέσει 20. Αφαιρέσατε, τό δι- πλό πηγούνι μέ την άπλουστάτη και σκε- δόν άνέξοδη, μέθο- δο της ACADÉMIE DE BEAUTÉ ΜΜΕ KETTY Έρμου 35 Τηλέφ 220 88

Η ΧΡΥΣΗ ΕΠΟΧΗ
ΤΗΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ

«20 έτών!» Ή ηλικία, επού δέν έχει ανάγκην από τίπο- τε; Ασφαλώς όχι!... Άπ' έ- ναντίας, είνε ή ηλικία, πού ό όργανισμός καταναλίσκει περισσότερας δυνάμεις πα- ρά ποτέ και έχει ανάγκη να τά τας αναπληρώνη με μία τροφή λογικώς ισορροπημέ- νη σε θρεπτικές ουσίες και βιταμίνες.

Ή ΟΒΟΜΑΛΤΙΝΗ, έπιστημο- νική σύνθεσις όλων αυτών των ουσιών, άποτελεί, δια- λυσμένη μέσα σε όποιοδή- ποτε ρόφημα, ένα ιδεώδη «πολλαπλασιαστή» των δυ- νάμεων!

ΟΒΟΜΑΛΤΙΝΗ
ΤΑ ΤΟΝΟΤΙΚΟΤΕΡΑ ΤΩΝ ΤΟΝΟΤΙΚΩΝ

Πωλείται εις τα Φαρμακεία και καλό Έδωδιμοπωλεία

DR A. WANDER, S. A. BERNE

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Γ. Σ. ΧΡΥΣΟΣΤΑΛΗΣ & ΥΙΟΣ

ΟΔΟΣ ΑΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 14 - ΑΘΗΝΑΙ
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 25.848

Θείος της καρδιάς και των νεύρων σας!
ΚΑΦΕΣ ΧΑΓΚΥ
ΓΕΥΣΙΣ! ΠΡΩΜΑ! Χωρίς Καφεΐνη!

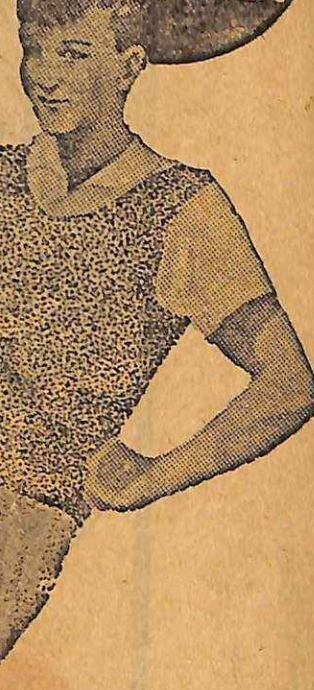
ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΑ
COLUMBIA & HIS MASTERS VOICE

Ωρολόγια παντός είδους Έλβετικά ήγγυημένα εις τα μιά άσυναγωνίστους, Μόνον ήμεις στας Αθήνας πω- λούμεν

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΦΕΤΣΗ

Σωκράτους 51, Έναντι Πολυκλινικής
Τηλέφωνον 27-268.

20
ΕΤΩΝ

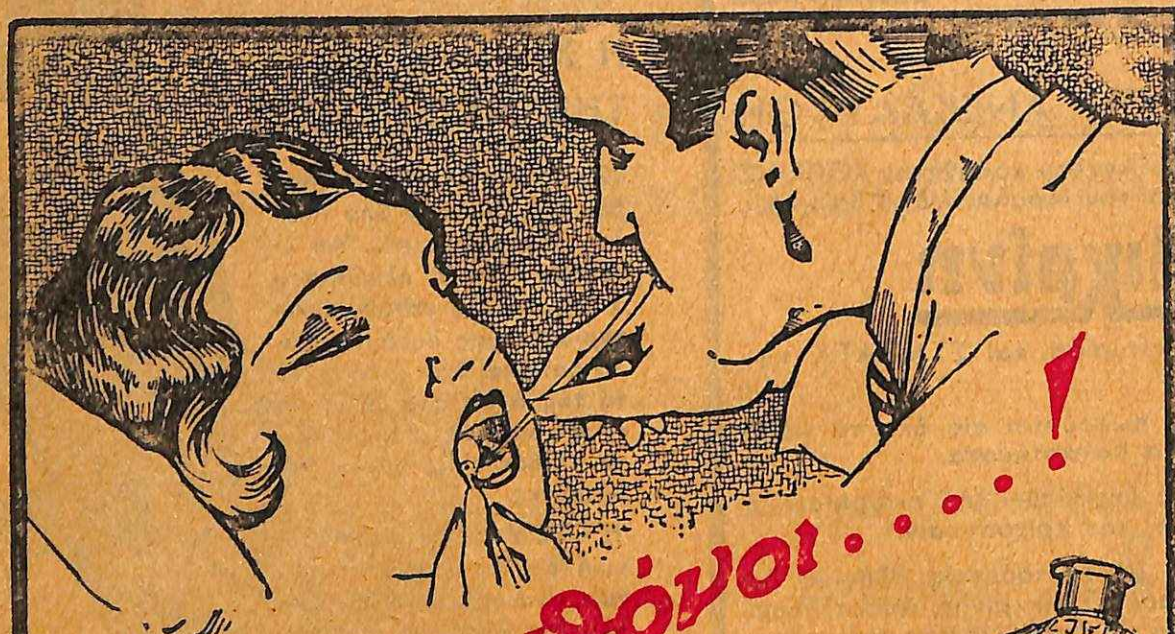

ΟΗΣΙΩΣ 7
MAGIC VOICE RADIO

ΤΗΛ. 23336

ΟΗΣΙΩΣ 7
MAGIC VOICE RADIO

ΤΗΛ. 23336

Πόθοι θόνοι...

τούς οποίους
 ασφαλώς Κυρία,
 μου, θα αποφεύγατε
 εάν ακολουθούσατε την
 συμβουλήν μου. Να μετα-
 χειρίζεσθε οδοντόκρεμαν ΣΜΑΛ-
 ΤΟΔΟΝΤ. Διότι τὸ στυλβωτικὸν συστατικὸν τῆς οδοντόκρεμας
 Σμαλτοδόντ, συγκείμενον ἐκ μετρίασμένης ἀφρώδους οὐσίας,
 φωσφορικοῦ ἀσβεστίου καὶ ἄλλων συστατικῶν, παρουσιάζεται
 ὡς μία πραγματικὴ κρέμα τῶν ὀδόντων δὲν περιέχει ψαμμολί-
 θους, καθόσον οὔτοι εἶνε ἡ καταστροφὴ τοῦ σμάλτου τῶν ὀδόν-
 των. Ἡ οδοντόκρεμα Σμαλτοδόντ λευκαίνει ταχέως τοὺς ὀ-
 δόντας, διότι ὁ ἀντισηπτικὸς ἀφρός τῆς ἐξαφανίζει τὰ βακτη-
 ρίδια, ἅτινα εἶνε ἡ καταστροφὴ τῶν ὀδόντων. Διὰ τὴν ἐξασφα-
 λίσαι τὴν ὑγείαν καὶ ὠραιότητα τῶν ὀδόντων σας χρησιμο-
 ποιεῖτε καθημερινῶς τὴν

Ὁδοντόκρεμα

ΣΜΑΛΤΟΔΟΝΤ

Πωλεῖται παντοῦ. Διαρκὴς παρακαταθήκη:

Σπύρου καὶ Παπαδημητρίου

Ζέας, 98, ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

Ἀριθ. τηλεφ. 40-312

Crescentil

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΖΟΓΛΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

